

Linişteşte-mi inima îngrijorată
Linda Dillow
Femeilor din Europa de Est, care au trăit mulţumirea înaintea mea.

îngrijorata

Linda Dillow

Lmisteste-mi

mima

Traducerea:
Editarea:
Stilizarea:
Mădălina Hotoran Ancuţa Oltean Mirela DeLong
Titlul original: *Calm My Anxious Heart,* de Linda Dillow Copyright 1998 de Linda Dillow

BEE International, P.O. Box 25520 Colorado Springs, CO 80936-550.
Publicată în 2002 în colaborare cu Fundaţia EBE. Distribuită în România de Fundaţia EBE, Cluj Napoca, România. Toate drepturile rezervate.
Tradusă şi publicată în limba română cu permisiunea editorului.
ISBN 973-9212-56-5
Toate citatele din Sfînta Scriptură, cu excepţia locurilor precizate, sînt din versiunea Dumitru Cornilescu 1923-24.
Lucrarea executată
la Imprimeria „ARDEALUL" Cluj
B-dul 21 Decembrie nr. 146 Cluj-Napoca
Tel.: 413871; Fax: 413883
Comanda nr. 20029

Cuprins

Mulţumiri

Mulţumiri speciale...

Soţului meu, Jody: îţi mulţumesc că m-ai învăţat să împart drept Cuvântul Adevărului.

Prietenei mele dragi, Lorraine Pintus: îţi mulţumesc că m-ai însoţit de-a lungul fiecărei pagini din această carte. Tu m-ai susţinut.

Editorului meu minunat, Liz Heaney: mulţumesc pentru excelentele tale calităţi de editor şipentru încurajările date ca prietenă.

De asemenea, întregii echipe de la NavPress: a fost o plăcere să lucrez cu voi.

Capitolul 1

Călătoria mea spre mulţumire

e îndată ce Meredith se trânti pe un scaun din bucătăria mea, am ştiut că urmează încă o litanie a vieţii ei tragice. Voise să se întâlnească cu mine pentru a discuta cum să devină mai mulţumită. Meredith era, fără nici o îndoială, cea mai negativistă persoană pe care am întâlnit-o vreodată - până şi înfăţişarea ei spunea că-i negativistă!

Ceea ce suntem înăuntrul nostru, ceea ce obişnuim să gândim se exteriorizează în cele din urmă în cuvintele, acţiunile şi chiar pe chipul nostru. Expresia feţei şi ţinuta lui Meredith arătau în mod clar că ea trăia propria-i răstălmăcire a textului din Filipeni 4:8: „încolo, Meredith, tot ce nu este adevărat, tot ce nu este vrednic de cinste, tot ce nu este drept, tot ce nu este curat, tot ce nu este vrednic de iubit, tot ce nu este vrednic de primit, *orice* faptă rea şi orice nu este demn de laudă, aceea să te însufleţească". Viaţa lui Meredith era o traducere vie a gândirii ei negativiste.

Culmea ironiei era că multe femei şi-ar fi schimbat viaţa cu cea a lui Meredith fără să stea pe gânduri. Viaţa ei era departe de a fi tragică. Fusese binecuvântată cu sănătate, cu o siluetă mignonă pe care şi-o păstra fără nici un efort, cu un soţ care o iubea, cu doi copii adorabili, până şi cu mobilă nouă, cumpărată recent de soţul ei, pentru a o face fericită.

Am întrebat-o pe Meredith de ce era aşa de nefericită, din moment ce

Dumnezeu îi dăduse atâtea lucruri bune. Fără să ezite, şi-a revărsat nemulţumirile, în primul rând, Dumnezeu nu-i dăduse o casă. îşi dorea *propria ei* casă. O merita. Cât despre soţul ei — da, o iubea, însă avea atâtea defecte pe care nu i le observase până acum. Da, copiii ei erau adorabili, dar erau negativişti şi nemulţumiţi (nu era nevoie să întreb de ce!).

Meredith era ca un cal căruia i s-au pus ochelari şi care vede doar drumul prăfuit dinainte. Niciodată nu îşi îndrepta privirea spre Dumnezeu şi nu lua în seamă binecuvântările primite. Avea o perspectivă limitată, un obicei păcătos de a fi nemulţumită.

MULŢUMIREA ÎNCEPE CU O PERSPECTIVĂ ETERNĂ ASUPRA VIEŢII

în timp ce Meredith era convinsă că viaţa ei uşoară este dificilă, viaţa Ellei fusese cu *adevărat* o serie lungă de greutăţi. Ella însă avea „obiceiul sfânt" de a fi mulţumită, înţelegea corect lucrurile şi avea o perspectivă eternă în funcţie de care îşi ghida viaţa.

Ce înţeleg prin perspectivă? Conform Dicţionarului Webster, termenul înseamnă „a privi prin; a vedea cu claritate; capacitatea de a vedea lucrurile conform importanţei lor relative", îmi place să definesc perspectiva ca un mod de a vedea lucrurile. Perspectiva eternă, deci, este modul lui

Dumnezeu de a vedea lucrurile. Când ne vedem vieţile din perspectiva lui Dumnezeu, le evaluăm în funcţie de ceea ce este important din punctul Său de vedere. Aşa făcea Ella.

împreună cu familia ei, Ella fusese timp de cincizeci şi doi de ani misionară în mijlocul pigmeilor din Africa, îşi părăsise ţara, familia şi toate lucrurile cu care se obişnuise. Condiţiile în care trăise acolo erau mai rău decât primitive, în căldura arzătoare şi umiditatea climei africane. Şi nu avea cum să le schimbe, fiindcă electricitatea, aerul condiţionat şi alte avantaje de-ale tehnologiei moderne erau doar un vis. în unele zile, căldura era atât de insuportabilă, încât trebuia să aducă termometrul înăuntru fiindcă se defecta la peste 4O°C.

Mimi, fiica lui Ella, este prietena mea. Mimi se tot întreba cum de reuşise mama ei — cum de trăise o viaţă de mulţumire în condiţii care 1-ar fi făcut şi pe cel mai puternic om să se plângă. Nu demult Mimi a descoperit o comoară, mult mai preţioasă decât aurul sau argintul, într-un vechi jurnal al mamei sale a găsit reţeta mulţumirii:

» Niciodată să nu-ţi îngădui să te plângi de ceva — nici chiar de vremea de afară. » Niciodată să nu te imaginezi în vreo altă împrejurare
sau loc.

» Niciodată să nu-ţi compari soarta cu a altuia. » Niciodată să nu-ţi doreşti ca ceva să fi fost altfel.

» Niciodată să nu te îngândureze ziua de mâine —
*
aminteşte-ţi că ea Ii aparţine lui Dumnezeu, nu nouă .

Mary W. Tileston, *Daily Strengthfor Daily Needs,* London, England, Messrs. Samson, Lowe and Co., 1928, p. 144. Ella Spees a adaptat reţeta fericirii, originalul fiind un fragment din E. B. Pusey (1800-1882) citat de Mary.

Cuvintele ei m-au copleşit, m-au ruşinat. Cum putea Ella să nu se plângă de starea vremii, când transpiraţia curgea pe ea, când aerul stătut şi umed o împiedica să doarmă? De ce era atitudinea ei de zi cu zi atât de diferită de cea a lui Meredith? Secretul se află în ultimul dintre sfaturile Ellei. Privirea ei era aţintită spre eternitate. Pentru ea, ziua de mâine îi aparţinea lui Dumnezeu. Ea I-o dăduse Lui. Şi pentru că orice zi de mâine fusese adăpostită în mâinile puternice ale lui Dumnezeu, avea libertatea să trăiască *astăzi,* în fiecare zi lua deciziile corecte, ajungând astfel să dobândească obiceiul sfânt al mulţumirii. Ella avea o perspectivă eternă, iar această perspectivă a condus-o spre mulţumirea lăuntrică.

MULŢUMIREA IZVORĂŞTE DIN INTERIORUL NOSTRU

Ella avea o *împlinire sufletească, opace care nu depindea de împrejurări.* Pentru cei mai mulţi dintre noi, mulţumirea este condiţionată de împrejurările în care ne aflăm, de sentimentele noastre sau de alte persoane. Totuşi, adevărata mulţumire este independentă de împrejurări. Mulţumirea este o stare a inimii, nu o stare de lucruri.

în *Henric al Vl-lea,* Shakespeare prezintă în mod poetic mulţumirea lăuntrică. Un rege trece întâmplător prin ţară şi întâlneşte doi paznici de vânătoare. Le spune că este rege. Unul dintre ei întreabă: „Eşti rege? Unde ţi-e atunci coroana?" Acesta îi răspunde:

O ţin în inimă. N-o ţin pe cap. Nu are focul pietrelor din Indii. Coroanei mele-i spune mulţumire; Au rareori coroana-aceasta regii.

Câte femei ai întâlnit, care să poarte coroana numită „mulţumire"? Probabil că le poţi număra pe degetele de la o mână. Dar dacă te-aş fi întrebat câte femei cu suflet zbuciumat sau nemulţumite cunoşti, probabil că nu ţi-ar ajunge toate degetele, de la mâini şi picioare ca să le numeri! Mulţumirea este rară, dar posibilă.

SECRETUL MULŢUMIRII

Apostolul Pavel face o afirmaţie nemaipomenită în Epistola către Filipeni: *Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc. Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug, în totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întăreşte (Filipeni 4:11-13).*

Aruncând o privire asupra vieţii lui Pavel, putem vedea cât de uimitoare sunt aceste versete. Viaţa lui a fost plină de orice, numai nu de circumstanţe favorabile. Le scria filipenilor dintr-o celulă întunecoasă, mohorâtă, fără canalizare, căldură sau aparate de antrenament fizic, aşa cum se întâmplă în închisorile noastre americane. Era legat cu un lanţ de gardian.

W. Shakespeare, *Henric al Vl-lea,* în *Opere complete,* voi.I, trad. Barbu Solacolu, Ed. Univers, Bucureşti, 1982, p. 395.

Era singur. Sunt convinsă că se întreba ce rost avusese toată lucrarea lui pentru Hristos.

Pavel a dus o viaţă extrem de grea. Aproape omorât cu pietre, mereu înţeles greşit, părăsit de prieteni — viaţa lui Pavel numai perfectă şi fără probleme nu a fost; şi cu toate acestea, a zis: „M-a/n *deprins să fiu*

mulţumit cu starea în care mă găsesc." Incredibil! Cu alte cuvinte, mulţumirea poate fi *învăţată.* Aceasta înseamnă că şi tu şi eu putem învăţa să fim mulţumite.
După ce face această extraordinară declaraţie despre deprinderea de a fi mulţumit în toate împrejurările, Pavel continuă, spunându-ne *care* este secretul acestei deprinderi (Filipeni 4:13). Traducerea literală din limba greacă a acestui verset atât de des citat este „Pot să fac faţă oricărui lucru prin Cel care îmi dă această putere". V-aţi întrebat vreodată de ce acest verset urmează imediat după îndrăzneţele afirmaţii ale lui Pavel despre mulţumire? Pavel a recunoscut că sursa şi puterea mulţumirii creştine este Dumnezeu însuşi.
Traducerea mea preferată a textului din Filipeni 4:13 este cea realizată de Kenneth Wuest, expert în greaca veche:
Amputerea săfac toate lucrurile în Cel ce îmi dă mereuputere.'
întotdeauna, în *toate* împrejurările, Hristos poate şi vrea să ne dea puterea de care avem nevoie pentru a fi mulţumite. Mulţumirea apare atunci când puterea lui Hristos pătrunde, se impregnează în trupul, sufletul şi spiritul meu slab. A impregna înseamnă a pătrunde, a umple, a îmbiba - asemenea unei infuzii, în fiecare dimineaţă când pun plicul de ceai în apă
Charles D. Kelley, „The Miracle of Contentment", în Discipleship Journal, November/December 1987, p. 32.
Kenneth Wuest, *Philippians in the Greek New Testament,* Eerdmans, Grand Rapids. 1948. p. 114.

fierbinte, văd cum apa îl impregnează şi apoi ceaiul pătrunde în toată apa din ceaşcă, infuzând-o.
Cum ne ajută Dumnezeu să fim mulţumite? Prin Cuvântul Său, El infuză mulţumirea în noi. Pătrunzând în mintea noastră, mulţumirea ne transformă. Aşa cum o ceaşcă de ceai este cu atât mai concentrată cu cât dăm ceaiului mai mult timp de infuzie, şi noi devenim mai mulţumite atunci când citim şi studiem Cuvântul lui Dumnezeu, dându-i astfel prilejul să pătrundă în vieţile noastre, transformându-ne după chipul Său.
DE LA CONTROL LA MULŢUMIRE
Călătoria mea spre mulţumire a început acum 15 ani, când toate metodele mele abile de a deţine controlul s-au evaporat. Ele au încetat să funcţioneze, pentru că viaţa mea începuse să scape de sub control. Doi dintre copiii mei o luaseră la începutul adolescenţei pe o cale greşită. Devenisem creştină în studenţie şi mă entuziasma ideea de a-mi educa copiii într-un cămin creştin. Aveam convingerea greşită că, dacă îi voi învăţa pe copiii mei toate lucrurile „bune" (despre Dumnezeu, Cuvântul Său), ei automat îl vor iubi şi asculta pe Dumnezeu. Atunci când mi s-a părut că planul meu nu funcţionează, inima mi s-a tulburat şi am căzut în depresie.
Povestindu-i unei prietene despre temerile mele, ea a replicat: „Linda, ţie îţi place să controlezi totul, ori în viaţa ta există prea multe lucruri «de necontrolat»". Nu am înţeles, în acel moment, ce voia să spună. La urma urmei, mă încredeam în Dumnezeu. Fusesem misionară — fusesem *plătită* să mă încred în Dumnezeu. Ce însemna: „îţi place să controlezi totul?"
Privind în urmă, îmi dau seama că doream să am încredere în Dumnezeu, însă El acţiona **uneori/oarte** *lent.* Atunci când El

acţiona cu ceea ce mi se părea mie a fi viteză de melc, hotărâm, în mod inconştient, că are nevoie de ajutorul meu. Ştiu că sună a blasfemie. Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul nostru. Totuşi, când am intervenit „aranjând" (cuvântul mai adecvat este *a manipula,* însă *a aranja* sună mai bine!) lucrurile sau organizând oamenii, faptele mele spuneau: „Doamne, Tu nu faci ceea ce cred eu că trebuie făcut, dă-mi voie să Te ajut." Or, tocmai această tentativă de „a-L ajuta pe Dumnezeu" face să ni se tulbure inima. Când luăm frâiele în mâini şi încercăm să controlăm ceea ce se întâmplă, ne luăm ochii de la Cel care controlează totul, aţintindu-i asupra împrejurărilor.

în acele zile m-au călăuzit două versete. Le-am memorat, le-am scris în inima mea şi mi-am luat angajamentul să le trăiesc. Iată primul dintre ele:

*Dumnezeu este... binecuvântatul Stăpân al tuturor lucrurilor, împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, (l Timotei 6:15; ;..;., NIV)**

Am cugetat la afirmaţiile din acest verset: Cine îmi controlează viaţa? Dumnezeu. Ce fel de stăpân este El? Binecuvântat, în cuvintele cunoscutului teolog J. I. Packer, „mulţumirea înseamnă, în esenţă, a primi din mâna lui Dumnezeu ceea ce trimite El, pentru că ştim că El este bun şi, prin urmare, lucrurile trimise de El sunt bune."

Al doilea text era Psalmul 16:5:

Domnul este partea mea de moştenire şi paharul meu; Tu îmi îndrepţi sorţul meu.

Versetul este tradus aici din versiunea engleză a Bibliei *New InternationalVersion* - NIV (n. ed.)

J. I. Packer, „The Secret of Contentment", cuvântare ţinută la Wheaton College, Wheaton, ÎL, 27 Februarie 1984.

Iată ce spune autoarea Elisabeth Elliot despre Psalmul 16:5 şi cuvintele ei sunt pline de miez:

Nu cunosc nici o altă afirmaţie care să explice mai clar întreaga viaţă. Orice se întâmplă este un dat. Se opune intelectul acestui lucru? Putem spune că există lucruri care ni se întâmplă şi care nu ţin de „porţia"pe care ne-o dă El cu dragoste (,^sta ţine de ea, cealaltă nu")? Şi atunci, sunt unele lucruri în afara controlului Celui Atotputernic? Fiecare sarcină este măsurată şi potrivită spre binele meu etern. Din momentul în care accept porţia dată, celelalte opţiuni sunt anulate. Deciziile devin mult mai uşoare, direcţiile mai clare şi, de acum încolo, inima mea este nespus mai liniştită. O mimă liniştită este mulţumită cu ceea ce îi dă Dumnezeu.

Ella, femeia scumpă care a fost misionară în Africa, ştia că cineva trebuie să-i „controleze" viaţa în această lume fără control. Ea a fost o femeie mulţumită tocmai pentru că a ales să-L lase pe Dumnezeu la cârma vieţii ei.

TEOLOGIA CUPEI

Să revenim la analogia noastră cu ceaiul. Dumnezeu ne-a destinat cu multă dragoste să fim fiecare o ceaşcă de ceai unică şi specială. S-ar putea să fii o ceaşcă antică, cu trandafiri gingaşi pictaţi pe un fond auriu. Sau poate te consideri o ceaşcă obişnuită, de fiecare zi - practică, folositoare, dar cam ciobită pe margini. Sau o cană mare - tare, rezistentă şi încăpătoare.

Dumnezeu ne umple cupa cu porţia care ne revine, cu ceea ce hotărăşte

El că e mai bine pentru noi. *Porţia* este existenţa noastră fizică şi afectivă, aptitudinile noastre, împrejurările, rolurile şi relaţiile noastre.
Elisabeth Elliot, *The Elisabeth EUiot Newsletter,* March-April 1995, p. i

Uneori nu ne place ceea ce s-a turnat în ceaşca noastră. Vă amintiţi de Domnul Isus în Grădina Ghetsimani? Văzând suferinţa pe care urma să o îndure, El s-a rugat: „Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22:42). Hristos a luat cupa în mână, a ridicat-o spre Dumnezeu şi a spus: .Accept porţia Mea. Umple-Mă cu puterea Ta ca s-o pot bea."
Fiecare ceaşcă — de porţelan, delicată, sau din lut, mai rustică — are o toartă. Dumnezeu ne-a turnat porţia în ceaşcă. Noi putem hotărî fie să o luăm de toartă şi să o ridicăm spre El, zicând: „îmi accept porţia; primesc această cupă", fie să o zdrobim în cioburi, zicând: „Doamne, eu refuz să-mi accept porţia. Cana asta nu e pe măsura mea şi nu-mi place ce-ai pus în ea. îmi voi controla eu singură viaţa."

CĂLĂTORIA MEA SPRE MULŢUMIRE

Mulţumirea este acceptarea stăpânirii suverane a lui Dumnezeu în toate împrejurările vieţii noastre. Pentru mine a fost un act de smerenie să-I spun lui Dumnezeu: „Am încercat să am încredere în Tine, dar în acea încredere am amestecat prea mult efort propriu."
Povestea a doi călugări m-a ajutat să înţeleg ce înseamnă să controlez eu lucrurile sau să le controleze Dumnezeu:
„An? *nevoie de nişte untdelemn" a spus un călugăr cândva, aşa că a plantat un puiet de măslin. „Doamne, se rugă el, măslinul are nevoie de ploaie pentru ca plăpândele-i rădăcini să soarbă apă şi să crească. Trimite o ploaie blândă." Şi Domnul a trimis o ploaie blândă. „Doamne, se rugă călugărul, copacul meu are nevoie de soare. Trimite soare, Te rog." Şi soarele a strălucit, poleind norii care mai picurau încă. „*Acum *nişte ger, Domnul*

meu, ca să-i întărească ţesuturile" a strigat călugărul. Şi iată, copăcelul scânteia de chiciură, dar spre seară muri.
Atunci călugărul s-a dus la chilia unui confrate şi i-a povestit păţania lui neobişnuită. „Şi eu am plantat un copăcel, răspunse acesta, şi uite! îi merge bine. însă eu mi-am încredinţat copacul Dumnezeului său. El, care l-a creat, ştie mai bine decât unul ca mine ce-i trebuie unui pom. Nu am pus nici o condiţie, nu am stabilit metode sau mijloace. „Doamne, m-am rugat, trimite-i ceea ce-i trebuie: furtună sau soare, vânt, ploaie sau îngheţ. Tu l-ai făcut şi Tu îl cunoşti."
Nu am reuşit să mă încred în Dumnezeu, pentru că m-am străduit prea tare. Poate că eşti ca mine sau eşti la cealaltă extremă: nu poţi să te încrezi în Dumnezeu orice-ar fi. Viaţa ta e greu de controlat, aşa că te dai bătută. Viaţa e imposibil de înţeles, ţi-e peste putinţă să fii mulţumită, aşa că renunţi şi te dai bătută. Cele mai multe dintre noi fie ne străduim prea tare, fie renunţăm să mai încercăm, în ambele cazuri, nu ţinem seama de Dumnezeu şi de puterea Sa, care ne poate conduce spre mulţumire.
Această carte este povestea călătoriei mele alături de Dumnezeu: cum a transformat El o femeie ca primul călugăr într-o femeie asemenea celui de-al doilea călugăr. Mai am drum de străbătut şi aventura este captivantă! Dumnezeu a devenit suflarea mea, bucuria mea, puterea mea deplină, Cel căruia mă închin. El mă umple zilnic de puterea şi tăria Sa.

El mi-a liniştit inima zbuciumată.
Vă invit să mă însoţiţi în această călătorie, să vă adânciţi în înţelegerea adevăratei mulţumiri şi să vă schimbaţi felul de a vedea situaţiile din viaţa voastră, pe voi însevă, rolurile şi

Mrs. Charles E. Cowman, *Streams in the Desert,* Zondervan. Grand Rapids. 1925, p. 108.

relaţiile voastre; să vedeţi cum vă pot împiedica barierele neliniştii, lăcomiei şi ale înţelegerii greşite să fiţi mulţumite. Şi, în cele din urmă, vă invit să descoperim puntea încrederii care vă duce dincolo de aceste bariere, la mulţumire. Ella nu este unica femeie care a reuşit să înveţe ce este mulţumirea. Şi descurajata Meredith, care crede că mulţumirea este imposibilă, o poate învăţa. Eu o pot învăţa, şi tu de asemenea o poţi învăţa.
Când înveţi secretul mulţumirii, îl vezi pe Dumnezeu într-un mod diferit. Inima ta ştie că El este Stăpânul binecuvântat al tuturor lucrurilor, împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor!

Alina

împingeam căruciorul de alimente prin Pam Pam, alimentara mea *uriaşă* din Viena, Austria, în comparaţie cu Safeway şi Albertsons, Pam Pam lăsa mult de dorit; dar pe lângă micile şi înghesuitele magazine cu rafturi goale din Polonia, Pam Pam era tărâmul de basm al abundenţei. însoţitorii mei, Alina şi Henryk, erau copleşiţi de numărul şi varietatea produselor. Când Alina a luat pasta de dinţi „pentru copii" de pe raftul greu încărcat, mi s-a făcut rău la stomac. Greaţa mea creştea pe măsură ce străbăteam magazinul. De obicei, Pam Pam nu mulţumea ochii mei de americancă, astăzi însă arn văzut belşugul prin ochii lor de polonezi.
Mai târziu, în timp ce luam prânzul împreună în casa mea spaţioasă, i-am întrebat pe Alina şi Henryk cum se puteau împăca cu acest belşug, când ştiau că în două zile se vor întoarce în Polonia, unde nu se găsea nici un fel de pastă de dinţi, darămite o pastă de dinţi specială pentru copii! Nu voi uita niciodată ce a răspuns Alina: „Linda, am învăţat să ne bucurăm de belşugul de aici, dar putem fi la fel de mulţumiţi şi cu puţinul din Polonia." Mi-au venit în minte cuvintele apostolului Pavel: „M-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc ... în belşug şi în lipsă."
De atunci am mai trecut de multe ori prin Pam Pam cu căruciorul de cumpărături, însă felul în care priveam lucrurile se schimbase. Ajunsesem să văd prin ochi de polonezi şi am fost smerită şi binecuvântată în acelaşi timp.

Capitolul 2

Mulţumite în orice împrejurare

j % m locuit timp de trei ani cu soţul meu, Jody, în Hong m Kong, un oraş exotic cu o privelişte de neegalat, cu superbă vedere la ocean, lumini strălucitoare, atracţii, oraş de o incredibilă opulenţă şi în veşnică activitate. Ne plăcea să stăm noaptea pe marginea golfului şi să privim în zare, cu briza sărată a mării bătându-ne în faţă.

Cât de mult îmi plăcea să fac cumpărături în Hong Kong! Strada Fa Yuen era locul meu de vânătoare, unde băteam toate preţurile şi descopeream chilipiruri formidabile. Costumul de mătase naturală pe care 1-am purtat la nunta fiului meu a costat doar 14 dolari, iar rochia Talbots, de 150 de dolari, pe care am purtat-o la nunta fiicei mele, Joy, mă costase de fapt doar 7 dolari. Cunoscând aviditatea mamei sale după chilipiruri, Joy m-a implorat să nu spun oaspeţilor de la nunta ei cât a costat rochia mamei miresei. Am încercat, însă pur şi simplu nu am putut să nu spun nimic despre afacerea mea incredibilă!

Aprovizionarea cu alimente era şi ea o încântare. Porneam computerul şi trimiteam prin fax lista alimentelor la magazin. Iar acestea, inclusiv somonul şi ananasul proaspăt tăiat, îmi erau livrate la uşă în aceeaşi după-amiază. Aşa să tot faci cumpărături!
Călătoria a devenit al doilea nostru nume în timpul anilor din Hong Kong. Am avut privilegiul de a vizita China, Japonia, Coreea de Sud, Singapore, Vietnamul şi alte ţări. A fost extraordinar să putem vedea aceste locuri fascinante şi să întâlnim în fiecare ţară oameni deosebiţi.
Soarele străluceşte tot timpul deasupra Hong Kong-ului. Ne încălzeam la razele lui stând în balconul spaţiosului nostru apartament, situat pe un deal. Dumnezeu, în bunătatea Lui, ne dăduse o casă grozavă, cu parchet din lemn de esenţă tare şi ferestre imense. De la etajul al treilea vedeam vegetaţia tropicală luxuriantă, iar în vale zgârie-norii.
Transportul public din Hong Kong era o alternativă nemaipomenită. Nici măcar nu aveam maşină, de vreme ce ambarcaţiunile, autobuzele, trenurile, metrourile şi taxiurile erau ieftine şi omniprezente. O dată pe săptămână ţineam un studiu biblic în Insula Lantau, într-un loc încântător numit Golful Discovery. Ca să ajung acolo, după ce ieşeam din apartament, luam un autobuz, îl schimbam cu un tren, metrou, o barcă, iar apoi cu un alt autobuz, care mă lăsa chiar la destinaţie.
Cei patru copii ai mei şi soţii lor au fost entuziasmaţi de ocazia de a vizita Hong Kong-ul şi China. Ne-am simţit atât de bine împreună! Şi, deşi locuiau la mii de kilometri depărtare de Hong Kong, puteam „vorbi" în fiecare zi, prin poşta electronică. Ce binecuvântare *e* epoca tehnologiei atunci când eşti departe de cei pe care îi iubeşti!

Am preţuit mult viaţa într-un oraş în care femeile erau din ce în ce mai dornice să-L cunoască pe Dumnezeu şi Cuvântul Său. Datorită preluării iminente a Hong Kong-ului de către China, în 1997, femeile aveau multe întrebări despre lucrurile veşnice. Slujba mea era să le învăţ cum să conducă grupuri mici, cum să le înveţe la rândul lor pe altele, cum să facă evanghelizare, pentru ca să fie pregătite şi să ştie ce au de făcut atunci când Hong Kong-ul capitalist avea să devină comunist.
Aceasta este însă doar o parte a povestirii.
REVERSUL MONEDEI
Hong Kong este un loc fascinant când e vorba să-1 vizitezi, însă nu aş spune că e la fel de fascinant când *locuieşti* acolo. In Hong Kong trăiesc

şase milioane de oameni şi este unul dintre locurile cu cea mai mare densitate demografică, în Mei Foo, un cartier pe care îl vizitam săptămânal, pe o suprafaţă de 40 de acri locuiau 70.000 de oameni!
Trăind în această mulţime de oameni, mi-am dat seama cât de mult ţin la spaţiul personal. Cartierul Mei Foo îmi provoca crize de claustrofobie.
E grozav să mergi la cumpărături, dar numai la anumite ore, din cauza mulţimii de oameni. Fiecare zi e ca ajunul Crăciunului. Există lucruri ieftine pe strada Fa Yuen, dar trebuia să caut printre mormane de haine ca să le găsesc, iar apoi nu puteam proba nimic. Aveam întotdeauna un metru de croitorie în poşetă. Problema era că, pentru a mă folosi de el, trebuia mai întâi să-mi măsor şoldurile — ceea ce nu mai făcusem de ani de zile şi nu mă amuza câtuşi de puţin!
în Hong Kong e mereu soare, dar şi umezeala e foarte ridicată. Căldura toridă şi umiditatea mă epuizau, eram apatică şi indispusă cea mai mare parte a anului. Pereţii transpirau, clădirile mucegăiau, până şi pantofii erau acolo un teren de

înmulţire a unor ciuperci neobişnuite. Geckouri, un fel de şopârle mici, umblau pe pereţi şi pe tavan în fiecare casă. N-am reuşit să mă obişnuiesc nicidecum cu şopârlele care săreau înspre mine când curăţăm vana. Odată am strivit un pui de gecko cu piciorul gol. Mă trec şi acum fiori când îmi amintesc.
Călătoria prin locurile exotice era captivantă, însă obositoare, în primul an am călătorit timp de cinci luni. Eram dezorientată. Nu prea aveam ocazia să mă adaptez la noua cultură sau să-mi fac prieteni.
Apartamentul nostru era minunat, însă Hong Kong-ul are cele mai mari chirii din lume. După doi ani, chiria a crescut cu 40 de procente! în fiecare lună, mi-era groază să completez cecul pentru chirie şi de fiecare dată când treceam pe lângă idolul aşezat în faţa uşii vecinilor noştri, mi se strângea stomacul.
Nu mă simţeam niciodată în siguranţă, deşi locuiam la etajul trei şi aveam cinci încuietori la uşa de la intrare, într-o noapte, în ciuda acestor precauţii, un intrus a pătruns în apartamentul nostru. Când m-am trezit, am găsit uşile de la frigider şi de la congelator deschise. Uitându-mă prin bucătărie, am găsit resturi de mâncare, până şi un amestec scârbos pe care intrusul îl mestecase şi-1 scuipase pe aragaz. Era evident că nu-i plăcuse mâncarea noastră (ce tupeu!) Am găsit dovezi că intrase în fiecare cameră, inclusiv în dormitorul nostru. Hoţul stătuse lângă pat, chiar în partea în care dormeam eu! Tulburată, îngrozită, furioasă — toate astea arată cum m-am simţit, însă, în acelaşi timp, eram şi recunoscătoare, în Hong Kong circulau multe poveşti despre oameni care au fost ucişi sau mutilaţi când s-au trezit şi au descoperit hoţul în casă. Dumnezeu ne-a dat un somn adânc şi îi eram recunoscătoare.

Transportul public este eficient, dar şi foarte aglomerat, în orele de vârf, oamenii se împing şi se înghesuie în metrou ca sardelele, într-o dimineaţă, când mergeam la studiul biblic din Golful Discovery, în înghesuială, un bărbat mi-a făcut avansuri. Mi-am înfipt cotul în coastele lui, însă cum poţi striga „abuz sexual" când nu vorbeşti limba lor şi eşti

singurul neasiatic din metrou? Am fost din nou furioasă, mă simţeam de-a dreptul siluită. Tremuram toată şi am hotărât să nu mai călătoresc niciodată cu metroul. Bineînţeles că nu m-am ţinut de cuvânt, dar de atunci am plecat cu o oră mai devreme pentru a evita îmbulzeala de dimineaţă.
Ne-am simţit foarte bine cât ne-au vizitat copiii şi familia lor, însă asta a fost numai temporar. Comunicarea peste ocean prin e-mail a fost o binecuvântare, dar când fiul meu m-a sunat şi mi-a spus că îşi vinde maşina şi se mută în Bolivia, nu am putut transmite prin e-mail ceea ce simţeam! Când fiica mea a telefonat să-mi spună că e grav bolnavă, comunicarea prin computer nu-mi mângâia sufletul. Aş fi dorit să vorbesc cu ea în fiecare zi, dar preţul ridicat al convorbirilor telefonice nu ne îngăduia să vorbim nici prea mult nici prea adesea.
Pe când lucrarea noastră a început să se dezvolte, ne-am dat seama că va trebui să părăsim Hong Kong-ul din cauza preluării lui de către chinezi. După ce trei ani m-am străduit să mă adaptez, a trebuit să plec, şi nu mi-era uşor.
După toate astea, viaţa în Hong Kong nu mai pare atât de încântătoare, nu-i aşa?
NOROI SAU STELE?
Majoritatea dintre noi ne putem defini viaţa atât într-un mod pozitiv, cât şi într-unul negativ. Ai putea scrie o listă cu lucrurile pozitive din viaţa ta, dar ai putea scrie şi o listă cu

lucrurile negative. Ambele sunt adevărate, însă perspectiva lor diferă. Cum îţi defineşti viaţa? încearcă acum să enumeri lucrurile pozitive şi cele negative pe care Dumnezeu le-a îngăduit în viaţa ta. Dacă vrei, scrie-le pe două coloane, numai scrie-le!
Acum vreau să-ţi pun o întrebare, pe care mi-am pus-o adesea şi mie: *la care dintre cele două liste te gândeşti cel mai des?*
Dacă eşti asemenea celor mai multe femei, o vei înţelege pe tânăra soţie despre care am auzit povestindu-se. Viaţa ei nu era defel aşa cum visase sau se aşteptase ea. S-a căsătorit cu tânărul pe care îl iubea, militar de carieră, crezând că viaţa în ţări străine şi călătoriile în jurul lumii vor fi ceva romantic şi captivant. Doi ani mai târziu însă, era singură şi profund nemulţumită. I-a scris mamei sale o scrisoare plină de plângeri. Nu avea prieteni, nu ştia limba ţării şi nici nu încerca să o înveţe de vreme ce puteau fi detaşaţi în orice moment în altă parte. Iar cel mai rău dintre toate era faptul că soţul ei nu era niciodată acasă. Scrisoarea se încheia cu „Nu mai suport. Vin acasă".
Mama sa i-a trimis prin fax un răspuns doar din două rânduri:
Două femei priveau prin ale temniţei zăbrele: Una zări noroi, cealaltă cerul plin de stele.
înţeleaptă femeie îi destăinuia fiicei ei un secret al mulţumirii. Fiecare dintre noi putem alege cum să ne evaluăm viaţa: putem vedea noroiul sau ne putem ridica privirea spre stele. Fiecare femeie trece la un moment dat prin împrejurări
Adaptat după Linda Dillow, *Hou< to Really Love Yoitr Mân,* Nelson, Nashville, 1993, P- 131-

ce par a fi zăbrelele unei temniţe. Dumnezeu vrea ca noi să învăţăm să fim mulţumite în situaţia prezentă, nu doar atunci când aceasta se îndreaptă.
Cum este posibil acest lucru?

PARTEA NOASTRĂ

în ultimul capitol am discutat surprinzătoarea afirmaţie a lui Pavel „m-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc". El continuă descriind cele două părţi ale procesului mulţumirii: partea noastră şi partea lui Dumnezeu, întâi, partea noastră: „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri" (Filipeni 4:6).
îndemnul lui Pavel de a nu ne îngrijora sau nelinişti arată că ar trebui să facem din teama noastră un impuls de a ne ruga pentru lucruri concrete. Partea noastră în procesul de învăţare a mulţumirii constă în alegerea pe care o face inima noastră: să ne rugăm sau să ne neliniştim.
Pavel ne spune să nu avem nimic de-a face cu îngrijorarea, ci doar cu rugăciunea. Din păcate, multe dintre noi inversează această relaţie şi se îngrijorează pentru orice, recurgând la rugăciune doar ca ultim remediu! Este mai uşor să ne îngrijorăm, să ne agităm, să ne alegem cu arsuri la stomac, să ne pierdem somnul, să ţipăm la soţul nostru sau la prieteni, la copiii noştri sau la colegele de cameră, decât să ne rugăm. Am răstălmăcit sfatul biblic, nu în principiu, ci în punerea lui în practică.
Nu trebuie numai să ne rugăm la obiect, dar trebuie să o facem şi aducând mulţumiri, lucru mai mult decât dificil! Când mă îngrijorez pentru că am cancer sau pentru că pe copilul meu nu îl interesează şcoala şi ia note mici la geometrie, pentru că

prietenul meu m-a rănit sau fiindcă am o mulţime de problemele presante, îmi este greu, foarte greu să fiu mulţumită.
Psalmul 116:17 mă ajută să înţeleg cum să mă rog cu mulţumiri: „îţi voi aduce o jertfă de mulţumire şi voi chema Numele Domnului", îmi place acest verset pentru că, a aduce mulţumiri atunci când viaţa pare a fi un adevărat tunel al deznădejdii, este un adevărat sacrificiu! Când nepoţica mea Angie a căzut de la fereastra etajului al doilea şi a avut trei fracturi craniene, a fost un act de sacrificiu din partea mea să mă rog: „Doamne, Tu cunoşti povara tulburării din inima mea. Nu pot îndura să fiu atât de departe când familia mea trece prin aşa durere. Mă doare sufletul, hotărăsc însă să nu mă îngrijorez şi o aduc pe micuţa Angie înaintea Ta. Mi-e greu să văd ceva bun în situaţia asta, însă îţi mulţumesc, Tată iubitor, că o iubeşti şi că este a Ta. îţi mulţumesc că i-ai cruţat viaţa, îţi mulţumesc că poate primi ajutor medical de calitate. Mă încred în Tine ca Stăpân binecuvântat al acestei situaţii teribile".
Când ne confruntăm cu situaţii negative, avem de ales: ne vom ruga pentru problema respectivă sau ne vom îngrijora în privinţa ei?

PARTEA LUI DUMNEZEU

în Filipeni 4:7 vedem care este partea lui Dumnezeu în procesul mulţumirii: „Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus". *Living Bible* sugerează că termenul *şi* de la începutul versetului înseamnă „dacă faci aceasta". Ce să

facem? Dacă alegem să ne rugăm în loc să ne îngrijorăm, vom avea în noi pacea lui Dumnezeu. Ce promisiune minunată! într-o lume a haosului,

a problemelor, a suferinţelor, a anxietăţii, avem cu toţii nevoie de pace. Acest verset ne oferă totodată şi un indiciu al motivului pentru care nu avem pace. Dacă tu sau eu suntem neliniştite şi pline de teamă în loc să fim mulţumite, trebuie să ne întrebăm dacă ne-am făcut partea. Amintiţi-vă, Dumnezeu ne spune că primim pacea Sa doar în urma deciziilor noastre.
Traducerea pe care o prefer este: „Iar pacea lui Dumnezeu care depăşeşte întreaga noastră putere de înţelegere va fi o garnizoană care vă va ocroti inimile şi sufletul în Isus Hristos". îl văd pe Dumnezeu înconjurându-mă cu o garnizoană de îngeri a căror slujbă este să-mi ajute sufletul necăjit şi mintea neputincioasă. Când neliniştea creşte înăuntrul meu, mintea este complet înnebunită de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla. Inima mea, leagănul trăirilor mele afective, se zbate nebuneşte. Pacea lui Dumnezeu este reţeta sigură pentru inima şi mintea mea bântuite de nelinişte.
Ce facem dacă alegem să-I încredinţăm lui Dumnezeu neliniştea noastră, însă o luăm înapoi după zece minute? îmi amintesc că de multe ori noaptea, în timpul adolescenţei tumultuoase a uneia dintre fiicele mele, stăteam trează şi mă gândeam: *Oare am luat o hotărâre bună? Cum să-l opresc pe acest copil de pe calea nebuniei?* Obişnuiam să mă rog cu ajutorul pasajului din Filipeni 4:6-9, şi totuşi mă pomeneam cuprinsă de îngrijorare, nu mă puteam gândi la nimic altceva.
Atunci mă rugam: „Doamne, iată-mă din nou. M-am mai rugat şi acum zece minute, dar nu a mers: mă tot îngrijorez, în loc să am pacea Ta". Mă rugam din nou, gândindu-mă la partea mea şi la partea lui Dumnezeu din Filipeni 4. Şi iar începeam să mă îngrijorez. Atunci mă dădeam jos din pat, dând la o parte aşternutul cald, şi mergeam la birou. Punând mâna pe hârtie şi stilou, înşiram toate lucrurile pozitive pe care Domnul le

îngăduise în ultimul an în viaţa fiicei mele adolescente. Apoi mă rugam pe baza acestei liste şi îi mulţumeam pentru că lucrase şi încă lucra la viaţa ei. Stingeam lumina şi reveneam sub plapoma caldă, de data asta pentru a dormi liniştită.
GÎNDIŢI-VĂ LA ASTFEL DE LUCRURI
Pavel revine la partea noastră în versetul 8: „încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească" (Filipeni 4:8).
Dacă m-aţi întreba care sunt versetele mele favorite din Scriptură, Filipeni 4:8 s-ar afla cu siguranţă printre primele zece. Am înrămat aceste cuvinte ale înţelepciunii şi le-am agăţat în camera de zi, ca să-mi amintesc mereu, de mai multe ori pe zi, să mă gândesc la aspectele pozitive, şi nu la cele negative. Este greu să ne stăpânim mintea, nu-i aşa? Şi totuşi Dumnezeu ne cere să o facem.
în Proverbe 23:7 citim: „După cum gândeşte în inima lui, aşa este omul". Scriitorul şi filosoful Ralph Waldo Emerson punea problema în felul

următor: „Fii atent la ceea ce te gândeşti, pentru că aceea vei deveni, cu siguranţă". Cât de necruţător! Devenim ceea ce gândim. Mulţumirea noastră este condiţionată de felul nostru de a gândi, nu de circumstanţele în care ne aflăm. Felul de a gândi — nu prietenii, soţul, copiii, serviciul sau orice altceva — ne condiţionează mulţumirea!
Scriptura ne porunceşte să stăruim asupra lucrurilor bune şi să luăm rob orice gând (2 Corinteni 10:5). Prietena mea Lorraine descrie astfel modul în care îşi controlează ea gândurile: „Gândurile mele negative sunt ca nişte copilaşi

Traducere din versiunea engleză a Bibliei *King James Version* - KJV (n. ed.)

nerăbdători care ţopăie de acolo-colo şi ţipă: „Uită-te la mine, uită-te la mine." Isus şi cu mine luăm „gândurile copilăreşti" negative şi le punem la colţ, ca să ne putem concentra asupra gândurilor pozitive. Uneori ele nu ascultă. Se ridică de pe scaun şi ţipă din nou să li se acorde atenţie. Atunci Isus şi cu mine le punem înapoi unde le e locul, iar de data asta le şi legăm!"
Trebuie să ne controlăm gândurile. Ni se porunceşte: „să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre" (Romani 12:2). Ne înnoim mintea atunci când ţinem în robie gândurile negative şi suntem preocupaţi de cele pozitive.

PRACTICA ESTE CALEA SPRE PERFECŢIUNE

în versetul 9, Pavel îmbină partea noastră cu cea a lui Dumnezeu. „Ce aţi învăţat, ce aţi primit şi auzit de la mine, şi ce aţi văzut în mine, faceţi. Şi Dumnezeul păcii va fi cu voi." (Filipeni 4)
La ce te gândeşti când auzi cuvântul *practică?* Eu mă gândesc la lecţiile de pian şi la învăţarea tablei înmulţirii în copilărie şi la învăţarea verbelor limbii germane ca adult. Practica înseamnă exersare, a face ceva în repetate rînduri. Exersarea nu este ceva distractiv, ci plictisitor şi anevoios. Pavel însă ne spune să punem în practică „aceste lucruri". Care sunt aceste lucruri?
* Hotărârea de a-I încredinţa lui Dumnezeu îngrijorările noastre.
« Hotărârea de a ne ruga pentru lucruri concrete.
* Hotărârea de a fi recunoscătoare.
* Hotărârea de a stărui asupra lucrurilor pozitive.

Ni se cere să punem în practică înlocuirea îngrijorării cu rugăciunea, a lucrurilor negative cu cele pozitive şi Dumnezeul păcii va fi cu noi! Vedem pentru a doua oară în acest pasaj că pacea lui Dumnezeu vine în urma alegerii de a asculta. Acesta a fost drumul lui Pavel, calea pe care a urmat-o pentru a învăţa să fie mulţumit. Am avut privilegiul de a cunoaşte câteva femei dragi care au mers pe acest drum. Ele pot spune împreună cu apostolul Pavel: „m-am deprins să fiu mulţumită cu starea în care mă găsesc".

ALEGE SĂ PRIVEŞTI LA STELE

Am întâlnit-o pe Cristina la o conferinţă ţinută în România pe tema căsătoriei, ea fiind traducătoarea mea. Tânără, plină de viaţă, dedicată lui Hristos, Cristina avea o mulţime de vise de viitor. Pe vremea aceea învăţa pentru examenul de admitere la universitate.

Dictatura comunistă, cumplită în România anului 1981, se specializase în zdrobirea viselor, menţinând viaţa la nivelul supravieţuirii. Mâncarea era puţină, iar căldura sporadică (dacă era). Apă caldă era doar din când în când, iar gaz pentru a putea găti aveai numai câteva ore pe zi. Era o minune că cineva mai putea visa! însă atâta timp cât universităţile erau deschise, ţelul Cristinei era să ajungă studentă.
A căzut la examen, însă nu pentru că nu a ştiut. A fost respinsă la universitate pentru că tatăl ei era un lider creştin. Cât de nedrept! Cât de necinstit! Mulţi s-ar fi lăsat copleşiţi de partea negativă a lucrurilor, nu însă şi Cristina. Ea a decis să vadă latura pozitivă.
„Linda, a spus ea, nu pot urma universitatea, dar pot studia şi îmi pot îmbunătăţi cunoştinţele de limba engleză. Aşa că, data viitoare când vei veni în România, voi fi o traducătoare

mai bună!" Ce suflet scump! Şi nu doar o dată, ci vreme de şapte ani, Cristina s-a rugat, a plănuit, a continuat să studieze pentru examenul de admitere. Timp de şapte ani a fost respinsă. Şi de şapte ori a ales să creadă că Dumnezeu ştie ce face. Da, Cristina a avut zile de îndoială, zile în care îi venea să se autocompătimească. Alegerea de a fi mulţumită în mijlocul unor situaţii neplăcute nu este niciodată uşoară. Cu toate acestea, ea a ales de şapte ori să vadă latura pozitivă.
în Statele Unite ale Americii, de asemenea, există femei care au învăţat să fie mulţumite. Prietena mea Tammy suferă de o boală incurabilă, degenerativă, din cauza căreia nu poate avea copii şi care, în cele din urmă, îi va curma viaţa. Ia zilnic 30 de pastile împotriva durerilor. Am fost în oraşul ei şi am vorbit despre mulţumire. S-a ridicat din pat ca să vină la întâlnire, în timp ce rugam femeile să scrie o listă cu ceea ce era pozitiv în vieţile lor şi o altă listă cu ceea ce era negativ, mă gândeam la Tammy. Viaţa ei era plină de lucruri negative. Ce ar fi putut ea scrie în lista pozitivă?
La sfârşitul întâlnirii, Tammy a venit la mine şi mi-a spus: „O, Linda, ce bine mi-au prins exerciţiile astea! Am avut 20 de lucruri pe lista pozitivă şi doar patru pe cea negativă!"
în faţa unui astfel de răspuns, n-am putut decât să mă rog: „O, Dumnezeule, iartă-mă. Mă tem că dacă eu aş fi în locul lui Tammy, listele mele ar arăta invers".
încă sunt în procesul de învăţare a mulţumirii în orice situaţie. Dumnezeu a folosit viaţa din Hong Kong cu şopârlele, umiditatea şi hoţul pentru a mă învăţa cum să mă las cuprinsă de pacea Sa.
Fiecare dintre noi ne dorim cu ardoare să fim mulţumite, să avem o pace interioară care să nu depindă de situaţia în care ne aflăm. Fiindcă, de fapt, mulţumirea ţine mai mult de schimbarea radicală a atitudinii, decât de schimbarea situaţiei.

Pavel şi-a schimbat atitudinea şi, în loc să se îngrijoreze, a ales să se roage în mod specific şi cu mulţumiri. El a hotărât să stăruie asupra a ceea ce era pozitiv, chiar dacă în viaţa lui existau din plin şi lucruri negative. Rezultatul acestei alegeri a fost să aibă în suflet pacea lui Dumnezeu.

Noi toate trecem prin circumstanţe negative, chiar tragice. Dacă acesta este şi cazul tău, îţi înţeleg durerea. Adesea rugăciunea mea era: „D\ minezeule, nu lăsa ca durerea mea să fie în zadar. Foloseşte-o pentru a mă modela după chipul Tău. Foloseşte-o pentru a mă învăţa cum să fiu mulţumită".

Când apar în viaţa mea situaţii dificile, aud vocea lui Dumnezeu spunându-mi: „Linda, lasă-Mă să fiu Stăpânul tău Binecuvântat. Lasă-Mă să lucrez. Acceptă momentul potrivit de Mine, căile Mele, deznodământul hotărât de Mine. încrede-te numai în Mine". Glasul Său îmi mai spune: „Linda, ia hotărâri în taină care să Mă onoreze pe Mine. Chiar dacă nimeni nu le ştie şi nu ştie cât de dificile sunt, fă-o pentru Mine".

Alina, Cristina şi Tammy au ales să privească cerul înstelat. Şi tu trebuie să alegi. Ce vei alege: noroi sau stele?

nda

îmi derulam planul în gând:

Cobor din tren şi încerc să par a fi române.
Merg la casa de bilete şi pun trei lei pe tejghea pentru un bilet de tramvai. (Mă rog ca nimeni să nu-mi pună vreo întrebare!) Urc în tramvaiul care o ia spre stânga - la stânga, Linda, ţine minte, la stânga. Cobor la a cincea staţie. Merg la dreapta până la al treilea bloc. Urc până la etajul opt. Bat la uşa apartamentului 8B. Stau trei zile în apartamentul 8B în timp ce grupuri mici de femei vin să afle cum să înveţe la rândul lor alte femei.

A-mi aminti această călătorie înseamnă a-mi aminti ce este frica. Nu mai fusesem niciodată în acel oraş. Dacă nu puteam să-mi cumpăr biletul? Dacă mă rătăceam? (Cunoştinţele mele de limba română constau în cuvintele *mulţumesc, vă rog, pâine, apă* şi *la revedere}.* Călătorisem de multe ori în ţările comuniste, dar întotdeauna însoţită de cineva. De data aceasta eram singură.

Planul a mers ca pe roate, până a trebuit să urc la apartamentul 8B. Afară se întunecase deja, iar în scară şi pe palier era întuneric beznă. Am înaintat încet, bâjbâind la fiecare treaptă şi numărând etajele. Ce uşurată am răsuflat când am ajuns la etajul opt! însă tot nu era nici o lumină. Care uşă era 8B? Dacă băteam la o altă uşă, Sanda, gazda, ar fi putut

fi persecutată, fiindcă românii nu aveau voie să stabilească legături cu cei din Occident. Era clar că nu puteam trece drept română cu cele cinci cuvinte ale mele. Mergând pe lângă perete până la uşă, m-am rugat, am bătut la uşă şi chipul drag al Sandei s-a ivit în prag. Ura!

Zi şi noapte veneau în acest apartament femei pentru a învăţa cum să conducă un studiu biblic. Faptul în sine era uimitor, pentru că biserica Sandei încuraja femeile să creadă că unica lor misiune era să se roage

pentru soţii lor şi să crească copii. De fapt, biserica ei spunea că o femeie este mântuită prin naşterea de copii! (Idee bazată pe o interpretare greşită a textului din i Timotei 2:15.) Cu toate astea, aceste femei erau dornice să le vorbească şi altora din Biblie.
Sanda asculta cu atenţie, zi de zi. De-abia dacă scotea vreo vorbă şi încordarea datorată faptului că era într-un grup i se putea citi pe faţa-i obosită. Nu puteam să nu mă întreb cum ar fi ea în stare să conducă un studiu biblic. Treptat, însă, faţa i s-a luminat şi a spus: „Acum pricep. De acum vreau să am copii spirituali!"
Ce bucurie să vezi o femeie pregătită, o femeie gata să spună: „Doamne, nu-mi cunosc darurile spirituale. Voi încerca să îi învăţ pe alţii, chiar dacă asta mă sperie. Voi fi miloasă şi primitoare de oaspeţi. Arată-mi cum mă poţi folosi pentru slava Ta."
Deşi tremura de frică, Sanda a început să conducă grupuri în biserica ei. După prăbuşirea comunismului, a devenit învăţătoare prin biserici în toată ţara: experta din confesiunea ei în lucrarea femeilor! Iar când biserica a organizat o conferinţă a femeilor, timida Sanda a fost una dintre principalele vorbitoare în faţa a o mie de femei.

Capitolul 3

Mulţumită cu mine însămi

iica mea avea o dulceaţă nouă în glas: „Mamă, sunt • însărcinată! în curând vei fi dădacă!". Gândurile mi-au zburat imediat la propria mea dădacă ş! la mama, care fusese dădacă pentru copiii mei. îmi venise şi mie rândul. Trăiam o nouă perioadă a vieţii, o nouă bucurie — un copilaş!
Am încercat să dorm în noaptea aceea, dar gândurile îmi zburau mereu la noua viaţă pe care Dumnezeu tocmai o forma. Am luat Psalmul 139 şi, parafrazându-1, m-am rugat pentru scumpa mea nepoată care urma să se nască:

O Doamne, Te slăvesc pentru că Tu cunoşti îndeaproape toate căile ei. Iţi mulţumesc că ai înconjurat-o pe dinainte şi pe dinapoi şi că Ţi-ai pus peste ea mâna Ta binecuvântată. Aceste lucruri mă umplu de recunoştinţă - îţi mulţumesc!

Chiar în clipa aceasta, Tu, marele meşter faur ar, îi întocmeşti personalitatea şi structura afectivă şi le întreţeşi în pântecul fiicei mele. Cât de mimmate sunt lucrările Tale!

Tu ştii totul despre nepoata mea. Tu îi îmbini laolaltă trupul, sufletul şi spiritul. Asemenea unui ţesător care făureşte broderii măiestrite, Tu îi întocmeşti fiecare detaliu al făpturii ei minunate.

Tu ai hotărât mai dinainte toate zilele ei pe acest pământ şi îi cunoşti deja porţia şi cupa.

O, Doamne, ce mare eşti! Te laud! Tu eşti Cel care i-a creat fiinţa şi destinul. Tu ai creat-o pentru a împlini un plan unic, pregătit special pentru ea. Nepoata mea este cu adevărat o făptură minunată şi eu Te laud pentru lucrarea Ta măreaţă!

Câtă pace ne dă cunoaşterea faptului că Dumnezeu ne-a cunoscut pe fiecare încă înainte de a veni noi pe lume. El a hotărât înfăţişarea fiecăreia dintre noi, cine vor fi părinţii noştri, dacă ne vom căsători, câţi

copii vom avea. înainte ca noi să-L putem cunoaşte, El ne purta deja de grijă. Ne-a ţinut ascunse ca pe o comoară de preţ până în clipa când am prins viaţă. Dumnezeu spune că El ne-a creat pe fiecare în chip minunat şi nepătruns.
Probabil îţi zici în gând: „Linda, am citit Psalmul 139 şi ştiu ce scrie în el", în care caz am să te rog să faci ceva pentru mine. Ai fi de acord să presupunem că nu 1-ai citit niciodată? Deschide-ţi Biblia la acest psalm superb şi cere-I lui Dumnezeu să te ajute să-1 vezi cu ochi noi, să-ţi dea urechi de auzit şi o inimă care să înţeleagă ce spune El.

DUMNEZEU ŢI-A CREAT PERSONALITATEA

Haideţi să citim mai pe îndelete acest psalm minunat. El începe astfel: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti" (versetul i). Cu alte cuvinte, fiecare aspect al vieţii lui

David era cercetat şi controlat de către Dumnezeu. Dumnezeu cunoştea îndeaproape toate căile lui David (versetul 3), încă înainte de a-1 fi creat. Uimitor! David spune că ştiinţa lui Dumnezeu este deplină, El cunoaşte fiecare colţişor al vieţii lui. Dumnezeu ştia faptele lui David *şi,* ceea ce este şi mai extraordinar, îi cunoştea şi gândurile.
Dumnezeu te cunoaşte şi pe tine la fel de bine. Este greu de înţeles, nu-i aşa? Creatorul Atotputernic al universului ţi-a purtat de grijă îndeaproape şi plin de iubire, încă înainte să ştie despre existenţa ta chiar şi mama ta.
în continuare, psalmistul ilustrează cât de desăvârşit este el cunoscut de Dumnezeu: „Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai ţesut în pântecele maniei mele" (versetul 13). Pentru evrei, cuvântul tradus „rărunchii" reprezenta locaşul dorinţelor şi năzuinţelor, al personalităţii omului. Dumnezeu conturase personalitatea lui David înainte ca acesta să se fi născut, în acelaşi fel te-a întocmit Dumnezeu şi pe tine, creându-ţi nu doar trupul, ci şi structura emoţională: personalitatea ta.
David este atât de copleşit de aceste adevăruri, încât izbucneşte în strigăte de laudă: „Te laud că sunt o făptură aşa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, şi ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!" (versetul 14).
I-ai mulţumit vreodată Creatorului tău pentru că te-a plămădit cu atâta dragoste? I-ai dat slavă pentru că ţi-a creat personalitatea? Poţi spune împreună cu David: „Te laud că sunt o făptură aşa de minunată"? Sau, dimpotrivă, te recunoşti în următoarea descriere:

Pentru un studiu mai aprofundat al acestui psalm, vezi John F. Walvoord şi Roy B.Zuck, *The Bible Knowledge Commentary,* Victor. 1985, Wheaton, ÎL; C. H. Spurgeon, *The Treasury of David,* voi. 3, Zondervan, Grand Rapids, 1966, p. 262.

Carol nu i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru personalitatea ei. De fapt, ea crede că El a greşit atunci când a creat-o. De ce? Carol este introvertită, genul de om care stă „în umbră". Este conştientă de propria-i timiditate şi evită cât mai mult posibil petrecerile şi întâlnirile în grup. Lipseşte chiar şi de la biserică destul de des, pentru că detestă momentele în care pastorul roagă oamenii din adunare să facă cunoştinţă unii cu alţii. Carol şi-ar dori să aibă exuberanţa prietenei sale Sally, care întotdeauna se

simte în largul ei în societate.
Comparându-şi mereu firea cu personalitatea celor de felul lui Sally, Carol a ajuns să nu-şi mai dea seama de propria ei frumuseţe. Nu ştie de ce a creat-o Dumnezeu şi nici măcar nu şi-a luat răgazul necesar pentru a-L întreba. E prea ocupată cu ceea ce nu are, pentru a mai vedea ceea ce i-a dat de fapt Dumnezeu.
Eşti ca Sally sau ca şi Carol? De ce nu te-ai opri chiar acum să-I mulţumeşti lui Dumnezeu pentru că ţi-a creat o personalitate distinctă?

DUMNEZEU ŢI-A CREAT TRUPUL

După cum arată Psalmul 139, Dumnezeu ţi-a dat nu numai o personalitate, ci şi un trup. Versetul 15 spune: „Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului".
în limba ebraică, cuvântul tradus prin *ţesut* înseamnă „brodat". Acelaşi termen ebraic este folosit în Vechiul Testament referitor la perdeaua cortului întâlnirii, alcătuită din ţesături realizate cu multă pricepere şi artă. Când Dumnezeu te-a modelat în pântecele mamei tale (numit în psalm „adâncimile pământului"), El a ţesut o broderie aleasă. Chiar dacă altcineva nu te putea vedea, Dumnezeu a văzut fiecare

detaliu din structura trupului tău. Asemeni unui ţesător care brodează un model frumos în mai multe culori, şi Dumnezeu ţi-a întocmit venele, muşchii, nervii, fiecare linie şi cută care te fac să fii unică. Ce tapiserie ar putea egala ţesătura umană?
Consideri probabil ca fiind frumoasă o altă tapiserie feminină, nu însă şi a ta. „Nu-mi place nasul meu, nu îmi plac şoldurile şi sânii mei. De fapt, mai nimic nu-mi place la mine." Fiecare dintre noi am putea înşira lucruri pe care ne-am dori să le schimbăm. Faptul că suntem nemulţumite de înfăţişarea noastră fizică nu înseamnă altceva decât că ne certăm cu Dumnezeu. El este răspunzător pentru culoarea părului, mărimea nasului nostru şi celulita pe care o avem.
Nu mă miră faptul că există atât de multe femei care se străduiesc să arate bine. Valorile culturii noastre americane sunt pervertite. Suntem permanent asaltate de mass-media, care încearcă să ne convingă că trebuie să avem un trup perfect, lucru exagerat şi nebiblic. Creştine fiind, ştim că această perspectivă este denaturată şi, cu toate acestea, cât de uşor putem fi prinse de boala mortală a comparării cu altcineva!
Soţul meu, Jody, crede că femeile se uită la alte femei mai mult chiar decât o fac bărbaţii. Sună ciudat, eu însă cred că are ceva dreptate. Noi, femeile, analizăm, cercetăm cu minuţiozitate şi comparăm, pentru a vedea cum arătăm pe lângă un supermodel pozat într-un costum de baie minuscul, în urma unor astfel de comparaţii, nu am ajuns niciodată la concluzia că arăt foarte bine.
Acum câţiva ani am citit un articol al pastorului James Hufstetler, în care jocul comparării este prezentat în perspectiva corectă:
Nu te vei simţi niciodată bine în mijlocul altor oameni, nu vei avea sentimente stabile, nu vei şti ce înseamnă să fii un creştin mulţumit, nu vei birui invidia şi nu-i vei putea iubi pe ceilalţi

aşa cum ar trebui, până când nu-I vei mulţumi lui Dumnezeu pentru modul în care te-a făcut.

Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să-L slăvim pentru măiestria cu care ne-a creat.

George MacDonald, omul pe care C. S. Lewis 1-a numit mentorul său, a scris:

Prefer să fiu ceea ce a ales Dumnezeu să mă facă, decât să fiu cea mai superbă creatură pe care o poate zămisli mintea mea; căci a fi conceput, zămislit în mintea lui Dumnezeu şi apoi creat de către Dumnezeu este lucrul cel mai scump, mai măreţ şi mai de preţ cu putinţă.

Iată o adevărată rugăciune de mulţumire.

ÎNTOCMIREA PLANULUI VIEŢII TALE

Mai există un adevăr esenţial privind persoana noastră pe care îl putem învăţa din acest psalm. Dumnezeu are pregătit un plan — un scop — pentru fiecare viaţă: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele" (Psalmul 139:16).

După părerea teologilor, acest verset poate avea două înţelesuri. Primul este acela că Dumnezeu a rânduit, cu autoritatea Sa divină, numărul zilelor pe care avea să le trăiască David. Interpretarea aceasta ar fi în acord cu cea a altor pasaje din Scriptură. David a spus că soarta lui era în mâinile lui Dumnezeu (Psalmul 31:15). Iov a spus: „(...) zilele lui sunt

James Hufstetler, ..On Knowing Oneself," *The Banner ofTruth,* 280, ianuarie 1987, p. 13.

Citat de J. R. Miller într-un mesaj tipărit, „Finding One's Mission", Peincr Publications (fără dată), Swengel. PA. p.2.

hotărâte, (...) i-ai numărat lunile, (...) i-ai însemnat hotarul pe care nu-1 va putea trece" (Iov 14:5). Cel de-al doilea înţeles posibil este că toate experienţele pe care le-a avut David zi de zi, de-a lungul vieţii, au fost scrise în cartea lui Dumnezeu încă înainte ca el să se fi născut. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a avut un plan pentru viaţa lui David. Interpretarea aceasta pare să fie cea mai convingătoare, ţinând cont de contextul versetului.

Ce înseamnă asta pentru noi? înseamnă că Atotputernicul Creator al universului a pregătit un plan pe care noi să-1 urmăm. Dumnezeu a acţionat în funcţie de un anumit scop atunci când te-a creat, pentru că El avea deja un plan pe care tu să-1 împlineşti. Cât de iubită şi cât de specială eşti! Toate talentele tale — şi lipsurile tale — au fost create astfel încât să se potrivească planului unic pe care îl are Dumnezeu pentru tine. Nimeni altcineva nu îţi poate îndeplini menirea, decât tu însăţi. Iar planul lui Dumnezeu pentru tine şi planul Său pentru mine cuprinde mult mai mult decât evenimentele ori împrejurările prin care trecem. Ele cuprind şi ceea ce Dumnezeu vrea ca noi să fim şi să facem, precum şi ceea ce El doreşte să facă din noi şi prin noi.

în cartea sa *Trusting God Even When It Hurts* [încrezându-te în Dumnezeu chiar şi atunci când doare], Jerry Bridges afirmă că versetele 13-16 din Psalmul 139 trebuie citite ca un tot unitar:

Dumnezeu a creat fiinţa noastră ascunsă şi ne-a format în pântecele mamei noastre în aşa fel încât să fim echipaţi pentru îndeplinirea planului pe care l-a pregătit El pentru noi încă înainte să ne fi născut. Persoana ta nu e urmarea unui accident

Jerry Bridges, *Trusting God Even When It Hwts,* NavPress, Colorado Springs, CO, 1988, p. 165-166.

biologic. Caracterul tău nu este rezultatul accidental al împrejurărilor. Dumnezeu le-a proiectat pe amândouă.
Conform versetului din Efeseni 2:10, noi „suntem lucrarea Lui, şi am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele". Când nu sunt mulţumită cu talentele, darurile şi aptitudinile pe care mi le-a dat Dumnezeu, încerc să-mi aduc aminte că El este Stăpânul Binecuvântat al lucrurilor (i Timotei 6:15). Crezând aceste lucruri, trebuie să cred şi că Dumnezeu este Stăpânul Binecuvântat al tuturor lucrurilor *mele:* înfăţişarea *mea,* personalitatea *mea,* darurile şi talentele *mele.* în adâncul sufletului meu există dorinţa de a-I fi pe plac, şi îi sunt pe plac fiind mulţumită de felul în care m-a creat.
Probabil că şi tu doreşti să fii mulţumită, deşi auzi voci care-ţi spun: „Trebuie să ai succes! Trebuie să fii celebră! Trebuie să fii frumoasă! Trebuie să fii perfectă!" O, draga mea prietenă, nu mai asculta de vocile acestea. Ascultă vocea lui Dumnezeu:
Nu este El oare Tatăl Tău, care te-a făcut, te-a întocmit şi ţi-a dat fiinţă? (Deuteronom 32:6).
Mâinile Tale m-au făcut şi m-au zidit... Adu-Ţi aminte că Tu m-ai lucrat ca lutul... M-ai... îmbrăcat cu piele şi carne, m-ai ţesut cu oase şi vine... (Iov 10:8-11).
Helen Keller, care s-a născut surdă şi oarbă, a scris următoarele cuvinte la care merită să cugetăm:
Mi s-a luat ceea ce ar fi trebuit să-mi fie văz, (Mi-am amintit însă de Paradisul lui Milton)
Bridges, p. 166.

Mi s-a luat ceea ce ar fi trebuit să-mi fie auzul, (Beethoven a venit şi mi-a şters lacrimile) Mi s-a luat ceea ce ar fi trebuit să-mi fie limbă, (Vorbisem însă cu Dumnezeu când eram copilă) El nu îngăduie să mi se ia sufletul, Pe acesta dacă-1 am, totuşi am totul.
Poezia aceasta superbă mă smereşte. De fiecare dată când o citesc simt că ar trebui să cad cu faţa la pământ înaintea Domnului şi să-I cer iertare pentru că mă plâng de lipsurile mele atât de puţin importante. Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Helen Keller să accepte făptura fizică pe care i-a dat-o Dumnezeu!
Deci cum putem deveni mulţumite cu propria noastră persoană, creată de Dumnezeu? Poată că ne va ajuta următoarea analogie.

PORTRETUL TĂU ÎN LUCRU

Rama. Imaginează-ţi că viaţa ta este o operă de artă. Personalitatea ta, trăsăturile tale fizice, darurile şi aptitudinile tale formează rama. Nu mai constituie pentru nimeni o noutate faptul că multe femei, în loc să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru rama pe care le-a dăruit-o, îşi irosesc timpul încercând să o schimbe.
Am citit odată o istorie grăitoare despre o astfel de femeie: Rachel nu era mulţumită cu rama pe care i-o crease Dumnezeu. Era convinsă că neajunsurile fizice şi emoţionale, lipsa talentelor erau o cruce pe care era nevoită să o poarte, îşi dorea să fi avut posibilitatea de a alege o altă ramă.

Edythe Draper, *Draper's Book ofQuotationsfor the Christian World,* Tyndale, Wheaton, ÎL, 1992, p. 1825.

într-o noapte, dormind, visă că este condusă într-un loc în care se aflau multe rame, de toate mărimile şi modelele. A găsit o ramă superbă, bătută cu pietre nestemate şi aur.

„O, ar fi perfectă pentru mine!" a exclamat ea. Aşa că Rachel îşi potrivi preţioasa ramă, chiar dacă foarte grea, pe trupul ei. Aurul şi nestematele erau minunate, însă mult prea grele şi ea se prăbuşi sub greutatea lor. Apoi, Rachel văzu o ramă încântătoare, cu flori delicate împletite de-a lungul formei ei sculptate. Cu siguranţă aceasta avea să i se potrivească perfect. O ridică în grabă, însă de sub flori apărură spini ce i-au sfâşiat carnea.

Nu exista oare acolo şi o ramă care să i se potrivească? Ajunse în faţa unei rame obişnuite. Fără nestemate. Fără flori delicate. Şi totuşi, avea ceva care o atrăgea. O ridică, o îmbrăcă, iar rama i se potrivi perfect. Uitându-se la rama ce o înconjura, o recunoscu, era aceea pe care Dumnezeu o crease de la început

•fc

pentru ea!

Prietena mea, arată rama unei alte persoane mult mai bine decât a ta? Poate că invidiezi o femeie a cărei ramă este presărată cu giuvaeruri sau împodobită cu flori, fără să ştii cât de împovărătoare este în realitate. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să pricepi înţelepciunea gândului pe care 1-a avut când te-a înrămat.

Opera de artă. Acum să ne uităm la opera de artă din interiorul ramei. Ea reprezintă portretul în lucru a ceea ce vei deveni tu. Dumnezeu stabileşte fundalul, după care îşi îndreaptă penelul spre pânza vieţii tale, dorind să creeze o capodoperă. Dumnezeu te invită să contribui şi tu. Dacă te vei supune măiestriei Sale artistice, caracterul lui Hristos se va reflecta prin pictura vieţii tale.

Adaptată după o alegorie de Mrs. Charles E. Cownian, *Streams in the Desert,* Zondervan, Grand Rapids, 1925, p. 271.

Mi s-a luat ceea ce ar fi trebuit să-mi fie auzul, (Beethoven a venit şi mi-a şters lacrimile) Mi s-a luat ceea ce ar fi trebuit să-mi fie limba, (Vorbisem însă cu Dumnezeu când eram copilă) El nu îngăduie să mi se ia sufletul,

Pe acesta dacă-1 am, totuşi am totul.

Poezia aceasta superbă mă smereşte. De fiecare dată când o citesc simt că ar trebui să cad cu faţa la pământ înaintea Domnului şi să-I cer iertare pentru că mă plâng de lipsurile mele atât de puţin importante. Cât de greu trebuie să-i fi fost lui Helen Keller să accepte făptura fizică pe care i-a dat-o Dumnezeu!

Deci cum putem deveni mulţumite cu propria noastră persoană, creată de Dumnezeu? Poată că ne va ajuta următoarea analogie.

PORTRETUL TĂU ÎN LUCRU

Rama. Imaginează-ţi că viaţa ta este o operă de artă. Personalitatea ta, trăsăturile tale fizice, darurile şi aptitudinile tale formează rama. Nu mai constituie pentru nimeni o noutate faptul că multe femei, în loc să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru rama pe care le-a dăruit-o, îşi irosesc timpul încercând să o schimbe.

Am citit odată o istorie grăitoare despre o astfel de femeie: Rachel nu era mulţumită cu rama pe care i-o crease Dumnezeu. Era convinsă că neajunsurile fizice şi emoţionale, lipsa talentelor erau o cruce pe care era nevoită să o poarte, îşi dorea să fi avut posibilitatea de a alege o altă ramă.

Edythe Draper, *Draper's Book ofQuotationsfor the Christian World,* Tyndale, Wheaton, ÎL, 1992, p. 1825.

într-o noapte, dormind, visă că este condusă într-un loc în care se aflau multe rame, de toate mărimile şi modelele. A găsit o ramă superbă, bătută cu pietre nestemate şi aur.

„O, ar fi perfectă pentru mine!" a exclamat ea. Aşa că Rachel îşi potrivi preţioasa ramă, chiar dacă foarte grea, pe trupul ei. Aurul şi nestematele erau minunate, însă mult prea grele şi ea se prăbuşi sub greutatea lor.

Apoi, Rachel văzu o ramă încântătoare, cu flori delicate împletite de-a lungul formei ei sculptate. Cu siguranţă aceasta avea să i se potrivească perfect. O ridică în grabă, însă de sub flori apărură spini ce i-au sfâşiat carnea.

Nu exista oare acolo şi o ramă care să i se potrivească? Ajunse în faţa unei rame obişnuite. Fără nestemate. Fără flori delicate. Şi totuşi, avea ceva care o atrăgea. O ridică, o îmbrăcă, iar rama i se potrivi perfect. Uitându-se la rama ce o înconjura, o recunoscu, era aceea pe care Dumnezeu o crease de la început pentru ea!

Prietena mea, arată rama unei alte persoane mult mai bine decât a ta? Poate că invidiezi o femeie a cărei ramă este presărată cu giuvaeruri sau împodobită cu flori, fără să ştii cât de împovărătoare este în realitate. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să pricepi înţelepciunea gândului pe care 1-a avut când te-a înrămat.

Opera de artă. Acum să ne uităm la opera de artă din interiorul ramei. Ea reprezintă portretul în lucru a ceea ce vei deveni tu. Dumnezeu stabileşte fundalul, după care îşi îndreaptă penelul spre pânza vieţii tale, dorind să creeze o capodoperă. Dumnezeu te invită să contribui şi tu. Dacă te vei supune măiestriei Sale artistice, caracterul lui Hristos se va reflecta prin pictura vieţii tale.

Adaptată după o alegorie de Mrs. Charles E. Cowman, *Streams in the Desert,* Zondervan, Grand Rapids. 1925, p. 271.

Dă-te un pas înapoi şi priveşte tabloul. Ce reflectă? Vezi în el caracterul lui Hristos sau activitate fără noimă? încerci să pictezi cu culorile caracterului sau cu cele ale realizării personale? Adesea, în viaţa noastră, realizarea personală şi faptele eclipsează creşterea şi devenirea. Ne agităm fără încetare, încercând să pictăm pe pânză acţiuni, când sufletul nostru ar trebui să aibă întâietate. George MacDonald a spus foarte bine: „A crezut că prin fapte îşi va atinge ţelul, când ţelul
•x-
visat era de fapt lăuntrica-i devenire".

Pentru ce sunt lăudaţi bărbaţii şi femeile în Scripturi? Pentru caracterul lor lăuntric. Dumnezeu vrea ca noi să dorim să ajungem asemenea lui Hristos, prin modelarea caracterului nostru după chipul Său. Acesta este

tabloul pe care doreşte El să-1 picteze. Noi, pe de altă parte, avem tendinţa să ne concentrăm asupra ramei. Dumnezeu spune că punctul nostru de vedere este greşit.
Când Samuel i-a cântărit din ochi pe fiii lui Iese pentru a alege un nou rege pentru Israel, Dumnezeu 1-a atenţionat: „Nu te uita la înfăţişarea şi înălţimea staturii lui, căci 1-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă" (i Samuel 16:7).
Spre deosebire de noi, Dumnezeu se uită la calităţile interioare, învăţăm de la Solomon că „o femeie plăcută capătă cinste" (Proverbe 11:16) - - nu o femeie atrăgătoare sau inteligentă, ci o femeie plăcută. Petru a scos în relief această frumuseţe interioară atunci când a arătat ce este important pentru Dumnezeu: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie în omul ascuns al inimii, în curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care

George MacDonald, *Unspoken Sermons, Series Three,* Longmans, Green and Co., Londra, 1981, p. 6.
este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu" (i Petru 3:3-4)-Podoaba unei femei este caracterul ei lăuntric!

O FEMEIE DE CARACTER

Un pasaj foarte cunoscut, Proverbe 31:10-31, ne prezintă portretul unei femei înţelepte şi de caracter. Ce-ţi vine în minte când citeşti despre această super-femeie? O lungă listă de fapte? Aşa am crezut şi eu. Femeia aceasta era hărnicia personificată. Şi totuşi, dacă citeşti cu atenţie textul, vei descoperi că tot ceea ce realiza se datora caracterului ei lăuntric. Ea a pus în practică cu pricepere şi succes toate cunoştinţele ei despre Dumnezeu, astfel încât viaţa ei a devenit o imagine a frumuseţii. Este interesant faptul că nu ni se spune nimic despre numele şi înfăţişarea ei. Nu ştim nimic despre personalitatea ei.
Ştim totuşi că soţul şi copiii o lăudau: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate. Dezmierdările sunt înşelătoare, şi frumuseţea este deşartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată" (versetele 29-30). Observi care sunt lucrurile pentru care o lăudau? Nu pentru că se scula în zori şi lucra până noaptea târziu, nici pentru că le cosea hainele, sau pentru că avea grijă de casă şi hrănea săracii. O lăudau pentru caracterul ei interior. Ce laudă! Dintre toate femeile pe care le cunoşteau, ea era fără pereche.
Această femeie deosebită credea că Dumnezeu este Stăpânul Binecuvântat al vieţii ei. Dar ştia că Dumnezeu îi cere să-şi conducă viaţa prin decizii după voia Sa. Aceasta includea şi faptul de a se face plăcută purtând haine de „in subţire şi purpură" (versetul 22). O decizie mult mai dificilă era aceea de a-şi stăpâni gura: „Ea deschide gura cu înţelepciune şi învăţături plăcute îi sunt pe limbă" (versetul 26). Femeia din

Proverbe 31 nu era condusă de împrejurările şi de nevoile familiei ei, ale gospodăriei sau de afacerile pe care le avea. Ea îşi stăpânea atitudinea, timpul şi programul. Pe primul loc era relaţia ei cu Dumnezeu. Tot ceea

ce devenise ea era rezultatul supunerii în faţa stăpânirii Lui suverane. Ea I-a dat voie să picteze pe pânza vieţii ei şi a decis *totodată* să nu-şi neglijeze înfăţişarea, vorbele şi activităţile.

ÎMPLINIREA PORUNCILOR LUI DUMNEZEU

în Geneza 1:28, Dumnezeu ne dă o poruncă foarte interesantă. După ce tocmai spusese că a creat bărbatul şi femeia după chipul Său, le dă un mandat: „Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: «Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-1; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ»".

Fiecare femeie este creată după chipul lui Dumnezeu. El ne-a dat fiecăreia dintre noi autoritate, responsabilitate şi pricepere. Aceasta este adevărata sursă a identităţii noastre, sursa menirii şi valorii noastre, în Geneza 1:28, Dumnezeu ne dă trei porunci fundamentale:

* *Stăpâniţi:* Când stăpânim, luăm hotărâri privind desfăşurarea şi soluţionarea unei probleme.
* *Supuneţi:* Când supunem, ajungem să stăpânim un lucru cucerindu-1 şi păstrându-1 cu băgare de seamă.
* *Produceţi:* Când producem, creăm valoare prin multiplicare.

Barbara K. Mouser, *FiivAspects ofWoman,* WinePress Publishing, Mountlake Terrace, WA, 1992, p. 15

Domeniul nostru este constituit de tot ceea ce implică responsabilitate din partea noastră. Ce domeniu ţi-a dat Dumnezeu? Cine sunt oamenii, care sunt împrejurările şi bunurile domeniului tău? Să ne gândim împreună pentru o clipă la prima persoană importantă pe care trebuie s-o conduci: tu însăţi. Fiecare dintre noi trebuie să ne conducem trupurile, caracterul şi talentele. Cât de uşor ne vine să ne eschivăm de la ascultarea lui Dumnezeu atunci când e vorba de a ne stăpâni aceste zone!

Cathy spunea mereu că nu este mulţumită de cum arată. Problema ei nu era ceea ce crease Dumnezeu, spunea ea, ci cele 30 de kilograme în plus care i se alăturaseră. Nu se îngrăşase din cauza unor probleme de sănătate, ci pentru că nu îşi controlase pofta de mâncare şi nu îşi antrenase trupul leneş, îi era mai uşor să se plângă de ceea ce îi dăduse Dumnezeu decât să îşi asume responsabilitatea pentru darul Său.

Lynn reuşea întotdeauna să scoată oamenii din sărite cu sarcasmul ei. Când prietenii au încercat să-i atragă atenţia asupra firii ei, le-a răspuns că nu se putea abţine, deoarece se născuse cu o limbă ascuţită şi cu un temperament iute la mânie, îi era mai uşor să acuze „ereditatea", decât să se stăpânească şi să ia decizii prin care să-şi formeze caracterul.

Charlene avea obiceiul de a se autocompătimi. Pretindea că nu are calităţi deosebite. Dumnezeu o neglijase atunci când le împărţise. Adevărul? Era mai comod să-L învinuiască pe Dumnezeu decât să-L slujească pe orice cale ar fi putut. Nu vroia „să-şi stăpânească şi supună propriul ei domeniu". Sanda, prietena mea dragă din România despre care am scris la începutul acestui capitol, era gata să facă ceva care ar stânjeni-o, numai să descopere dacă Dumnezeu poate să o folosească în calitate de lider. Charlene, pe de altă parte, a preferat să stea deoparte îmbufnată.

Linişteşte-mi inima îngrijorată

Sunt convinsă că o femeie care nu s-a împăcat cu identitatea şi menirea ei este o femeie care nu mai deţine controlul asupra a ceea ce devine. Nu uitaţi: Dumnezeu pictează un tablou pe pânza vieţii noastre. Trupurile noastre sunt doar rama. Dumnezeu intenţionează să picteze un portret minunat (o imagine în care ceilalţi să poată vedea caracterul nostru ca expresie unică a vieţii lui Hristos) şi să-1 pună în această ramă. El nu poate crea însă opera de artă fără cooperarea noastră. Opera trebuie să fie un proiect lung, *de o viaţă de om,* al lui Dumnezeu şi al nostru. Dacă hotărăşti să critici rama sau să refuzi tuşa penelului divin, nu vei afla mulţumire. Aceasta te va ocoli. Numai dacă priveşti lucrurile din unghiul lui Dumnezeu, care face ca rama şi portretul să se potrivească perfect, şi dacă laşi ca mesajul Său să se contureze în viaţa ta, poţi spune: „Sunt mulţumită cu mine însămi".

Leonardo da Vinci a fost un mare artist. Pe când era încă ucenic, învăţând de la maestrul său, acesta 1-a chemat şi i-a cerut să termine o lucrare pe care o începuse el. Omul îmbătrânise şi simţea că a sosit timpul să renunţe la pictură. Tânărul da Vinci nutrea un asemenea respect faţă de arta maestrului său, încât a fost copleşit de propunerea de a-şi pune trăsăturile de penel alături de cele ale maestrului său. Maestrul îi spusese doar atât: „Dă-ţi toată silinţa".

Tremurând de emoţie, Leonardo a luat pensula în mână şi a îngenuncheat în faţa şevaletului, rugându-se: „De dragul iubitului meu maestru, te implor să-mi dai îndemânarea şi puterea necesară pentru această sarcină". De cum începu să picteze, mâna îi deveni sigură şi geniul i se trezi, terminând prin a crea o capodoperă.

Prietena mea, nu vrei tu să iei pensula în mână şi să îngenunchezi înaintea Maestrului tău?

Mrs. Charles E. Cowman, *Streams in the Desert,* Zondervan, Grand Rapids, 1925, p. 235.

Mariana

Pantofii mi se afundau în noroiul gros şi maroniu ce înconjura mohorâtul cartier de blocuri. Unde erau pomii şi florile? Inima îmi bătea puternic în timp ce mă furişam împreună cu alte câteva femei pe scările de ciment, până la etajul şapte, unde locuia Mariana, într-un apartament cu două camere. Având un spaţiu de numai 120 de metri pătraţi, Mariana şi soţul ei dormeau în camera de zi, iar cei trei copii ai lor dormeau împreună în cealaltă cameră.

Când am intrat, 20 de femei m-au primit cu îmbrăţişări, sărutându-mă pe amândoi obraji. Cât de scumpe erau! Dar cât de obosite arătau! Guvernul român hotărâse ca toată lumea, inclusiv mamele, să lucreze cinci zile şi jumătate pe săptămână. Mâncarea era puţină şi majoritatea femeilor stăteau la coadă ore întregi, dimineaţa, înainte de a merge la serviciu. Asta însemna că se sculau la patru dimineaţa şi se întorceau acasă la ora şase seara. Serile şi le petreceau gătind (nu se găseau semipreparate, nu existau McDonald's) şi spălând haine (adesea cu mâna) pe care le întindeau apoi prin apartament pentru a se usca.

Pe lângă faptul că duceau o existenţă care îi epuiza fizic, aceşti creştini trăiau şi într-un climat spiritual de opresiune. Adunările creştine erau interzise. Dacă s-ar fi aflat că ţineam studiu biblic, ar fi urmat o

percheziţie, interogatoriu, sau chiar ceva mult mai rău. Mariana ne spusese să începem să cântăm „La mulţi ani" dacă bate cineva la uşă. Femeile veneau la aceste întâlniri o dată pe lună. Data, ora şi locul erau transmise din gură în gură sau prin intermediul unor convorbiri telefonice codificate, de genul: „Ziua de naştere se va sărbători la ..."

Venisem la această întâlnire clandestină pentru a discuta cu femeile despre rolul soţiei în căsătorie, înainte să încep, Mariana a scos dintr-un dulap un manuscris cu paginile roase pe margini pe a cărui copertă scria *Partenera creativă.* Cu ajutorul traducătoarei, am aflat că era o copie dactilografiată a cărţii mele *Creative Counterpart.* De fiecare dată când se căsătorea o tânără din biserica ei, Mariana bătea la vechea ei maşină de scris un exemplar pe care îl dăruia miresei. Am rămas fără cuvinte.
Nu am avut replică nici atunci când această femeie extenuată şi suprasolicitată a vorbit despre modul în care se derula viaţa ei de soţie: „în fiecare zi, după ce vin de la lucru, dorm o jumătate de oră. Astfel, reuşesc să stau trează până se culcă fiul nostru, care are 18 ani, şi să petrec câtva timp doar cu soţul meu. Acum ieşim să ne plimbăm în jurul blocurilor, pentru a putea discuta singuri. Am strâns ceva bani şi peste şase luni voi avea destui pentru a plăti o cameră la hotel, pentru o noapte în doi."
Cuvintele ei mi-au mers direct la inimă. Să economiseşti bani timp de şase luni pentru a putea plăti o cameră de hotel pentru o noapte? Plimbări zilnice în jurul unei gropi de noroi? Mi-au venit în minte cuvintele Domnului: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult". Ce puţin avea Mariana! Ce mult mi se dăduse mie! Ea a hotărât să se gândească la aspectele pozitive ale rolului ei de soţie, dăruind totul lui Dumnezeu şi soţului ei. Puteam să afirm acelaşi lucru despre mine?

Capitolul 4

Mulţumită cu rolul meu

inda, tu eşti una dintre puţinele femei măritate şi fericite
pe care le cunosc. M-am uitat la soţiile misionarilor noştri. Dintre cele 40 pe care le cunosc, doar trei sunt fericite că sunt căsătorite." Această observaţie gravă venea din partea unei misionare celibatare pe care o respectam foarte mult. Să fie oare aşa? Să fie adevărat că multe femei care îl iubesc pe Hristos şi doresc să-L slujească din toată inima dau impresia că sunt nemulţumite de căsnicia lor?
Fred, un pastor care se ocupa de membrii necăsătoriţi din biserica sa, a făcut o observaţie la fel de tulburătoare, întrebat fiind dacă tinerele necăsătorite din biserica sa erau mulţumite cu starea lor de singurătate, el a răspuns: „Câtuşi de puţin! La mine la birou vin săptămânal tinere nefericite, convinse că sunt condamnate la o viaţă de singurătate. Bat pasul pe loc, aşteptând să le apară ursitul. Ele cred că a nu te căsători înseamnă a fi mai prejos de voia lui Dumnezeu".
Ironic, nu? Celibatarele se uită la cele căsătorite şi îşi doresc un soţ. Femeile căsătorite se uită la soţii lor şi îşi doresc

ca ei să fi fost altfel. Femeile fără copii îşi doresc să aibă copii, iar mamele tânjesc după ziua în care copiii lor vor fi la şcoală. Este oare cu putinţă să fii mulţumită de rolul pe care îl ai acum?

NU POT AŞTEPTA PÎNĂ ...

Sheryl, soţie şi mamă, Laura, soţie, mamă şi licenţiată, şi Terri, femeie cu carieră şi necăsătorită, sunt trei foste colege de cameră din timpul şcolii, care păstrează legătura prin e-mail. Iată câteva fragmente din corespondenţa lor din care reies gândurile şi problemele cu care se frământă în legătură cu rolurile pe care li le-a dat Dumnezeu. (Această schiţă este adaptată după o lucrare originală, scrisă de Leola Floren, foiletonistă la un ziar din Michigan, şi autoarea cărţii *The New Boss Has a Milk Mustache* [Noul şef are o mustaţă de lapte]).

Dragă Sheryl,

îţi scriu doar un mesaj scurt, pentru a te anunţa că Brian a fost numit şeful departamentului de chimie — în sfârşit! Catherine şi Tim sunt amândoi la liceu, iar vestea cu adevărat MARE este că merg şi eu la şcoală! întotdeauna am regretat că nu mi-am terminat studiile de contabilitate, însă ne-arfi fost prea greu ca eu şi soţul meu să fim studenţi în acelaşi timp. Apoi au venit copiii... în fine, cunoşti povestea... acum însă este rândul meu! Ce deşteaptă ai fost tu să aştepţi să-ţi termini şcoala şi să începi o carieră înainte de a-ţi întemeia o familie! Tu le ai pe toate, o carieră reuşită în urmă, iar acum trei copii frumoşi. Eşti femeia-minune! Scrie-mi când ai timp.

Cu drag, Laura

Acest scheci de e-mailuri este adaptat după lucrarea originală scrisă de Leola Floren, foiletonistă la ziarul Michigan şi autoarea cărţii *The New Boss Has a Milk Mustache.* Beacon Hill Press, 1996. Folosit cu permisiunea autoarei.

Dragă Laura,

Deci înapoi la şcoală, ce fericire! îţi dai seama, mai ai doar două semestre până îţi vei cumpăra un costum din alea care îţi dau aer de profesionist, cumpoartă şiElizabeth Dole. Ce bine de tine! Şi eu am un dulap plin de haine frumoase, dar mai nou port numai treningul, de fapt singurul care mă mai încape. Gemenii au împlinit patru ani luna trecută, iar eu încă mă chinui să scap de cele patru kilograme şi jumătate în plus. Am mers ieri la cumpărături cu o pată de gem pe pantaloni, la spate. O îngălată, ce mai! Ce bine de tine!

Acum închei. Trebuie să pun friptura la cuptor, iar după-amiază e rândul meu să conduc maşina.

Cu drag, Sheryl

Dragă Laura,

Am sosit din Elveţia joi, mi-am ridicat corespondenţa, am udat florile din casă, aproape moarte, iar acum sunt în drum spreMexico City. Din fericire, mâncarea de pe avion este atât de rea, încât în ultima lună am slăbit patru kilograme şi jumătate. Sheryl mi-a spus că te-ai întors la şcoală. Foarte bine! Eşti prea inteligentă ca să-ţi iroseşti talentul gătind şi ducând copiii la şcoală, îţi mulţumesc că ai încercat să-mi aranjezi o întâlnire cu avocatul din Long Island. Nu-mi vine să cred că îl cheamă

Tony Right! Domnul Potrivit ... în sfârşit!. Eu am liber din 18 până în 23, iar el e liber din 22 până în 25, aşa că vom încerca să ne întâlnim în 22 sau 23, să luăm masa împreună, îţi povestesc mai multe mai încolo. Trebuie să trimit un fax cu nişte statistici unui client din Geneva.
Cu drag, Terri

Linişteşte-mi inima îngrijorată
Dragă Tern,
Elveţia?Mexico City?Nu mai suport!întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, însă cu doi adolescenţi in casă, nu reuşim niciodată să ieşim undeva. Catherine tocmai şi-a luat carnetul de conducere, f apt oarecum înspăimântător, iar Tim este atât de ocupat cu sportul, că nici nu vrea să mai meargă cu noi în vacanţă, îmi tot spun că trebuie să mai rezist încă patru ani, când voi avea parte de toată libertatea de pe lume. Toată libertatea şi nici un ban. Ai idee cât costă şcoala? Preţurile sunt enorme, chiar şi la o şcoală de stat. Catherine este absolut hotărâtă să urmeze medicina veterinară. Nu ştiu de ce îşi închipuie că-i va face plăcere să aibă grijă de animalele altora, când acasă nu curăţă nici măcar cutia pisicii. Eşti norocoasă că nu ai copii cărora să le porţi de grijă.
Cu drag, Laura
Dragă Terri,
Adam tocmai a luat autobuzul spre şcoală şi gemenii au adormit, aşa că s-ar putea să am timp să termin scrisoarea. Dacă s-ar putea vedea prin e-mail, ai vedea că bluza mea cea nouă şi albă este acum purpurie, urmare a unui accident lung si complicat, pe care l-am avut la micul dejun, şi despre care prefer să nu dau detalii. Ajunge să spun că acum chiar că trebuie să schimbăm mocheta în sufragerie, îţi mulţumesc că ţi-ai amintit de ziua mea. Săpunul parfumat şi spuma de baie sunt un cadou nemaipomenit şi de-abia aştept să vină toamna, când încep gemenii grădiniţa şi voi avea timp să stau în cadă cât îmiplace. Acum câteva săptămâni am primit veşti de *la Laura. îşi continuă şcoala, ca să-şi termine studiile. Ce bine de ea! Singurele cărţi pe care am eu timp să le citesc conţin aceleaşi cuvinte: uţa- uţa, hopa-ţopa,foc-poc. Scrie-rni*

când poţi. Ştiu că ai mult de călătorit şi m-aş bucura să-mi povesteşti despre locurile acelea exotice.
Cu drag, Sheryl
Dragă Sheryl,
Ce m-aş bucura să pot petrece un weekend la tine acasă, să-i ţin pe Adam şi pe gemeni în braţe, şi să le citesc din cărţile cu hopa-ţopa, în loc să citesc plictisitoarele rapoarte de vânzări. Ce fericită eşti că ai copii şi un soţ care te adoră! Eu tot mai sper să-mi vină rândul, mă tem însă că ceasul meu biologic a rămas cam în urmă. Săptămâna trecută am fost la Paris, care nu-i nici pe departe cum se zvoneşte! Detest franzelele lor. Data viitoare când mai merg în străinătate îmi duc pâine de-acasă.
Cu drag, Terri
Dragă Laura,
Ieri am primit veşti proaste. M-a sunat cineva de la bancă să-mi spună că Linda Davis a fost promovată în funcţia de vice-preşedinte. Ea mi-era subalternă şi nici nu era foarte competentă. Nici cheltuielile ei nu era în

stare să le calculeze, iar acum a luat drumul spre vârf. Terri e la Paris şi se plânge de mâncarea de acolo, dacă-ţipoţi închipui aşa ceva. Am să-ţi scriu mai târziu. Gemenii s-au trezit şi caută sucul de struguri şi ştii cât sunt de periculoşi.

Cu drag, Sheryl

Dragă Terri,

N-o să-ţi vină să crezi: sunt însărcinată! Nu ştiu cum s-a întâmplat! Adică, ştiu cum s-a *întâmplat, doar că nu înţeleg cum de s-a putut întâmpla. De-abia aşteptam să am, în*

sfârşit, timp şi pentru mine, când dintr-o dată, surpriza! De ce eu? De ce acum?

încă nedumerită, Laura

Dragă Sheryl,

Ai aflat vestea despre Laura? Copilaşul se va naşte prin luna martie. Ea e încă şocată, dar sunt sigură că în cele din urmă îi va părea bine. E ca şi cum ar avea o a doua familie. Ştii că va avea 55 *de ani când copilul va termina liceul? Oare ea s-ofi gândit la asta? M-am întâlnit, în sfârşit, cu „Domnul Potrivit", din Long Island. Ce canalie! E mult prea absorbit de propria-i carieră. A spus că ar vrea să ne întâlnim din nou, dar când i-am zis că sunt liberă în zilele de 13 şi 29, a vrut să-mi amân călătoria în Japonia cu 24 de ore, ca să putem lua masa împreună în data de 28. De ce trebuie să fiu eu cea care să-şi modifice programul? De ce nu întâlnesc un tip simpatic, cu priorităţile în ordine, care să fie gata să încerce să mă pună pe mine pe prim plan? Cer oare prea mult?*

Cu drag, Terri

Dragă Terri, dragă Laura,

De acum încolo am să vă trimit acelaşi mesaj, fiindcă nu pot scrie decât o singur ă scrisoare, în dimineaţa asta am găsit hamsterul lui Adam plutind mort în vasul de toaletă şi din acel moment toată ziua a mers prost. Gemenii au băut spuma de baie primită de ziua mea, iar cei de la Urgenţe nu ne-au lăsat să venim acasă până nu au vomat tot. De-abia aştept sâ-mi crească copiii, să-mi pot găsi o slujbă bună, uşoară şi cu concedii plătite!

Cu drag, Sheryl

P. S. Când eram la şcoală, abia aşteptam să devenim adulţi, ca să putem face ce vrem. Oare când vom ajunge acolo?

întrebarea lui Sheryl este bună. Când anume se maturizează o femeie? Probabil când nu-şi mai compară viaţa cu a altor femei. Atunci când nu mai aşteaptă după „Domnul Potrivit". Când nu-şi mai doreşte să se fi măritat cu altcineva sau copiii ei să fie la o vârstă mai puţin dificilă.

Ne maturizăm atunci când privim la propria viaţă şi la rolul pe care-1 avem din perspectiva lui Dumnezeu; când îi mulţumim pentru sarcinile pe care ni le-a încredinţat şi începem să ne gândim la cupa noastră ca la un dar, nu ca la o cruce; când întrebăm în fiecare dimineaţă: „Doamne, cum îţi pot aduce slavă astăzi prin rolul pe care mi 1-ai dat?"

CE ROLURI JOCI TU?

Fiecare dintre noi joacă un rol în viaţă. Rolul poate fi definit ca un „personaj dintr-o piesă". Julia Ormond a jucat în *Sabrina* rolul unei tinere

fete îndrăgostită nebuneşte de un bărbat lipsit de caracter, în *First Knight* [Primul Cavaler], a interpretat-o pe Genevieva, o regină care trebuia să ia decizii de viaţă şi moarte pentru cei pe care îi iubea. Sunt două roluri total diferite, interpretate de aceeaşi actriţă. Folosim cuvântul *rol* pentru a ne referi la „personajul" pe care îl întruchipăm în viaţă. La fel ca Julia Ormond, multe dintre noi jucăm mai multe roluri diferite.
Elisabeth a avut multe roluri. A fost îndrăgostită şi a dorit să se căsătorească, dar a aşteptat totuşi patru ani, până la terminarea facultăţii. Când, în cele din urmă, s-a căsătorit cu tânărul pe care-1 iubea, a fost sigură că va dura toată viaţa. Doi

ani şi trei luni mai târziu, avea un alt rol: cel de văduvă. A fost din nou singură, timp de 14 ani. Dumnezeu i-a făcut o surpriză cu cel de-al doilea soţ, iar ea şi-a reluat misiunea de soţie, de data aceasta pentru o perioadă de şase ani, după care a devenit încă o dată văduvă. A fost uimită că Dumnezeu i-a dat un al treilea soţ.
Elisabeth şi-a îndeplinit cu graţie toate rolurile, convinsă fiind că fiecare dintre ele este un dar al lui Dumnezeu. Te întrebi pesemne cum poate fi văduvia sau celibatul un dar. O las pe Elisabeth să răspundă:
La vârsta de 23 de ani, Dumnezeu mi-a dat darul celibatului. La 27 de ani, darul căsniciei. La 29, darul văduviei. Nu mai eram soţie. Eram văduvă. Altă îndatorire, alt dar. Să nu credeţi că acesta a fost primul gând ce mi-a trecut prin minte când am primit vestea morţii soţului meu. „O, Doamne" a fost tot ce am putut gândi în acel moment de şoc.
încetul cu încetul, de-a lungul anilor, căutând să înţeleg misterul suferinţei (care e de nepătruns), am ajuns să văd că, într-un anumit sens, totul este un dar. Chiar şi văduvia mea.
Pot spune că am găsit pacea. Nu vreau să spun că nu m-am simţit singură. Am fost îngrozitor de singură. Nu vreau să spun că nu am plâns moartea soţului meu, căci l-am plâns -pierderea lui m-a durut cumplit. Primeşti însă opacepe care nu ţi-o poate da lumea şi care nu vine ca rezultat al absenţei suferinţei, ci mtr-un alt mod: prin acceptarea ei.
Poate aţi ghicit că este vorba despre Elisabeth Elliot. Din vorbele ei înţelegem că avea privirea aţintită spre veşnicie. Elisabeth este o femeie care a cunoscut adâncurile singurătăţii,
Elisabeth Elliot, *Loneliness,* Nelson, Nashville, 1988, p. 33-39.

o femeie pe care Dumnezeu a folosit-o într-un mod minunat, pentru că ea I-a aparţinut Lui în întregime.
Ca mamă, am avut până acum şase roluri. Am fost mamă biologică, mamă adoptivă, mamă spirituală, agent maternal, naşă şi bunică. Dacă Domnul va vrea, într-o zi voi avea privilegiul de a fi străbunică!
Tu ce roluri joci? Eşti singură, măritată, divorţată, văduvă? Eşti mamă naturală, mamă adoptivă sau mamă spirituală? Eşti mulţumită cu rolurile pe care ţi le-a dat Dumnezeu? Crezi că El este Stăpânul Binecuvântat al rolurilor pe care le ai acum? Crezi că El ţi-a dat ce a avut mai bun pentru tine?
Dacă acceptăm porţia pe care ne-o dă Dumnezeu ca fiind cea mai potrivită pentru noi, vom putea lua hotărâri tainice, care să ne aducă mulţumirea. Dacă nu acceptăm porţia pe care ne-a pregătit-o El, vom deveni femei nemulţumite.

TOATE ROLURILE SUNT DIFICILE

Nici un rol nu este lipsit de dificultate. Poate că soţul tău nu este aşa cum credeai sau cum sperai să fie. Poate că relaţia voastră sexuală nu este aşa cum ai visat. Este greu ca, zi de zi, an de an, să iubeşti aceeaşi persoană şi să faci totul spre binele ei. Este greu să-ţi păstrezi căsnicia plină de viaţă şi comunicare şi să nu laşi ca viaţa sexuală să devină monotonă şi plictisitoare. Da, este greu, însă merită tot efortul! Eu şi Jody tocmai ne-am sărbătorit a 34-a aniversare a nunţii; unitatea şi dragostea noastră se adâncesc pe măsură ce trec anii. Intimitatea pe care o cunoaştem acum nu a venit de la sine, ci am cultivat-o în fiecare zi, de-a lungul anilor. Nu aş schimba pentru nimic în lume ceea ce am astăzi; credeţi-mă, merită sacrificiul!

Eu nu ştiu cum e văduvia sau ce înseamnă să fii celibatar, dar am prieteni care ştiu şi care mi-au spus că cea mai mare

problemă a lor este singurătatea. Elisabeth Elliot scria: „într-un sens, toţi oamenii singuri sunt nişte inadaptaţi ai societăţii, la fel cum o persoană care îşi pierde un picior este handicapată. Dumnezeu a dat omului două picioare. Nu le luăm în seamă cât timp le avem pe amândouă, dar dacă ne pierdem un picior, resimţim imediat lipsa lui". Ca văduvă, lui Elisabeth nu-i plăcuse niciodată să fie a cincea roată la căruţă. „Stricam lucrurile prin simplul fapt de a mă afla undeva. Era însă realitatea cu care trebuia să mă obişnuiesc".

TOATE ROLURILE ADUC OCAZII NEAŞTEPTATE

Haideţi să ne gândim un pic. De ce a venit Isus pe pământ? Poate că ştii deja câteva motive. Isus ne-a arătat care a fost motivul Său principal, spunându-ne că a venit nu pentru a fi slujit, ci ca să slujească şi să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi. (Matei 20:28)

El ne cere ca acesta să fie şi scopul vieţii noastre. Isus S-a smerit şi a acceptat rolul de slujitor. S-a folosit de rolul care I s-a dat ca să-i slujească pe cei de lângă El şi ca să-Şi dea viaţa pentru ei, cel mai preţios dar. Nu cred că multe dintre noi am luat seama la acest lucru, căci, dacă am fi făcut-o, atitudinea noastră ar fi cu totul alta.

în cartea sa *The Marrictge Builder* [Omul care îşi zideşte căsnicia], dr. Larry Crabb spune că o soţie poate fie să-şi slujească soţul, fie să-1 manipuleze ca să obţină ceea ce vrea ea. Ce ai ales tu: slujirea sau manipularea?

E. Elliot, p. 40-41.
Dr. Larry Crabb. *TheMarriage Builder,* Zondervan, Grand Rapids: Zondervan.
1982, p. 50.

Femeile necăsătorite pot şi ele să-i slujească pe alţii; nu trebuie să aşteptăm să ne căsătorim ca să putem sluji. Mamele pot hotărî să-şi îngrijească copiii şi să preţuiască timpul petrecut cu ei, în loc să aştepte cu nerăbdare ziua în care vor fi mari şi pot părăsi căminul părintesc. Dumnezeu a dat tuturor femeilor darul de a fi „dătătoare de viaţă", indiferent de rolul pe care-1 avem. Femeile care nu au copii biologici îi pot cere lui Dumnezeu binecuvântarea de a fi mame spirituale, naşe sau mame adoptive. Dacă vrem să fim mulţumite, trebuie să hotărâm să ne

acceptăm porţia, adică rolurile încredinţate de Dumnezeu. Trebuie să decidem să ne concentrăm asupra aspectelor pozitive ale rolului pe care îl avem în viaţă. Altfel, vom fi nemulţumite şi ne vom dori mereu altceva decât ceea ce ni s-a dat.

SE POATE ŞI MAI RĂU

Laura, Sheryl şi Terri au luat fiecare o hotărâre. Să vedem cum şi-au rezolvat problemele.

Dragă Terri şi Sheryl,

Ştiu că mă plâng mereu, dar viaţa asta mi se pare atât de lipsită de speranţă! O singură vizită la doctor şi toate planurile mi s-au spulberat. Sunt prea bătrână pentru a mai avea copii! Dumnezeu nu ştie asta? Am trecut deja de vremea şedinţelor cu părinţii şi a întrecerilor sportive de la şcoală. Asta îmi trebuie acum! Nici nu mai pot scrie, sunt prea deprimată.

Cu drag, Laura

Dragă Laura,

Cum poţi să te plângi? Eu rni-arn dorit întotdeauna o familie şi casă pe o stradă cu copaci. Cariera nu înseamnă totul. Când cineva trebuie să se deplaseze în interes de serviciu în weekend, pe cine crezi că aleg ei? Pe mine, bineînţeles. Pentru că ceilalţi colegi nu vor să lipsească de la meciurile de fotbal ale copiilor lor, oricât de mult ar ofta şi s-ar plânge de activităţile şcolare. Crezi că-i este cuiva dor de mine când lipsesc de-acasă?

Cu drag, Terri

Dragă Terri şi Laura,

Dumnezeu îmi spune" să mulţumesc pentru toate lucrurile". Cum să nu! Copiii ţipă întruna, în casă e dezastru, nu am lapte în frigider şi de ieri port aceeaşi lenjerie pentru că, în ultimele 18 ore, nu am avut nici măcar două minute libere! Nu aşa îmi imaginam eu viaţa de soţie şi de mamă!

Ajutor! Sheryl

Dragă Terri şi Sheryl,

Voi avea 55 *de ani când acest copil va termina liceul, suficient de bătrână pentru a beneficia de preţurile reduse pentru persoanele în vârstă la Burger King! Mai ştii, poate nu-i chiar o catastrofă. La urma urmei, dacă nu te omoară stresul, copiii te-ajută să rămâi tânără! Poate că mai e speranţă!*

Cu drag, Laura

Dragă Laura şi Sheryl,

în ultima scrisoare mă plângeam de viaţa mea. Adevărul este că, în general, îmi place viaţa pe care o am. Am călătorit peste tot în lume, pe cheltuiala companiei, îmi place serviciul

meu şi ţin la el la fel de mult ca orice om care ţine la cariera lui. îmi folosesc educaţia şi talentele dăruite de Dumnezeu. Lucrurile ar putea sta mult mai rău.

Cu drag, Terri

Dragă Terri şi Laura,

Şi ultimul meu mesaj era plin de văicăreli. Fără îndoială, Adam, Kelly şiLynn mă aduc la capătul puterilor - dar, să fiu cinstită, ceea ce-mi

doresc cu adevărat este să fiu mamă. Când mă strecor tiptil în camera lor, noaptea, le privesc feţele micuţe şi mă gândesc: „O minune în devenire, chiar sub ochii mei. Asta e ceva!"
Cu drag, Sheryl
Laura, Terri şi Sheryl au decis, în cele din urmă, să vadă aspectele pozitive ale rolului lor. Şi noi putem lua aceeaşi hotărâre.
CE NE CERE DUMNEZEU?
Care este criteriul după care ne evaluează Dumnezeu în rolurile noastre? Succesul? Perfecţiunea? Cuvântul Său ne spune: „încolo, ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredinţat lui", (i Corinteni 4:2)
Standardul lui Dumnezeu este credincioşia! Nu ni se cere, ca slujitori ai Săi, să fim perfecte, nici pline de succes -credincioase, da. Ni s-a dat o responsabilitate. Ni s-au încredinţat multe lucruri: daruri naturale, daruri spirituale, resurse financiare. Rolul pe care 1-am primit este şi el o responsabilitate, în dragostea Sa, Dumnezeu ne-a dat fiecăreia dintre noi fie darul celibatului, fie darul căsătoriei, fie pe cel al

văduviei. El a ales, în suveranitatea Sa, rolul prin care putem să-L slăvim cel mai bine.
Vrei să crezi că ceaşca şi porţia ta vin din mâna Sa iubitoare? Vei hotărî să foloseşti rolul ce ţi s-a dat spre a-i slujeşti pe alţii? Vrei să spui următoarea rugăciune?
Tată Sfânt, Tu cunoşti bucuriile şi durerile pe care le implică rolul meu. îţi mărturisesc că m-am împotrivit darurilor Tale. Dă-mi curajul să slujesc. Doresc, Doamne, să-Ţifiu credincioasă. Accept rolul încredinţat mie ca dar. Invaţă-mă să «mă opresc din alergarea mea, şi să recunosc că Tu eşti Domnul».
Alina
Linda
îmi amintesc perfect ziua în care am întâlnit-o pe Alina. Cum aş putea uita cea mai neobişnuită experienţă pe care am avut-o într-un grup de studiu? îmi amintesc că mă gândeam: „E o glumă! Femeile acestea, dragele de ele, nu au cum să înveţe ceva. Habar n-am despre ce să le vorbesc!"
Era o minune că mai puteam gândi, în cămăruţa din munţii Poloniei stăteau înghesuite douăsprezece femei şi cel puţin doisprezece copilaşi. Până şi Alina îl legăna pe genunchi pe băieţelul ei de trei ani, în timp ce traducea vorbele mele din engleză în polonă. Pe când vorbeam, mi-am amintit că aveam în poşetă gumă de mestecat şi creioane. Plimbându-mă prin cameră, în timp ce vorbeam, am împărţit copiilor guma, i-am luat pe rând şi i-am aşezat la o masă, cu creioane şi hârtie în faţă. Scena era de-a dreptul comică! Spre surprinderea mea, Alina mi-a spus, la încheiere, că studiul fusese minunat.
Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, m-a dus la ea acasă, în bucătărie, m-a aşezat pe un taburet şi s-a aplecat să mă poată privi în ochi. „Linda, învaţă-mă cum să slujesc femeile", m-a rugat.
Din acea zi, acum 13 ani, am avut bucuria de a vedea cum a folosit

Dumnezeu, şi continuă să folosească, o inimă ca cea a Alinei. Mii de femei au fost învăţate, încurajate şi sfătuite prin cuvintele, revista creştină şi cărţile Alinei. Şi, mai presus de toate, ea mi-a devenit prietenă apropiată! Nu am trăit niciodată în aceeaşi ţară. Ne despart oceane şi, cu toate acestea, ne bucurăm împreună şi învăţăm una de la alta, „precum fierul ascute fierul". Cu adevărat, relaţia mea cu Alina este un dar de la Dumnezeu. Aşa sunt toate relaţiile — sau ar trebui să fie!

Capitolul 5

Mulţumirea în relaţiile

s »

cu alţii

m pus jos receptorul, în stare de şoc. Crezusem că aveam • o relaţie bună cu Jana, dar mânia cu care îmi vorbise la telefon dovedea contrariul. Cum a putut să-mi spună aşa ceva? De ce nu a venit să-mi spună că am supărat-o cu ceva, să stăm de vorbă? Ţineam la Jana şi la copilaşii ei. Am crezut că îi demonstrasem dragostea şi grija mea. Cuvintele ei usturătoare mi-au zdrobit inima. Mă acuzase că sunt egoistă.

Am încercat să dorm, dar vorbele ei nedrepte îmi reveneau în minte, ca o placă stricată. Gândurile îmi zburau mereu la acuzaţiile ei. Am încercat să mă rog, să mă gândesc la alte lucruri, însă cuvintele Janei puseseră stăpânire pe gândurile mele. Am vrut să ţip: „Plecaţi! Nu vreau să vă mai aud!" Am adormit într-un târziu, pentru ca peste câteva ore să mă trezesc şi să constat că placa mergea încă.

Ştiam că ar trebui să o iert, dar nu mi se părea că Jana merita iertarea mea. Nu puteam să nu mă gândesc la cât de

nedreaptă fusese. M-am rugat, am plâns, m-am înfuriat pe soţul meu şi până şi pe câinele nostru, Barney. Ştiam că Dumnezeu era nemulţumit de neputinţa mea de a o ierta, mi-era însă imposibil să-i uit cuvintele, care se cimentaseră în inima mea. Trădarea doare.

Am întrebat douăzeci şi cinci de femei dacă fuseseră rănite în ultimul an de cineva la care ţineau foarte mult. Vă vine să credeţi că fiecare dintre ele fusese, într-un fel sau altul, rănită sau respinsă? Le-am mai întrebat dacă, la rândul lor, au supărat pe cineva, cu sau fără intenţie. Şi din nou au răspuns toate afirmativ. Ziarul *USA Today* a făcut un sondaj printre adulţi, întrebându-i ce probleme îi preocupă cel mai mult. Majoritatea ,

64%, au spus că e vorba de relaţiile cu cei dragi.
Aşa este. De cele mai multe ori nemulţumirea rezultă din relaţiile şi interacţiunile noastre. Gândeşte-te la relaţiile tale. Relaţiile pe care le ai cu soţul, cu copiii, cu colega de cameră, cu colaboratorii, cu familia şi cu prietenii, sunt în totalitate relaţii bune?
Scriptura ne porunceşte să ne iubim unul pe altul, să ne slujim şi să ne încurajăm reciproc, împlinind aceste porunci, relaţiile cu ceilalţi ne vor aduce bucurie şi ne vor înfrumuseţa viaţa. Nimic nu este mai minunat decât dragostea unui soţ sau prietenia adevărată. Şi nimic mai traumatic ca trădarea acestor relaţii. Sunt de acord cu vecinul meu, care a spus: „Aş putea fi mulţumit, dacă nu ar trebui să am de-a face cu oamenii!"

PROBLEME ÎN CADRUL UNEI RELAŢII

Iată câteva conflicte despre care am auzit în ultimele luni:

USA Today, 6 ianuarie 1977, p. i.

Problema Juliei: soţul ei

„M-ar fi amuzat, dacă nu aş fi fost atât de supărată. Mi se pornise o hemoragie nazală şi n-am vrut să pătez scaunele de piele din maşina lui Joel. Deschizând cutia de la bord ca să iau nişte batiste de hârtie, am dat peste nişte vederi pornografice. Pornografie? Soţul meu? Pornografie! Asemenea poze! în maşina lui Joel! Dezgustător! îmi venea să vomit. Aveam şi nasul şi inima însângerate. Cum putuse să facă aşa ceva? Mă simţeam murdară, pângărită, înjosită."

Problema lui Michelle: Surorile din biserică

„Suferinţă. Supărare. Respingere. Umilire. Eram în căutarea unui cuvânt care să-mi exprime disperarea, dar nu exista nici unul care să poată exprima ceea ce am simţit când mi s-a spus că nu pot preda în cadrul lucrării femeilor din biserică. Cel mai exasperant a fost faptul că, întrebând care era motivul acelei decizii, nimeni nu mi-a putut da o explicaţie.
Cum pot nişte creştine să trateze astfel o soră de-a lor? Mă dăruisem în întregime studiului biblic cu femeile şi Dumnezeu mă folosise în vieţile lor. Era atât de nedrept!"

Problema lui Sandy: Colega de cameră

„Cum a putut cea mai bună prietenă a mea să-mi fure prietenul? Vreme de cinci ani am locuit sub acelaşi acoperiş cu Dana. Crezusem că nici una dintre noi nu ne vom căsători. Dumnezeu 1-a adus însă pe James în viaţa mea şi eram sigură că el era cel aşteptat şi că relaţia noastră va duce la căsătorie. Oare Dana mi 1-a luat intenţionat? Oare îşi dă seama cât de tare m-a rănit? Nu mai pot locui în aceeaşi casă cu ea. Mi-am pierdut nu numai prietenul, ci şi prietena cea mai bună."

Problema lui Sarah: Prietenii

Şi Sarah se simţea trădată. Să aruncăm o privire în jurnalul
O, Doamne, sunt înspăimântată. Tremur. Mi-eatâtde teamă că ain să mor pe masa de operaţie. Vreau să mă îndrăgostesc, să mă căsătoresc şi să am copii. Vreau să ajung bunică, Doamne! Nu vreau să mor la 30 de ani. Inima îmi bate atât de repede, că o pot auzi. Mâinile îmi sunt reci şi umede, gâtul mi s-a uscat. Unde eşti, Doamne? Mă simt atât de singură. De ce trebuie să fiu singură în

camera asta goală, în noaptea de dinaintea operaţiei? Măcar de n-arfifost mama bolnavă şi ar fi putut veni ea!
Unde sunt Joanie şi Sue? Mi-au promis că vor veni să mă viziteze în seara asta, ştiind cât mi-e de frică de operaţie. Am crezut că au înţeles... doar mi-au promis. Unde sunt acum?
Cum s-au simţit aceste femei? Trădate. Şi eu am trecut pe aici. Şi tu. Şi Domnul Isus.

EXEMPLUL LUI ISUS

Toate sentimentele de durere, frică şi respingere pe care le-ai simţit vreodată, le-a simţit şi Domnul Isus în Grădina Ghetsimani. Când a mers în ultima seară în grădină să Se roage, Isus a ştiut că avea să fie trădat şi că va suferi o moarte dureroasă pe cruce. Le mărturisise prietenilor Săi că inima îi era cuprinsă de o întristare de moarte. I-a rugat să-I uşureze durerea veghind împreună cu El, iar ei au acceptat. Isus S-a îndepărtat puţin şi S-a rugat: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-1 beau, facă-se voia Ta!" (Matei 26:42) Când, o oră mai târziu, se întoarse la ucenicii Săi, aşteptând puţină mângâiere, i-a găsit dormind.

Cum au putut trei pescari zdraveni, care trudiseră nenumărate nopţi pe Marea Galileii, să fie atât de lipsiţi de vlagă încât să nu fie în stare să rămână treji, alături de El, nici măcar o oră?
Ar fi uşor să gândim: *El era Dumnezeu întrupat; nu simţea durerea şi respingerea, aşa cum le simt eu.* Scriptura ne spune însă că Isus a suferit. Era trist şi mâhnit. „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte" (Matei 26:38). Avea nevoie de prietenii Săi; i-a chemat să-I fie alături la durere. Dar ei L-au dezamăgit şi, mai rău încă, au făcut-o încă de două ori! E suficient să te dezamăgească un prieten o dată, imaginează-ţi ce-ar însemna să te dezamăgească în repetate rânduri.
Cunoşti durerea provocată de prieteni sau poate tu însăţi ai rănit şi trădat pe cineva. Ai fost unul dintre acei prieteni care au adormit, deşi promiseseră că vor veghea şi se vor ruga. Ai fost ca Petru, lepădându-te de o prietenă care avea nevoie de tine. Din vina ta, sau poate a amândurora, între voi s-a ridicat o barieră. Sunteţi distante şi rana nu a fost încă vindecată.
Când iubim, deschiderea noastră ne expune posibilităţii de a fi rănite. Nemulţumirea şi neliniştea noastră se datorează, în cea mai mare parte, aşteptărilor pe care le avem de la persoanele cu care intrăm în relaţie.
Isus le-a cerut prietenilor Săi să fie alături de El în durerea Lui, iar ei L-au abandonat. Care a fost răspunsul Său? „Sculaţi-vă, haidem să mergem ..." (Matei 26:46).
Eu aş fi strigat: „Lăsaţi-o baltă! Dacă nu puteţi veghea şi nu vă puteţi ruga şi voi, când pe mine curge sudoare de sânge, dacă nu-mi puteţi înţelege durerea, după ce am făcut atâtea pentru voi, dacă nu vă puteţi lepăda de voi înşivă pentru o noapte, *lăsaţi-o baltă* ! Mă voi descurca şi singur. Nu aţi fost aici când am avut nevoie de voi, adio!"
Ai observat că Isus a spus: „Haidem să mergem"? A folosit verbul la plural. Chiar şi după ce-L trădaseră, Isus Şi-a întins

mâna spre prietenii Săi. I-a iertat, chiar dacă îl răniseră în repetate rânduri. Şi nouă ne cere să facem acelaşi lucru: „Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui" (i Petru 2:21). Mă simt vinovată când văd care este reacţia Sa în faţa trădării. Trebuie să fiu gata să trec cu vederea imperfecţiunea, aşa cum a făcut şi Isus. Dacă o ţin morţiş, ori perfecţiune ori nimic, voi rămâne cu nimicul. Trebuie să fiu dispusă să iert! Şi tu trebuie să faci la fel, dacă doreşti să fii mulţumită. Până când nu iertăm, inimile noastre zbuciumate nu-şi vor găsi liniştea.

IERTAREA NU ESTE FACULTATIVĂ

Nu voi uita niciodată prima mea vizită la Auschwitz, lagărul de concentrare german situat într-o zonă rurală din Polonia. Nimeni din grup nu scotea o vorbă. Fiicei mele i se făcuse rău, la fel şi mie. La Auschwitz sunt monumente imense din sticlă, pline cu pantofi de copii mici, păr uman şi ochelari, reprezentând miile de oameni ucişi acolo. Pereţii sunt acoperiţi cu fotografii alb-negru cu imagini din cel de-al Doilea Război Mondial, de dimensiunile unei fresce, multe dintre ele documentând atrocităţile înfăptuite în lagăr: cuptoarele, duşurile, gropile comune.
Am vizitat barăcile în care au trăit prizonierii, unde dormiseră pe scânduri, în paturi supraetajate. Barăcile acelea cu paturi atât de incomode fuseseră pline de păduchi, pureci şi de alţi paraziţi. Ca toaletă, prizonierii foloseau un hârdău. Barăcile nu aveau încălzire, deşi temperatura poate coborî, în Polonia, mult sub zero grade. Nu este de mirare că au supravieţuit atât de puţini.
La fel de oribilă ca şi un lagăr de concentrare este o altă închisoare — închisoarea amărăciunii, în cartea sa *Growing*

Strong in the Seasons of Life [Devenind puternic în anotimpurile vieţii], Charles Swindoll a exprimat în mod grăitor ce înseamnă să ne aflăm în robia amărăciunii:

Amărăciunea se infiltrează până la temelia vieţii noastre ca apa ce se prelinge dintr-o conductă spartă, în balta asta încep să plutească tot felul de urâţenii: prejudecăţi şi hule, suspiciune şi ură, cruzime şi cinism. Nu există chin mai mare ca cel provocat de amărăciune, care este rodul unui spirit neiertător. Ea refuză alinarea, refuză vindecarea şi refuză să uite. Nici o temniţă nu este atât de dăunătoare ca amărăciunea, ale cărei zăbrele nu lasă lupta să se oprească.

în ciuda relelor ei, amărăciunea ne ţine pe multe în robie. Singura şansă de a scăpa din această închisoare este iertarea.
Dar cum aş putea s-o iert pe Jana, când m-a rănit atât de adânc? Cum le-ar putea ierta Michelle pe femeile din biserica ei? Cum ar putea-o ierta Sandy pe colega ei de cameră? Cum să-şi ierte Sarah prietenele? Şi Julie, cum ar putea ierta o femeie un soţ căruia-i plac pozele cu femei goale?
Pentru creştini, iertarea nu este facultativă. Isus ne-a *poruncit* să iertăm; ne-a arătat şi cum să iertăm, dându-ne exemplul Său. Neputinţa de a ierta nu numai că îl răneşte pe Mântuitorul nostru, dar ne distruge şi pe noi. Absenţa iertării face ca amărăciunea să prindă rădăcini în inima noastră, în Evrei 12:15 ni se spune: „Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea."

Cuvântul „amărăciune" folosit în Noul Testament provine din cuvântului grecesc *pic,* însemnând „a tăia, a sfredeli". Petru

Charles R. Swindoll, *Growing Strong in the Seasons of Life.* Multnomah, Portland. OR, 1983, p. 248.

a plâns cu amar, după ce s-a lepădat de Domnul (Luca 22:62). Conştiinţa îi era „sfredelită, tăiată adânc", pentru că-L trădase pe Isus.

DE CÂTE ORI TREBUIE SĂ IERT?

Acelaşi Petru îl întrebase pe Domnul: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la şapte ori?" (Matei 18:21). Rabinii îi învăţaseră pe oameni să ierte de trei ori, aşa că Petru era convins că sugestia sa de a ierta de şapte ori era o adevărată virtute. Răspunsul pe care i 1-a dat Isus 1-a făcut, cu siguranţă, să-şi schimbe părerea: „Eu nu-ţi zic până la şapte ori, ci până la şaptezeci de ori câte şapte" (versetul 22). Isus nu a spus că 490 este numărul magic care ne arată de câte ori trebuie să iertăm pe cineva, ci: „Iertaţi întotdeauna; iertaţi de câte ori este nevoie".

în continuare, Isus le spuse o pildă despre iertare:

împărăţia cerurilor se poate asemăna cu un rege care s-a hotărât să-şi aducă socotelile la zi. în cadrul acestei operaţii, a fost adus la el unul dintre debitorii săi care-i datora o sută de milioane de lei. Dar el n-a putut plăti şi atunci regele a poruncit să fie vânduţi în contul datoriei sale atât el, cât şi nevasta şi copiii săi, împreună cu tot avutul lor. Dar omul a căzut în genunchi, cu faţa în ţărână înaintea regelui, şi i-a zis: «O, înălţimea ta, mai rabdă-mă şi-ţi voi plăti tot». Atunci regele a fost copleşit de milă pentru el şi l-a eliberat, iertându-i datoria. Dar după ce a plecat de la rege, el a întâlnit un om care-i datora vreo douăzeci de mii de lei, l-a înhăţat de gât şi i-a pretins să-i plătească pe loc. Omul însă i-a căzut în genunchi şi l-a implorat să-l mai păsuiască, «îngăduie-mi încă puţin timp şi am să-ţi plătesc», s-a rugat el. Dar creditorul său n-a vrut să audă de aşa ceva. A cerut ca datornicul să fie arestat şi aruncat în închisoare până când va achita toată datoria. Atunci prietenii

acestui om s-au dus la rege şi i-au relatat toate cele întâmplate. Regele a poruncit să fie adus în faţa lui omul pe care-l iertase şi i-a zis: «Nenorocitule! Om cu inimă rea! Adică eu ţi-am iertat toată datoria aceea uriaşă, numai fiindcă te-ai rugat de mine — nu s-arfi cuvenit oare să ai şi tu milă de alţii cum am avut eu de tine?» Şi, mânios, regele l-a aruncat în camera de tortură, să stea acolo până când va putea achita ultimul bănuţ. Aşa vă va face Tatăl meu ceresc dacă refuzaţi să vă iertaţi cu adevărat fraţii." (Matei 18:23-35, Noul Testament pe înţelesul tuturor)

Problema se pune la modul cel mai serios. Ai auzit ce a spus Isus? Cu alte cuvinte, dacă refuz să o iert pe Jana, pe soţul meu, pe copiii mei, pe colega şi pe prietena mea, voi fi victima unui mare chin sufletesc. Rădăcina amărăciunii mă va mânca, literalmente, de vie. Voi ajunge prizonieră, ţinută între zidurile unui lagăr de concentrare creat de mine însămi. Iată cum descrie Swindoll consecinţele unui spirit neiertător: „Atâta timp cât nu-i iartă în întregime şi din toată inima pe ceilalţi, chiar dacă aceştia continuă să-i greşească, creştinul va fi un candidat la detenţie şi la o suferinţă de nedescris."

înţelegi acum cât de nemărginită este iertarea lui Dumnezeu faţă de tine? Ţi-a iertat datoria de o sută de milioane de lei. Şi mie mi-a iertat-o. Cere oare El prea mult, când îmi spune să-i iert Janei datoria de douăzeci de

mii de lei, când îi spune lui Julie să-şi ierte soţul; Michelle pe femeile din biserica ei; Sarah pe prietena ei; Sandy pe colega de apartament; e prea mult să-ţi ceară să ierţi?
Iertarea este cheia care te eliberează de resentimente şi ură. Iertarea rupe lanţurile amărăciunii şi cătuşele egoismului care te ţineau legată. De pe cruce, Isus a spus: „lartă-i — pe soldaţii romani, pe conducătorii religioşi, pe ucenicii Săi care
Swindoll, p. 249.

dispăruseră în întuneric, chiar şi pe tine şi pe mine, care ne-am lepădat de El de atâtea ori — iartă-i, căci nu ştiu ce fac" .
Philip Yancey a numit iertarea un „act nefiresc"[f]. Are dreptate. Nu ne stă în fire să iertăm. Cu toate acestea, iertarea nu este un sentiment, ci o hotărâre tainică a inimii. Dumnezeu a folosit conflictul meu cu Jana pentru a mă învăţa acest adevăr.

TREBUIE SĂ IAU HOTĂRÎREA DE A IERTA

O întâmplare a Clarei Barton, fondatoarea Crucii Roşii Americane, m-a ajutat să înţeleg cum aş putea ierta datoria Janei. într-o zi, cineva i-a amintit Clarei un rău pe care i-1 făcuse o altă persoană cu ani în urmă. Ea însă s-a comportat ca şi când nu ar fi ştiut de acel incident! „Nu-ţi aminteşti?" o întreba prietena ei. „Nu, răspundea Clara, însă îmi amintesc foarte precis că am uitat." Luase în mod deliberat decizia de a ierta fapta rea şi de a o ierta ori de câte ori îşi amintea de ea. Răspunsul ei: „îmi amintesc clar că am uitat" însemna de fapt: „îmi amintesc că atunci am decis să iert şi acum decid acelaşi lucru".
Jana mi-a scris, rugându-mă s-o iert. După două zile de frământări, m-am dus înaintea lui Dumnezeu spunându-I că doream să hotărăsc înaintea Lui să iert, aşa cum făcuse şi Clara Barton. „Doamne, decid să o iert pe Jana de rana pe care mi-a făcut-o. Nu mă simt dispusă să iert, dar hotărăsc totuşi să o fac". M-am dus după aceea la Jana şi i-am zis: „Da, te iert". Simţeam dorinţa de a ierta? Nu. Dar am simţit pacea dată de Dumnezeu pentru că ceea ce făcusem era corect.
Philip Yancey, „An Unnatural Act", ***Christianity*** *Today,* 8 aprilie 1991, p. 39.
Yancey, p. 36.
Clara Barton, citată de Luis Palau în mesajul „Experiencing God's Forgiveness."

Mi-am dat seama apoi că trebuie să mă hotărăsc să iert *necurmat.*
La câteva luni după ce o iertasem pe Jana pentru că mă rănise, am descoperit că despre cearta noastră aflaseră şi alţii. Eu crezusem că problema fusese confidenţială. O nouă rană îmi sfredelea inima. Am mers iarăşi înaintea lui Dumnezeu şi i-am spus: „Doamne, decid să o iert pe Jana pentru ceea ce mi-a făcut. Acum văd că răul pe care mi 1-a făcut este încă şi mai mare. Decid să o iert şi pentru asta".
De multe ori ecoul unui conflict se aude după săptămâni, luni şi chiar ani de zile. Este destul de greu să ierţi şi numai o dată; darmite să continui să ierţi când eşti rănit în repetate rânduri! Şi totuşi, Isus ne cere să o facem. De fapt ne cere chiar mai mult.

DINCOLO DE IERTARE

Luasem decizia de a o ierta pe Jana şi de a continua să o iert. Dumnezeu

ştia, cu siguranţă, cât de mare fusese pentru mine acest sacrificiu. Am crezut că scăpasem de acea problemă, ba eram chiar mândră, pentru că ştiam că procedasem corect. Eram gata să mă felicit, spunându-mi: „Bravo, Linda, ţi-ai îndeplinit misiunea!" Dumnezeu însă voia să merg un pas mai departe. A vorbit inimii mele: „Linda, treci dincolo de iertare". Am vrut să-i spun: „Doamne, am făcut destul!" Dar am citit, în Romani: *Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, şi lipiţi-vă tare de bine. lubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească, în cinste, fiecare să dea întâietate altuia. Binecuvântaţi* pe *cei ce vă prigonesc: binecuvântaţi şi nu blestemaţi. Dacă este cu putinţă, întrucât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii". (Romani 12:9-10,14,18)*

Aceste versete nu-mi spuneau că trebuie să simt dragostea, ci că trebuie sa *decid* să iubesc, sa *decid* să cinstesc. Decizia de a binecuvânta ţine de voinţă. Iată cum am pus în aplicare versetele, în cazul meu: „Linda, tu spui că o iubeşti pe Jana, dar lasă să o spună faptele tale. lubeşte-o pe Jana cu o dragoste frăţească; dă-i întâietate Janei, cinstind-o. Binecuvântează-o pe Jana, nu o blestema. Să fie aceasta atitudinea ta faţă de Jana, întotdeauna. Dacă este cu putinţă, atât cât depinde de tine, trăieşte în pace cu Jana".

Cum aş fi putut iubi, cinsti şi binecuvânta, când nici nu simţeam că vreau asta? Rugându-mă, mi-au venit în minte două idei.

9 Roagă-te pentru Jana, ca Dumnezeu să o binecuvânteze. * Caută să faci „faptele dragostei, faptele bunătăţii".

Tot rugându-mă eu pentru Jana şi întrebând „cum aş putea să o binecuvântez", Dumnezeu mi-a dat soluţii creative de a-mi arăta dragostea: când a fost descurajată în lucrarea ei, i-am scris o scrisoare de încurajare; când mama ei a venit în vizită, le-am invitat pe amândouă la masă. *Simţeam* că iubesc? *Nu. Simţeam* că binecuvântez? Nu. însă Dumnezeu îmi reamintea neîncetat să trec dincolo de iertare. Iertarea să se vadă din faptele mele. Să iau decizii tainice, cu inima şi voinţa. Deciziile mele nu aveau nimic de-a face cu sentimentele mele.

Să mergi dincolo de iertare este de multe ori mai greu decât să ierţi. Noi spunem: „Voi ierta pentru că Dumnezeu mi-a spus că trebuie să iert. însă nu vreau să mai am nimic de-a face cu persoana respectivă!" îmi place foarte mult cum se ocupă Isus de Petru, oferindu-i dragostea Sa, după ce acesta se lepădase nu o dată, ci de trei ori. Când femeile au văzut mormântul gol,

îngerul le-a spus: „A înviat... duceţi-vă de spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileea: acolo îl veţi vedea, cum v-a spus" (Marcu 16:6-7).

De ce a spus Isus „şi lui Petru"? Petru era unul dintre ucenicii Săi, se subînţelegea că era vorba şi despre el. Oare să fi ştiut Isus cât de mult se frământa Petru? După ce jurase că nu fusese niciodată împreună cu El, Petru avea nevoie în acel moment de încredinţarea făcută cu dragoste că a rămas unul dintre prietenii Săi. „Şi lui Petru" era o dovadă a dragostei. Este Dumnezeu Stăpânul Binecuvântat al relaţiilor interumane? Da! El a permis ca în cadrul relaţiei mele cu Jana să intervină durerea. El a

îngăduit ca Julie, Sandy, Michelle şi Sarah să treacă prin suferinţă. Şi tot El îngăduie suferinţa ta. Relaţiile interdependente din familie şi din trupul lui Hristos sunt unul dintre cele mai importante mijloace pe care le foloseşte pentru „maturizarea" noastră. Dumnezeu a folosit trădarea unei prietene pentru a mă învăţa cum „să cresc" în asemănarea cu El.
în acea perioadă am scris:
„Am simţit că mi-e cugetul mult mai liniştit dacă mă încred în Dumnezeu atunci când îngăduie să trec printr-o umilinţă -dacă o accept din mâna Sa. Dacă El consideră că este bună, atunci o primesc. Există atâta libertate în acceptare! Cuvântul lui Dumnezeu a fost desfătarea mea zilnică. Nu era zi în care să nu fi fost încurajată, schimbată, mângâiată sau mustrată prin Scriptură. Am fost smerită înaintea Domnului. Ştiam că fac bine dacă pun strajă gurii mele. Mai am atâtea de învăţat! Dacă ar trebui să învăţ iar lucrurile astea, aş merge din nou pe acelaşi drum".

DECIZII PRIVIND RELAŢIILE
Ce decizii neştiute de alţii poţi lua cu privire la relaţiile tale? Ale mele sunt acestea:
*• Decid cum să fiu - credincioasă lui Dumnezeu.
w Decid ce să fac - să-i iert pe ceilalţi, să merg dincolo de iertare. « Decid ce să spun - cuvinte de binecuvântare şi de dragoste.
Nu putem controla viaţa altora: a soţului, a copiilor, prietenilor, colegei de cameră, colaboratorilor, rudelor. Nu putem alege în numele altora, ci doar în numele nostru. Ne putem încrede în Dumnezeu şi putem lua hotărârile ce ne revin nouă! Putem face ceea ce depinde de *noi* pentru a avea relaţii paşnice — iar *acest* lucru ne aduce mulţumirea.
Catherine, o prietenă dragă, a primit o scrisoare de la fiica ei, care părăsise casa părintească şi hotărâse să rupă orice legături cu ei. Scrisoarea aducea veşti despre familie, însă printre rânduri scria foarte clar: „Te rog acceptă-mă, te rog iubeşte-mă, te rog iartă-mă". Fiica ei o rănise atât de tare, încât de-abia putu citi scrisoarea. Deşi îl iubea pe Hristos, amărăciunea o împiedica să restabilească relaţia cu ea. Nu ştia ce să răspundă sau cum să răspundă, aşa că nu a răspuns nimic.
S-au scurs doi ani. în cele din urmă, Catherine a rugat o prietenă de încredere să o ajute să scrie un răspuns la scrisoarea fiicei ei. După ce a fost adresată, timbrată şi pusă înaintea Domnului, scrisoarea a fost trimisă. A ajuns la destinaţie la o zi după moartea lui Catherine. Prin harul Domnului, Catherine i-a putut arăta fiicei sale iertarea şi

dragostea ei, dar nu toţi au această şansă. Viaţa trece repede. Dumnezeu a folosit această experienţă a lui Catherine pentru a mă încuraja să nu amân, ci să iert acum.
Scumpa mea prietenă, nu lăsa nimic — mândria, mânia sau faptul că nu ştii cum ori ce să răspunzi — să te împiedice să-i ierţi pe ceilalţi.
Eva
Aşteptam plimbându-mă de colo-colo. Eva-fără-casă urma să ne viziteze în casa mea. Casa noastră nu era nici pe departe un palat, dar în comparaţie

cu locuinţele poloneze părea un adevărat conac, îmi dorisem adesea o casă mai spaţioasă, în ziua aceea însă mă simţeam vinovată că Dumnezeu îmi dăduse atât de multe.
în cele din urmă, Eva şi micuţa Monika sosiră. Urmau să stea două zile, pentru ca apoi să meargă în Innsbruck, ca să viziteze familia care o găzduise pe Eva în timpul studenţiei. După ce i-am arătat casa, Eva a zâmbit şi mi-a spus: „Ce casă frumoasă ai, Linda! Totul este încântător". Nici o umbră de lăcomie sau de invidie nu-i întunecă faţa.
Mi se strânse stomacul, gândindu-mă la situaţia dificilă a familiei ei. Cum în Polonia comunistă nu erau disponibile apartamente pentru familiile tinere, Eva, Mirek, soţul ei, şi micuţa lor Monika trăiseră ca nomazii în cei trei ani de când îi cunoşteam. Au stat întâi la părinţii lui Mirek, apoi la părinţii Evei. Erau într-o continuă mutare, de la un apartament la altul, ambele la fel de înghesuite, încă nu aveau o locuinţă şi Eva aştepta al doilea copil. Dacă situaţiile noastre ar fi fost inversate, sunt sigură că pe faţa mea s-ar fi putut citi invidia.
După ce am luat masa, Eva mi-a spus că merge sus să spele scutecele Monikăi. „Eva, i-am zis, nu-i nevoie să le speli cu mâna! Am maşină de spălat şi de uscat. Le poţi folosi". Mi-a răspuns că era obişnuită să spele cu mâna şi că nu era o problemă pentru ea.
Am stat de vorbă după ce Monika a adormit. I-am pus o întrebare care-mi stătuse pe suflet toată ziua: „Ce simţi văzând

câte avantaje ale tehnologiei moderne au aici mamele cu copii mici: maşini de spălat, scutece de unică folosinţă, mâncare pentru bebeluşi, gata preparată şi pusă în borcane? Viaţa ta în Polonia e mult mai grea!"
Răspunsul ei mi-a străpuns inima: „Linda, cât am stat în Occident, am avut timp să mă uit cu atenţie la femeile de aici. Au atât de multe lucruri, încât nu mai au nevoie de Dumnezeu".

Capitolul 6

Niciodată îndeajuns

jlănuisem să ne petrecem vara călătorind şi slujind, împreună cu copiii, în câteva ţări din Europa de Est, şi să stăm în campinguri, în rulota cu cort montabil. Am poposit întâi în Ungaria. Ce revelaţie! N-aş fi crezut că menajeria de camping a familiei Dillow ar putea fi vedeta unui asemenea spectacol. Pentru majoritatea americanilor, rulota cu cort ataşabil reprezintă cea mai modestă achiziţie în materie de corturi, însă pentru vecinii noştri de camping era un adevărat hotel Hilton pe roţi. în anii '80, în Europa de Est nu exista decât un singur model de cort, foarte mic, strict utilitar, într-o singură culoare şi foarte incomod.
în prima noastră noapte în Ungaria, am instalat cortul şi am început să pregătesc cina. După zece minute, am observat ca eram urmăriţi, prin ferestrele de plastic, de vreo treizeci de persoane. Nu înţelegeam ce spuneau, de ce râdeau, arătând cu degetul spre noi. Ce putea fi atâta de ciudat, de amuzant în ceea ce făceam? Neînţelegând de ce reacţionau astfel, i-am invitat înăuntru. Toţi, pe rând, au cercetat minunăţia noastră

americană. Bineînţeles că au mers să-şi aducă şi prietenii, aşa

că se formase un rând de vreo douăzeci de persoane care se învârteau în jurul cortului nostru.
De acolo, am tot mers, traversând România, până am văzut în faţa noastră apele de cristal ale Mării Negre. Voiam să stăm în camping, dar de la un kilometru înainte de intrarea în camping se simţea un miros greu (sistemul de canalizare era defectuos), care m-a speriat: „Ajunge, acolo nu pot sta". Aşa că ne-am aşezat într-o parcare, pe fâşia de pământ dintre Marea Neagră şi un lac. A fost perfect. Marea era la două minute de mers pe nisip, iar lacul (apă proaspătă pentru îmbăiere) era aproape în pragul uşii. Mai erau acolo câteva familii şi, minunea minunilor, şi o profesoară de engleză, aşa că puteam comunica. Era, indiscutabil, un avantaj!
Am petrecut multe ore cu Carmen şi soţul ei discutând despre viaţa pe care o duceau în România, despre micul cort pe care îl confecţionaseră din bucăţi de materiale, despre speranţele şi visele lor. Ascultându-i, mi-am dat seama că singurul lor gând era: „mai mult, mai mult, mai mult". Cea mai mare ambiţie a vieţii lor era să aibă cât mai multe lucruri, să fie ca noi, cei ce locuiam pe „pământul belşugului". Când Jody şi cu mine le-am vorbit despre credinţa noastră în Hristos şi dependenţa de Dumnezeu, ne-au privit cu neîncredere. De ce să ai nevoie de Dumnezeu, când poţi aduna alte lucruri?
Lăcomia nu ţine cont de statutul social. Carmen avea puţin şi era lacomă, însă există şi miliardari care suferă de boala lăcomiei. Când a fost întrebat: „Ce vă mai doriţi cel mai mult de la viaţă?", multimiliardarul John D. Rockefeller a răspuns: „Doar puţin mai mult". Indiferent dacă locuim în Est sau în Vest, dacă suntem bogaţi sau săraci, trebuie să fim mulţumiţi cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu.
Până acum ne-am ocupat de domeniile în care trebuie să învăţăm să fim mulţumite: situaţiile în care ne aflăm, noi

înşine, rolurile noastre şi relaţiile cu alţii. Acum este timpul să vedem ce anume ne împiedică să fim mulţumite. Voi vorbi despre trei bariere: lăcomia, lipsa unui scop în viaţă şi îngrijorarea.
Immanuel Kant spunea: „Dă-i unui om tot ce-şi doreşte şi din acel moment cuvântul *tot* îşi va schimba înţelesul." Când o femeie încearcă să-şi găsească mulţumirea cu ajutorul lucrurilor materiale, tocmai „lucrurile" pe care şi le doreşte o fac să fie din ce în ce mai nemulţumită. Ceea ce îşi doreşte devine, cu încetul, ceea ce o înrobeşte.
în dicţionarul *Webster,* lăcomia este definită ca „dorinţă puternică de a avea mai mult, mai ales mai mult decât se cuvine", în Proverbe 30:15 ni se spune: „Lipitoarea are două fete: «Dă! Dă!»". Altfel spus, lăcomia este un vierme lacom de sânge, insidios şi dezgustător. Imaginează-ţi o lipitoare cu cei doi pui ai ei strigând: „Dă, dă. Mai mult, mai mult. Acum, acum". Nu este o imagine atrăgătoare, însă este relevantă.
Dumnezeu urăşte lăcomia. Eu urăsc lăcomia. Şi totuşi ea bântuie pretutindeni. O văd peste tot în jurul meu, o văd şi în mine. Poate că „lipitoarea" stă la pândă şi în casa ta. Haideţi să vedem cum arată lăcomia în ţara mea şi acasă la tine, după care să cercetăm Scripturile, să

vedem ce ne spune Dumnezeu cu privire la ea şi să vedem cum am putea combate această boală.

STAREA DE FAPT A ŢĂRII MELE

în excelenta sa carte, *Margin,* dr. Richard Swenson face următoarea remarcă: „Conform ultimelor statistici, în lume există aproximativ 210 ţări. Suma cheltuită anual de americani pe pungile de gunoi este mai mare decât produsul naţional brut a 90 dintre aceste ţări luate separat. Şi, ceea ce este şi mai şocant, noi cheltuim anual pe mesele luate la restaurant mai

mult decât produsul naţional brut a 200 dintre aceste naţiuni
•îv
luate în parte!"

Cum s-a ajuns aici? Cum de am acumulat într-atât încât aruncăm mai mult decât posedă majoritatea oamenilor? Una dintre cauze este publicitatea şi marketingul — scopul lor este să creeze o piaţă pentru un anumit produs. Ce strategie ar putea fi mai eficientă decât să-i convingi pe potenţialii cumpărători că *au nevoie* de produsul respectiv?

Catalogul Sears a fost unul dintre primele de acest gen pe piaţă. Mama îmi povestea că, înainte să apară această „Mare Carte a Dorinţelor", oamenii nu stinseră de cât de multe lucruri „aveau nevoie", îşi aminteşte cât de entuziasmată a fost când, de Crăciun, a primit în dar o păpuşă şi o portocală. Dar din momentul în care a văzut catalogul Sears, sentimentele ei au fost altele. Noapte de noapte, mama şi mătuşa erau captivate de comorile necunoscute ascunse între copertele catalogului, îmi spunea că au început să creadă că au nevoie de acele comori, râvneau la ele, îşi spuneau că le meritau.

Cum s-au schimbat vremurile! O cunoştinţă de-a mea a numărat, timp de trei luni, cataloagele îndesate în cutia ei poştală. Vă vine să credeţi că erau *şaptezeci?* Simţurile ne sunt asaltate zilnic. Suntem bombardaţi cu nenumărate reclame publicitare. Stimularea vizuală reprezintă doar una din căile folosite pentru a ne ajuta pe noi, bieţi consumatori, să ne dăm seama de ce avem nevoie. Şi totuşi, dacă obiectul respectiv ne-ar fi cu adevărat indispensabil, comercianţii n-ar trebui să se străduiască atât de tare să ne convingă să-1 cumpărăm.

Nevoia trebuie creată, nemulţumirea stârnită. Henry Kissinger spunea: „Pentru cei mai mulţi americani tragedia înseamnă să-ţi doreşti foarte mult un lucru şi să nu-1 poţi obţine."

Richard Swenson, M.D., *Margin,* NavPress, Colorado Springs, CO., 1992, p. 164.

 Cât de tristă este această descriere!

CUMPĂRĂ PE CREDIT!

Nu numai că vrem mai mult, dar nici nu suntem dispuşi să aşteptăm. Vrem *acum.* Prin urmare, cumpărăm pe credit. *USA Today* a arătat că în anul 1994 americanii aveau 366 miliarde de dolari datorii pe cărţile de credit, mai mult cu 55% decât în 1990. Asta înseamnă 1400 dolari pentru fiecare bărbat, femeie şi copil din Statele Unite! Dave Ramsey, cel care a scris cartea *Financial Peace: Restoring Financial Hope to You and Your Family [Pacea financiară: cum să-ţi recapeţi speranţa financiară, pentru tine şi familia ta]* este de părere că folosirea excesivă a cărţilor de credit

este o „boală culturalizată". Statisticile sale dezvăluie o realitate şocantă. Un cetăţean american de rând are între cinci şi şapte cărţi de credit, fiecare dintre ele cu un sold negativ în medie de 1670 dolari!
De ce sunt atât de multe familii chinuite de datorii? Ramsey dă următoarea explicaţie:
De vină este copilul din tine, căruia, la fel ca celui din reclama pentru Kellogg 's, îiplacfulgii de porumb îndulciţi. Cânde vorba de bani, acesta hotărăşte: «Când vreau ceva, obţin şi o obţin îndată!» Le spun oamenilor că, dacă vor să ajungă să deţină controlul, trebuie să ţină în frâu copilul din ei. Hotărârile trebuie luate de omul adult. Este vorba de maturizare.
Când avem datorii, devenim robii banilor. Faptul că datoriile noastre, individuale şi naţionale, sunt atât de mari,
USA Today, 22 noiembrie 1996, sec. A, p. 8.
Interviu cu Dave Ramsey. *People,* 17 februarie 1997, p. 69-70.
Ramsey, *People.*

este o dovadă a faptului că o mentalitate de genul „Dă-mi! Dă-mi!" ne suge sângele, la figurat.
Billy Graham a afirmat că una dintre cele mai mari îngrijorări ale lui în privinţa ţării noastre o constituie lăcomia endemică. Trebuie să o stăpânim. Lăcomia este pricina multor necazuri. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, America era învingătoare. Am fi putut deveni îngrozitor de lacomi; am hotărât în schimb să ajutăm Europa, chiar dacă acest lucru ne-a costat. De-a lungul anilor, însă, materialismul a ajuns să domine, a ajuns aproape un dumnezeu, în America de Nord şi Europa. Materialismul nu ne împlineşte sufleteşte, acest lucru nu-i stă în putinţă.
Pe lângă faptul că ne dorim ceea ce au alţii, aşteptăm mereu ceva „mai mult, mai bine şi mai uşor". Lăcomia înalţă o barieră care ne împiedică să ne mulţumim cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Lăcomia este o spirală descendentă care ne duce la invidie, invidia duce la datorii şi toate duc la nemulţumire.
STAREA DE FAPT ÎN FAMILIA TA
Să vedem care este starea inimii tale: vrei să ai mai mult? Eşti mulţumită cu ceea ce ai sau eşti înglodată până peste cap în datorii, cumpărând mai mult decât poţi plăti? Este greu să-ţi continui drumul când eşti permanent bombardată cu „nevoile" pe care-ţi spun alţii că le ai.
Dorinţa de a avea mai mult poate lua diferite forme, nu toate la fel de evidente. Sunt mulţumită cu ce am până când descopăr „o afacere Dillow", cum o numesc prietenii mei. în acest moment lăcomia are cale liberă şi cheltuiesc peste măsură, în timpul celor trei ani petrecuţi în Hong Kong am cumpărat mai multe lucruri decât aş fi avut nevoie, doar pentru
Colin Greer, ..Interviewwith Billy Graham", în *People,* 20 octombrie 1996, p. 5.

că erau la preţuri extrem de avantajoase. Nu am făcut datorii, cheltuiam însă mai mult decât era necesar. Kim este ahtiată după chilipiruri. „Salivează" la vederea un anunţ de vânzare de vechituri. Vei spune: „Mare lucru, să cumperi vechituri." Nu însă şi dacă devine o obsesie, ca în cazul lui Kim. Acum trebuie să-şi amenajeze garajul pentru o vânzare de vechituri, ca să poate vinde altora ce a acumulat ea.

Pe de altă parte, Karen trebuia să cumpere numai din buticuri — ea nu căuta lucruri ieftine. Se oprea zilnic pe la cele mai selecte buticuri din oraş şi se întorcea acasă cu plase pline de lucruri scumpe. După ce a devenit creştină, Karen a început să vadă care era cauza nevoii ei de a cumpăra lucruri scumpe: „Linda, mi-am dat seama că încercam să-mi rezolv neajunsurile cu ajutorul lucrurilor".
Indiferent dacă râvnim comori ieftine sau lucruri de marcă, cauza este aceeaşi: lăcomia. Când cumpărăm mai mult decât ne putem permite, suntem nemulţumite cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Nu mai credem că El ştie cel mai bine cum stau lucrurile şi că El ne va împlini nevoile. Cum să facem să ne gândim numai la Dumnezeu, să-I fim recunoscătoare pentru ceea ce ne-a dat, în loc să acumulăm tot mai mult? Singura cale este să vedem lucrurile din unghiul Lui şi să ni-1 întipărim bine în minte.

CE SPUNE DUMNEZEU DESPRE LĂCOMIE?

Scriptura face mai multe trimiteri la bani decât la mântuire. Este evident că Dumnezeu vrea să luăm în serios problema averii. Din cele 39 de pilde ale lui de Isus, 16 ating

Este vorba de «garage sale» : obicei foarte răspindit in S.U.A. de a vinde lucrurile din locuinţă devenite inutile la preţuri foarte mici. Aceste vânzări au loc în garajul locuinţei, de unde şi numele lor. (n. ed.)

acest subiect. Scriptura ne spune limpede că Dumnezeu urăşte lăcomia. Să fie atunci un păcat să tot schimbi case, maşini, serviciul, pentru a-ţi mări avutul? Ce spune Dumnezeu despre bogăţie? Haideţi să vedem patru principii pe care le găsim în Scriptură.

1. Toate lucrurile îi aparţin lui Dumnezeu. „A Ta este, Doamne, mărirea, puterea şi măreţia, veşnicia şi slava, câc; *tot ce este în cer şi pe pământ e al Tău;* a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalţi ca un stăpân mai presus de orice! *De la Tine vine bogăţia şi slava,* Tu stăpâneşti peste tot, în mâna Ta este tăria şi puterea, şi mâna Ta poate să mărească şi să întărească toate lucrurile... *Totul vine de la Tine, şi din mâna Ta primim ce-Ţi aducem*[1] ' (i Cronici 29:11-14, sublinierile îmi aparţin).
Potrivit acestor versete, orice bogăţie materială a noastră este un împrumut de la Dumnezeu. Ale Lui sunt toate. Noi nu avem nimic. Aşadar, întrebarea asupra căreia trebuie să ne oprim nu este „Cât de mult ar trebui să dau?" ci „Cât de mult ar trebui să păstrez pentru mine?"
Fireşte, ai putea obiecta: „Dar eu am câştigat banii ăştia muncind din greu!" Este adevărat, într-un anumit sens. însă cine ţi-a dat capacitatea de a munci? Cine, în înţelepciunea şi providenţa Lui, a făcut conexiunile necesare pentru ca noi să obţinem o anumită slujbă sau a hotărât să ne naştem într-o ţară bogată?
Dumnezeu este Stăpânul Binecuvântat al *tuturor* lucrurilor. De aceea a spus şi lacov: „Nu vă înşelaţi, prea iubiţii mei fraţi: orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor." (lacov 1:16-17)

2. Problema esenţială este atitudinea inimii noastre, în Psalmul 62:10 scrie: „Când cresc bogăţiile, nu vă

lipiţi inima de ele". Lui Dumnezeu îi pasă unde este inima ta, unde îţi ţii comoara. Ascultaţi ce spune Isus:

Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina, şi unde le sapă şi le fură hoţii; ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina, şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră. (Matei 6:19-21)

Cuvintele Sale sunt cât se poate de clare. Trebuie să strângem comori în ceruri, nu pe pământ, unde moliile găuresc hainele şi rugina corodează metalul. Comorile adunate în ceruri nu se vor putea pierde niciodată. Pune-ţi următoarele întrebări: „Unde se află comoara mea? Unde e inima mea?" Sunt întrebări simple, dar răspunsurile pe care le dai vor spxme cine eşti şi pentru ce trăieşti. Dacă comoara ta se află pe pământ şi inima ta va fi pe pământ şi, în consecinţă, te vor conduce lucrurile materiale.

îţi vei putea da seama foarte repede unde este inima ta dacă vei trece în revistă tot ceea ce ai, iar apoi vei răspunde la următoarea întrebare: *Săpresupunem că mâine întreaga mea avere s-ar pierde, ar fi distrusă sau furată, m-ar deranja acest lucru atât de mult încât să afecteze încrederea mea în Dumnezeu, mulţumirea personală sau relaţiile cu ceilalţi?*

Dacă răspunsul este afirmativ, comoara ta se află pe pământ.

3. Dumnezeu este pe primul plan, bunurile sunt **mai prejos.** „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţinea la unul şi va nesocoti pe celălalt: Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona." (Matei 6:24)

înţelesul acestui verset este clar: nu-ţi face dumnezeu din bani. Scriptura nu spune niciodată că banii şi averile sunt rele. Ai auzit, probabil, că în Biblie ar scrie că „banii sunt rădăcina

tuturor relelor". Nu este corect. Scrie însă: „Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor" (i Timotei 6:10). Ni se spune: „Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El însuşi a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi»" (Evrei 13:5) Ţi-au spus vreodată, casa ta, mobila din sufragerie, haina ta cea nouă şi frumoasă: „Niciodată nu te voi părăsi"? De ce alergăm după lucrurile trecătoare, când Dumnezeu ne dă *asigurarea* că El nu ne va părăsi niciodată? Nu putem sluji în acelaşi timp şi banilor şi lui Dumnezeu. Ordinea este clară: Dumnezeu este pe primul plan, banii sunt mai prejos. Cui îi slujeşti? Pentru cine îţi foloseşti energia?

4. Averile existâpentru afifolosite, nu iubite. Una dintre cele mai teribile avertizări ale lui Isus la adresa Americii zilelor noastre este acuzaţia pe care i-a adus-o bogatului proprietar de pământuri din Luca 12. Când câmpurile sale au dat o recoltă bogată, el a zidit, cu lăcomie, hambare uriaşe, în care şi-a depozitat, pentru anii ce aveau să vină, comoara pământească. *De acum,* s-a gândit el, *viaţa mea va fi uşoară şi sigură.* Judecata lui Dumnezeu a venit repede. El 1-a numit „nebun", luându-i sufletul chiar în acea noapte. „Aveţi grijă!" ne-a avertizat Isus. „Vedeţi şi păziţi-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viaţa cuiva nu stă în belşugul avuţiei lui" (Luca 12:15).

A. W. Tozer a spus bine: „în inima omului lucrurile au preluat controlul... Darurile lui Dumnezeu au luat acum locul lui Dumnezeu şi întregul curs al

naturii este tulburat de această monstruoasă substituire" . Am încurcat ceea ce slujim cu ceea ce folosim. Din nefericire, mulţi slujesc lucrurile şi se folosesc de Dumnezeu; Scriptura ne învaţă tocmai opusul.
Nu de mult, Dumnezeu ne-a făcut mie şi lui Jody un dar minunat: o casă în frumoşii munţi Colorado. După optsprezece .....•*-..
A. W. Tozer, *în căutarea lui Dumnezeu,* Ed. Logos, Cluj-Napoca, 1993, p. 26-27.

ani petrecuţi în străinătate, timp în care am trăit în case şi apartamente închiriate, sunt extrem de recunoscătoare şi, în acelaşi timp, îngrijorată. Este atât de uşor să-i îngădui lipitorii să se prindă de mine! O dată ce un anume lucru a devenit al meu, tendinţa mea umană este să-1 ţin strâns. Dumnezeu vrea să-I dau casa mea, în fiecare zi, cu mâinile întinse şi să-I spun: „Este a Ta, Doamne".
Vreau să am atitudinea lui Agur, bărbatul care a scris Proverbe 30. El a fost un om smerit, care s-a raportat corect la Dumnezeu: „Nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belşug, să mă lepăd de Tine, şi să zic: «Cine este Domnul?» Sau ca nu cumva în sărăcie, să fur, şi să iau în deşert Numele Dumnezeului meu" (Proverbe 30:8-9).
Inima şi comoara lui Agur se aflau unde trebuie. Cuvintele Scripturii sunt clare: Dumnezeu urăşte lăcomia. Ea are un chip urât şi dă naştere altor păcate. Ne mistuie şi pune stăpânire pe noi. Nu putem scăpa de ea daca nu vrem din toată inima acest lucru, nici dacă spunem o rugăciune formală. Trebuie să venim înaintea Domnului cu inima deschisă şi să-L implorăm să îndepărteze de la noi această lipitoare abjectă, cu tentacule atât de lungi.
ARE DUMNEZEU UN STANDARD?
Am vorbit până aici despre patru lucruri:
* Toate lucrurile îi aparţin lui Dumnezeu.
* Atitudinea inimii este problema esenţială.
* Dumnezeu este pe primul plan, bunurile sunt mai prejos.
« Bunurile există pentru a fi folosite, nu iubite.

Totuşi, nu am răspuns încă la întrebarea: „Care este standardul lui Dumnezeu pentru creştini?"
Ca medic, Richard Swenson ar putea să se îmbogăţească, însă a decis împreună cu soţia lui să nu trăiască pe măsura câştigului, ci mult mai modest, ca să poată dărui pentru împărăţia lui Dumnezeu. Familia Swenson ia în serios cuvintele apostolului loan: „Dar cine are bogăţiile lumii acesteia, şi vede pe fratele său în nevoie, şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?" (i loan 3:17). Aşa se face că nu au economii, afară de fondul de pensii şi bani de studii pentru copii. Au maşini de mâna a doua şi rareori îşi cumpără haine noi. Stilul lor de viaţă i-ar face de ruşine pe mulţi creştini. Să fie acesta standardul pe care-1 are Dumnezeu pentru toţi creştinii?
Răspunsul la această întrebare nu e simplu. Dumnezeu nu ne spune, în mod specific, ce să facem, dar ne dă unele repere. Deci nu este uşor să spunem că ar trebui să cheltuim 25.000, 50.000 sau 200.000 de dolari pe

an. Dumnezeu ne călăuzeşte într-un mod diferit pe fiecare dintre noi. El nu ne va călăuzi însă dacă noi nu I-o cerem.
Mulţi oameni cred că mărirea venitului ar trebui să atragă după sine un stil de viaţă corespunzător, precum şi creşterea averii. Asta ar putea sau nu să fie ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la noi. Pentru a afla, trebuie să-I punem întrebări concrete: „Câţi bani să dau pentru misiune şi pentru biserică?"
L-am întrebat pe Dumnezeu cum să folosim banii primiţi în plus anul acesta: să plătim integral casa sau să-i dam pe toţi pentru lucrarea din împărăţia Lui? Dacă nu pe toţi, atunci un procent de 30%, 40% sau mai mult? Mi-ar fi foarte uşor să spun: „Nu am avut casa noastră până am împlinit 53 de ani. Ar trebui să folosim toţi banii pe care-i avem ca să ne achităm

casa." Nu cred însă că lucrurile sunt atât de simple. Dumnezeu vrea să venim înaintea Lui, să punem înaintea Lui „averea" noastră şi să spunem: „Doamne, îţi aparţine. Arată-mi cum vrei să o folosesc".

CE MĂSURI POŢI LUA ÎN FAMILIA TA?

Cercetaţi-vă inimile

Mi-a fost greu să scriu acest capitol, pentru că L-am rugat pe Dumnezeu să mă cerceteze şi să-mi cunoască inima, să-mi pună la încercare gândurile şi să vadă dacă sunt pe o cale păcătoasă, şi am fost găsită vinovată. De ce vină? De indiferenţă. De mulţumire de sine. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a curăţat inima, pentru că am dorit cu toată fiinţa mea să am o comoară în cer, să-L slujesc pe Dumnezeu, nu banii.
Te sfătuiesc să citeşti Psalmul 139:23-24 şi să te rogi astfel: „Doamne, arată-mi unde se află comoara mea. Ajută-mă să fiu sinceră. Arată-mi ce să fac pentru a îndepărta «lipitoarea» de pe mine şi de pe familia mea".
Poţi hotărî să te eliberezi de dragostea de bani. Poţi fi stăpâna bunurilor tale, în loc să fii tu stăpânită de ceea ce ai şi de ceea ce vrei. Este o decizie ascunsă a inimii, o hotărâre între Dumnezeu şi tine. Dumnezeu îţi poate curăţa inima de lăcomie, însă este datoria ta să te fereşti de situaţiile care încurajează lăcomia.

Tăiaţi legăturile

Lăcomia este ca o greutate, legată de tine cu o funie. Dacă vrei să scapi de ea, fă acest mic exerciţiu: uită-te prin casă; cu ce te are lăcomia la mână? Treci în revistă toate lucrurile care îţi aparţin şi cere-I lui Dumnezeu să-ţi arate unde să tai funiile. Poate că ar trebui să dai din haine sau din lucruri. Iată politica

mea în privinţa îmbrăcămintei: dacă nu port, timp de un an, o haină, altcineva o va face. Dacă ziarele sau cataloagele conţin lucruri la care ai putea râvni, aruncă-le înainte de a le citi. Dacă o anumită prietenă te face să devii lacomă, evit-o. Janis mi-a spus: „Când mă întâlnesc cu unele prietene, ajungem inevitabil să discutăm despre „mi-am luat asta, vreau să-mi iau aia...", adică tot ce ne-am cumpărat în ultima vreme, tot ce vrem

să ne mai luăm şi ce plănuim să avem vreodată, încep imediat să mă compar cu ele şi să doresc aceleaşi lucruri. Dintr-o dată văd numai ceea ce nu am, în loc să fiu recunoscătoare pentru ceea ce am. Ştiu că de-acum trebuie să-mi ocolesc aceste prietene".

Faceţi o operaţie plastică

în primii ani ai căsniciei noastre, Jody şi cu mine ne-am adunat datorii cu cărţile de credit, în fiecare lună când primeam factura pentru aceste cheltuieli, ne simţeam extrem de vinovaţi, aşa că am luat măsuri drastice. Am făcut „operaţia plastică", pe care consilierul financiar Dave Ramsey o numeşte „plasectomie": am luat foarfecele şi am tăiat în bucăţi toate cărţile noastre de credit.

L-am citat mai devreme pe Ramsey spunând că, pentru a putea scăpa de datoriile de pe cărţile de credit, trebuie să ne maturizăm. Ai şi tu nevoie de acelaşi lucru? îmi amintesc de ziua în care eu şi Jody am terminat de achitat datoriile. Am avut un sentiment de eliberare de nedescris. Mai folosim şi acum cărţi de credit, dar ne achităm datoria în întregime, în fiecare lună.

Feriţi-vă de lăcomia ce ne pândeşte de sărbători

După ultimul Crăciun, ziarul local scria: „Cheltuielile de Crăciun au scăpat de sub control într-un asemenea hal, încât
familiile descoperă că vor avea de achitat datoriile pentru cadourile de sărbători până la vară, poate chiar şi mai mult."

Oare asta să-Şi fi dorit Hristos de ziua Sa de naştere?

Prietena mea Phyllis a decis împreună cu soţul ei Paul să ia câteva măsuri pentru a combate frenezia cumpărăturilor din preajma Crăciunului. Familia lor şi-a făcut un nou obicei de sărbători. Ea mi-a spus: „După un Crăciun cu *prea multe* cadouri şi cu sentimentul că am pierdut miracolul sărbătorii, m-am rugat ca Domnul să-mi dea idei originale pentru copiii noştri, care erau deja studenţi sau căsătoriţi. Cum să le arătăm ce era cu adevărat important pentru noi? Iată ce am hotărât să facem: cu două luni înainte de Crăciun, am scris fiecăruia dintre ei o scrisoare în care le împărtăşeam dorinţa noastră ca darul lor de Crăciun pentru noi să fie un dar făcut cuiva mai puţin înstărit decât ei. O felicitare mică, sub bradul de Crăciun, ne va spune ce au făcut, în Numele lui Isus, pentru noi.

Am fost atât de bucuroşi de Crăciun când am deschis felicitările şi am văzut cât de creativi fuseseră copiii noştri! Am avut mai puţine cadouri legate cu fundiţă, dar mult mai multă bucurie! Unul dintre fiii noştri a sponsorizat un orfan de peste ocean, ca şi cadou pentru noi; ceilalţi au spălat podelele şi au făcut curăţenie într-o casă de misiune şi au ajutat nişte oameni nevoiaşi".

Un astfel de cadou este binevenit oricând, nu numai cu ocazia Crăciunului. Şi copiii mici pot înţelege asta. De ce nu aţi propune ca membrii familiei voastre să pună daruri sub Pomul îngerului[1]^ în loc să şi le dea unul altuia? Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să dăruieşti într-un mod creativ şi să-ţi

Colorado Springs Gazette Telegraph, 25 noiembrie 1996, sec. D, p. i. Pomul îngerului (Angel Tree) este o lucrare a organizaţiei Frison Fellowship, fondată de Chuck Colson. în cadrul acestei acţiuni se distribuie cadouri de Crăciun copiilor deţinuţilor.

încurajezi copiii să facă la fel de Ziua Mamei, a Tatălui sau cu alte ocazii. Gândeşte-te împreună cu prietenele tale cum puteţi spune „îndeajuns" tendinţei de a cheltui prea mult pe cadouri, în orice casă e necesară o curăţenie generală, ca să nu-şi poată face cuib lipitoarea lăcomiei.

Fiţi recunoscătoare

Le spunem copiilor noştri să nu se plângă, însă facem şi noi ce le predicăm lor? Elisabeth Elliot îşi aminteşte că printre copiii tribului din jungla Americii de Sud, unde fusese misionară, nu era nimeni care să se plângă, tocmai pentru că nu fuseseră învăţaţi să se plângă. Ia aminte la inima ta, la cuvintele tale, uită-te la faptele tale: îţi înveţi copiii să-I fie recunoscători lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale?

Fă un mic experiment, încearcă să fii recunoscătoare, în mod sistematic, timp de o săptămână. Memorează Filipeni 4:8, dacă nu ai făcut-o deja, şi ia hotărârea ca timp de o săptămână să te gândeşti la ceea ce este bun, drept, minunat şi demn de laudă. Cere-I lui Dumnezeu să dezvolte în inima ta o atitudine de recunoştinţă.

Notează într-un caiet toate motivele de mulţumire, tot ce se întâmplă de-a lungul acestei săptămâni. Ia hotărârea ca, în tot acest timp, să nu ceri nimic, să nu fii lacomă, să nu bombăni, să nu te plângi că nu ai ceea ce îţi doreşti, în timpul experimentului împărtăşeşte familiei tale motivele care te fac să fii recunoscătoare pentru ei! Mulţumeşte-I lui Dumnezeu pentru multele binecuvântări primite şi mulţumeşte-le şi soţului şi copiilor sau colegei de cameră. Mulţumeşte-le prietenilor tăi pentru prietenia lor. Aminteşte-ţi că, dacă eşti nemulţumită pentru ceea ce nu ai, vei pierde şi ceea ce ai.

Faceţi şi altora parte din ceea ce aveţi

Poate că nu te consideri înstărită, însă, în comparaţie cu majoritatea oamenilor de pe această planetă, eşti bogată. (Te aud râzând!) Pavel ne îndeamnă să nu ne mândrim că avem bogăţii, ci să le folosim pentru a face binele. Ascultaţi ce spune el:

îndeamnă pe bogaţii veacului acestuia să nu se îngâmfe, şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate

lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele. îndeamnă-i să facă bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alţii, aşa ca să-şi strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viaţă, (l Timotei 6:17-19)
în Vechiul Testament vedem că Dumnezeu nu i-a făcut la fel de bogaţi pe toţi slujitorii Săi. Daniel şi losif au primit multe bogăţii. Ezechiel a trăit într-o sărăcie cruntă, iar Ieremia a fost un „profet cu un venit mediu". Etica creştină ne învaţă că averea este o mare responsabilitate, nu că este un păcat. Dărnicia noastră nu trebuie să fie o supapă pentru prisosul averii noastre, însemnând că trebuie să dăm altora numai ceea ce nu mai încape în hambarele noastre, ci ar trebui să se asemene cu un canal de drenaj, lăsând ca resursele noastre financiare să curgă mereu şi cu regularitate şi spre alţii.
Cum administrezi ceea ce ţi-a dat Dumnezeu? Un contabil a făcut media procentelor pe care clienţii săi creştini le dădeau pentru lucrări creştine şi a descoperit cu îngrijorare că media era de numai trei procente. Creştinii dau şapte miliarde de dolari pe an bisericilor şi organizaţiilor creştine. Pare o sumă imensă, dacă nu ştii că e aceeaşi sumă pe care o cheltuiesc americanii anual pe gumă de mestecat. Ceea ce este cu adevărat

important pentru Dumnezeu este modul în care privim lucrurile: în ce ne punem speranţa, unde ne este comoara şi ce facem cu bogăţiile pe care ni le-a dat El. Zece procente reprezintă doar punctul de plecare. De ce să nu-L întrebi dacă nu ai putea da mai mult?
VEGHEAŢI
Dumnezeu ne-a arătat foarte clar că trebuie să fim mulţumite cu ceea ce avem. Dacă rămânem cu mentalitatea „mai dă-mi", nu vom ajunge să fim mulţumite. Fericirea înseamnă să primeşti ceea ce îţi doreşti; mulţumirea este să îţi doreşti ceea ce ai.
Se povesteşte că nişte trimişi de-ai lui Satan s-au străduit în zadar să o facă pe o femeie evlavioasă să păcătuiască. Au încercat să o ispitească printr-un bărbat chipeş, prin promisiunea că-i vor da putere, prin promisiunea răsplătirii. Toate au dat greş. Le-a spus atunci Satan trimişilor lui: „Aţi dat greş pentru că metodele voastre sunt prea grosolane pentru cineva care-L iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu. Uitaţi-vă la mine."
Atunci Satan s-a apropiat cu multă grijă de femeia evlavioasă şi i-a şoptit la ureche: „Prietena ta cea mai bună tocmai a primit o moştenire de un milion de dolari şi şi-a cumpărat cea mai frumoasă casă pe care ai văzut-o vreodată". Buzele ei aveau deja semnele încruntării şi ochii i s-au strâns, cu o privire de lăcomie. Satan câştigase.
Cea mai bună apărare împotriva capcanelor pe care ni le întinde diavolul este să avem siguranţa că trăim pentru comorile veşnice, şi nu pentru cele pământeşti. Opreşte-te
Michael P. Green, *Illustrations for Biblica! Preaching,* Baker. Grand Rapids, 1982, p. 121.

pentru câteva minute şi meditează la următoarele versete. Intră în prezenţa lui Dumnezeu şi fă din ele rugăciunea ta. Fie ca inimile noastre

să se întoarcă spre El!
*   Când urmez învăţăturile Tale, mă bucur de parcă aş avea toate comorile. (Psalmul 119:14)
*   Pleacă-mi inima spre învăţăturile Tale şi nu spre câştig! Abate-mi ochii de la vederea bucuriilor deşarte, înviorează-mă în calea Ta! (Psalmul 119:36-37)

Tată Sfânt, iartă-mâ. Mă conduc impulsurile, poftele şi dorinţele. Comoara mea este pământească. Schimbă-mă, dă-mi putere şi imbold prin Duhul Tău cel Sfânt care sălăşluieşte în trupul meu slab. Doresc din toată inima să fiu mulţumită cu ceea ce am. Vreau să folosesc tot ceea ce mi-ai dat pentru slava Ta.

Doamna Wona

0

Doamna Wong s-a înclinat. M-am înclinat şi eu, dar ea se înclină din nou. „Oare câte plecăciuni trebuie să fac?" mă întrebam, în timp ce-i zâmbeam şi mă înclinam şi mai adânc, sperând că această plecăciune şi mai adâncă va pune capăt ritualului.

Am avut privilegiul de a întâlni, în timpul călătoriei mele în China, câţiva creştini chinezi. Pentru că eram singura femeie din grupul nostru, am fost desemnată ca cea mai potrivită să-i ia doamnei Wong un interviu, întâlnirea a avut loc într-o cameră de hotel. Cumpărasem nişte prăjituri de la un vânzător de pe stradă, ca să o ajut pe doamna Wong să se simtă în largul ei. De abia sosită de la ţară, înveşmântată cu tradiţionalul costum Mao, doamna Wong s-a aşezat pe marginea scaunului. I-am oferit prăjituri, o dată, de două ori, de trei ori. Translatoarea mea avusese dreptate - - a treia oară s-a întâmplat minunea! Doamna Wong a luat o prăjitură. Eticheta fiind îndeplinită, am început interviul.

„Doamnă Wong, când aţi devenit creştină?"

„Acum şase ani."

„Aţi vrea să-mi spuneţi câte ceva despre lucrarea dumneavoastră?"

„în fiecare săptămână fac un tur de 16 kilometri cu bicicleta. Vizitez şase sate, câte unul în fiecare zi. Duminica stau acasă."

„Pe cine învăţaţi?"

„500 până la 600 de bărbaţi şi femei."

„Cum au devenit creştini aceşti oameni?"

„Le-am vorbit despre Isus."

„Doamnă Wong, vreţi să spuneţi că într-un interval de 6 ani, de când sunteţi creştină, aţi adus 600 de oameni la Hristos?"

„Da."

Răspunsul fusese dat cu simplitate, fără afectare, ca şi cum ar fi fost ceva normal, banal şi la îndemâna oricui — să aduci o sută de oameni la Hristos într-un an.

„Doamne Dumnezeule, m-am rugat, îţi mulţumesc că mi-ai oferit privilegiul de a o cunoaşte pe această femeie. Fă să ardă şi în inima mea credinţa pe care o văd într-a ei."

Doamna Wong ştia de ce se află aici, ştia ce aşteaptă Dumnezeu de la ea şi de la viaţa ei. Pornise pe un drum ce avea destinaţie.

Capitolul 7

Stabilirea unui scop în viaţă

m strâmbat din nas, simţind un miros neplăcut. Acest * cartier din Shanghai era cu totul altfel decât zonele turistice ale oraşului! La un întreg bloc de apartamente era o singură toaletă, afară. Mirosul ei mă izbise de cum am luat colţul, făcându-mă să măresc pasul, pentru a mă îndepărta cât mai repede. Era clar că vidanjorii nu curăţaseră de multe zile toaletele din acea parte a oraşului.

Am trecut pe lângă un grup de bărbaţi în vârstă care jucau *mahjong* la umbra unui copac. Câţiva m-au privit insistent, aşa că mi-am pus ochelarii de soare, ca să-mi ascund ochii albaştri şi rotunzi, de străină, de parcă nişte ochelari negri m-ar putea face să trec neobservată. Ar fi trebuit să-mi vopsesc în negru părul meu blond, să mai iau ceva din înălţime şi, obligatoriu, să fac ceva cu pielea şi ochii mei. în China toată lumea are părul negru şi ochii negri.

Mergeam în vizită la Mei Ling şi fiica ei de io ani, Ting Ting. Mei Ling era o femeie curajoasă al cărei ţel suprem în viaţă era să-L cunoască şi să-L propovăduiască pe Hristos. îşi periclita zilnic viaţa transportând materiale creştine la

bisericile clandestine din Shanghai. De îndată ce am intrat în garsonieră, mi-am scos ochelarii şi am răsuflat uşurată, „îţi mulţumesc, Tată, că m-ai ocrotit." Nimeni nu mă oprise să mă întrebe ce căutam în acel cartier al Shanghai-ului. Micuţa Ting Ting stătea în faţa mea şi mă studia. Arătă cu degetul spre ochii mei şi îi spuse translatoarei că am ochi de pisică. Pentru ea, puteam foarte bine să fi venit de pe altă planetă. A dat fuga să-şi cheme prietena, ca s-o poată vedea şi ea pe femeia asta ciudată, cu ochi de culoare deschisă.

PROBLEME DE VEDERE

în şcoala elementară eram poreclită Patru Ochi, din cauza ochelarilor cu lentile groase pe care-i purtam. O miopie avansată făcea ca focarul imaginii să se formeze greşit, îngăduindu-mi să văd doar obiectele foarte apropiate de ochi. Acum trei ani mi-am făcut o operaţie keratotomică radiară şi parcă am alţi ochi. Pot citi ora de pe ceasul de perete şi îmi pot vedea degetele de la picioare, când fac baie. Uimitor! Acum văd clar, pentru că mi-a fost corectată focalizarea.

în ziua de azi, multe femei suferă de miopie, nu în ce priveşte văzul, ci viaţa. Nu au nici cea mai mică idee de ce există sau care le e scopul vieţii. Sunt duse de val, ca o barcă fără cârmă. Dr. Swenson, autorul cărţii *Margin,* afirmă că absenţa unui ţel este un lucru obişnuit: „Americanii sunt renumiţi pentru miopia lor. Ducem o viaţă de miopie pe scară largă, care ne ascunde viitorul. Nu ai cum să vezi orizontul, dacă eşti prins de o furtună de nisip. Noi ar trebui să vedem dincolo de ziua de mâine. Să trăieşti de la o săptămână la alta este ca şi cum ţi-ai trăi viaţa pe bucăţi,

încercând să uneşti pe

rând punctele pentru a obţine numai în final imaginea de ansamblu."
De cele mai multe ori, femeile care nu au un scop în viaţă trăiesc nu doar segmentat, ci şi într-o continuă aşteptare pasivă: a locului de muncă potrivit, a bărbatului ideal, a copilaşului. Aşteaptă să crească copilul şi să devină independent, aşteaptă *ceva* care să dea un sens vieţii lor. Focalizarea incorectă face ca mulţumirea să rămână pentru ele un vis imposibil de împlinit.
Psihologul William Marston a întrebat 3000 de oameni pentru ce anume trăiesc. L-a şocat să descopere că 94% dintre aceştia nu făceau altceva decât să se resemneze cu prezentul, trăind în aşteptarea viitorului.
Pentru că vreau să am un scop în viaţă, mă întreb adesea: „Linda, trăieşti cumva cu o focalizare mioapă? Aştepţi să se întâmple ceva şi să te laşi purtată de val?"
Am citit recent următorul poem, scris de un băiat în vârstă de 14 ani (da, de numai 14 ani!), care m-a determinat să-mi reconsider atitudinea faţă de viaţă:
Era primăvară, dar aş fi vrut să fie vară: zile calde şi ieşiri
la iarbă verde. Era vară, dar aş fi vrut să fie toamnă: frunze multicolore, aer uscat şi răcoros. Era toamnă, dar aş fi vrut să fie iarnă: zăpada minunată şi
bucuria sărbătorilor. Era acum iarnă, dar aş fi vrut să fie primăvară: căldură şi
natura înflorită. Eram copil, dar aş fi vrut să fiu adult: să am libertate şi respect.
Richard Svvenson, M.D., *Margin,* NavPress, Colorado Springs, CO., 1992, p. 157. Din mesajul lui Phyllis Stanley, „Living Purposely", Colorado Springs, CO, 1997.

Aveam 20 de ani, dar aş fi vrut să am 30: să fiu matur şi
experimentat. Eram la mijlocul vieţii, dar aş fi vrut să am 20 de ani: tinereţe şi spirit liber. Eram pensionar, dar aş fi vrut să fiu la mijlocul vieţii:
prezenţă de spirit, nelimitată. Viaţa mea^a trecut, fără ca eu să fi avut vreodată ce mi-am
dorit.

STABILEŞTE-ŢI DIRECŢIA

Imaginează-ţi că zbori cu avionul spre o insulă exotică. După aproximativ o oră de la decolare, pilotul anunţă: „Am o veste bună şi una proastă. Vestea proastă este că radioul şi instrumentele de navigaţie s-au defectat. Vestea bună este că avem vânt prielnic, aşa că, indiferent încotro mergem, vom ajunge acolo rapid, cu o viteză de 960 km/oră." Râdem la această glumă, însă tristul adevăr este că adesea zburăm ca acest avion: fără o direcţie anume, purtate cu viteză de vântul întâmplării.
Unele dintre noi bâjbâim ca prin ceaţă când e vorba de viaţa noastră. Acordăm mai mult timp planurilor de vacanţă decât celor de viaţă! Dacă ne-ar întreba cineva încotro mergem, noi am răspunde probabil: „duc copilul la antrenamentul de fotbal". Ajungem să fim atât de ocupate cu programul copiilor, cu cariera, temerile şi problemele noastre, încât nu

mai vedem imaginea de ansamblu. Uităm cine suntem şi uităm că ne aflăm aici pentru un anumit scop. Nu ne mai gândim la ceea ce facem şi, mai grav, nici măcar nu ne mai rugăm pentru asta.

Din mesajul Dr. Charles R. Swindoll, „Who Gets the Glory?" Northwest Bible Church, Dallas, TX.

Facem exact opusul a ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la noi. Scriptura ne îndeamnă să ne trăim viaţa cu înţelepciune:

Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele. De aceea, nu fiţi nepricepuţi, ci înţelegeţi care este voia Domnului. (Efeseni 5:15-17)

Trebuie să trăim ca nişte femei înţelepte, care *ştiu* că viaţa lor are un scop. Cum spunea şi filosoful german Goethe: „Lucrurile mai importante nu trebuie lăsate în voia celor mai puţin importante". Dacă nu ne stabilim noi însene scopul vieţii noastre, ajungem să trăim la voia întâmplării, după scenariul impus de familie, după agenda altora sau sub presiunea circumstanţelor. *Nu asta* înseamnă să trăieşti ca o femeie conştientă de sensul şi scopul vieţii. Niciodată nu este însă prea târziu să-ti schimbi cursul vieţii.

UN SCOP BINE DETERMINAT

Pentru ca viaţa noastră să aibă un scop, trebuie să ne corectăm focalizarea. Un bun mod de a începe este să scriem pe hârtie care este crezul nostru şi cum anume vrem să fim noi. Mulţi dintre marii oameni ai istoriei şi-au formulat în scris crezul vieţii. Vreau să vă împărtăşesc două dintre aceste declaraţii, care pe mine m-au impresionat mult. Prima îi aparţine înfocatului predicator Jonathan Edward şi a fost scrisă cam prin 1700. Forţa scopului său răzbate puternic din cuvintele:

Am hotărât: cât am zile, să-mi trăiesc viaţa din plin. Am hotărât: să nu irosesc nici o clipă, ci să o folosesc şi să o răscumpăr cât mai bine cu putinţă.

Am hotărât: să nu fac niciodată ceea ce mi s-ar părea demn de dispreţ sau de condamnat la altul. Am hotărât: să nu fac niciodată ceva din dor de răzbunare. Am hotărât: să nu fac niciodată ceva ce aş şovăi să fac dacă aş mai avea de trăit doar un ceas.

Jonathan Edwards şi-a redactat crezul vieţii sub forma unor decizii. Betty Scott Stăm i-a dat forma unei rugăciuni:

Doamne, renunţ la toate planurile şi scopurile mele, la toate dorinţele şi visurile mele şi vreau să se facă numai voia Ta în viaţa mea. Iţi dăruiesc viaţa mea, pe mine însămi şi tot ce am, pe deplin şipentru totdeauna. Umple-mă şipecetluieşte-mă cu Duhul Tău cel Sfânt. Foloseşte-mă cum Ţi-e voia; trimite-mă acolo unde vrei Tu,facă-se voia Ta în întregime şi cu orice preţ în viaţa mea, acum şi-n veci de veci.

Rugăciunea i s-a împlinit atunci când Betty şi soţul ei au devenit misionari în China, unde au fost martirizaţi după ce comuniştii au preluat puterea în 1949. Această rugăciune-crez a fost de folos multora, inclusiv lui Elisabeth Elliot care, în copilărie, a copiat-o în Biblia sa şi a semnat-o. Ani mai târziu, când soţul ei Jim Elliot a fost omorât de indienii Auca, cărora voise să le vestească Evanghelia, acea rugăciune trebuie să-i fi amintit lui

Elisabeth care era scopul vieţii ei.
Vreau să vă fac cunoştinţă cu patru dintre prietenele mele mature („mature" însemnând că pot beneficia de preţuri reduse restaurantul Denny's), care vă vor povesti ce înseamnă să ai un scop bine definit în viaţă: Phyllis, Jean şi Mimi sunt bunici; Ney nu este căsătorită, însă are copii spirituali în toată lumea.
lain H. Murray, *Jonathan* ***Edwards: A New Biography,*** Banner of Truth Trust, Carlisle, PA., 1987, p. 42-44. Jonathan Edwards a luat 70 de astfel de decizii! Elisabeth Elliot, *Let Me Be a Woman,* Tyndale, Wheaton, ÎL., 1976, p. io.

Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să folosească povestea vieţii lor pentru a vă îndemna să aveţi un scop în viaţă, ca să puteţi spune: „Iată ţelul meu. Ştiu încotro merg".
Phyllis
Phyllis Stanley îşi aminteşte încă vremea în care viaţa ei nu avea nici un scop. în timpul studenţiei ajunsese să fie atât de dezamăgită de creştinism, încât a închis Biblia şi a decis să trăiască după propriu-i plac. Doi ani mai târziu, îl ruga pe Dumnezeu să o ierte şi să lipească cioburile unei vieţi distruse. I-a spus lui Dumnezeu că voia ca tot restul vieţii ei să trăiască doar pentru El. Filipeni 3:10 a devenit versetul ei preferat: „Să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui."
Phyllis spune: „După ce am avut copiii, îmi amintesc că mă întrebam: *Oare copiii să fie scopul meu acum?* Mi-am dat seamacăeiconstituiaup/af/brma, şinuţelulmeu. Scopul vieţii mele este într-o continuă cristalizare. Am început cu un verset şi, după ani de zile, Dumnezeu mi-a dat patru cuvinte care mi-au clarificat ţelul." Cuvintele erau: *deliberat, prin credinţă, creativ, extra-ordinar.*
Iată scopul vieţii lui Phyllis astăzi:
Vreau să-mi trăiesc viaţa în mod deliberat, având un scop pe care să-l revizuiesc regulat şipejitru care să mă rog; să trăiesc iubindu-L cu adevărat pe Dumnezeu, preţuindu-l pe soţul meu şi inspirându-l, rugându-mă pentru copiii mei şi având cu ei o legătură spirituală, iubindu-mi surorile din biserică şi căutând să aşez temelii spirituale în viaţa lor.
Vreau să-mi trăiesc viaţa prin credinţă, având credinţă în Dumnezeu şi în lucrurile pe care ochii mei nu le pot vedea.

Vreau să cred că El poate lucra în viaţa copiilor mei mai mult decât pot eu.
Vreau să-mi trăiesc viaţa în mod creativ, creând frumuseţe şi o atmosferă caldă în familie, la masă şi în cadrul studiului biblic. Creativitatea dă strălucire vieţii care are un scop.
Vreau să trăiesc într-un mod extra-ordinar, contrar firii mele egoiste, culturii în care trăim, dăruind mai mult decât aş vrea să dau, mergând si cea de-a doua milă de loc, încercând să fiu asemeni luilsus."
Dacă a-ţi avea ocazia să o cunoaşteţi pe Phyllis, aţi vedea clar cât de bine se reflectă cele patru cuvinte în viaţa ei.
Jean
Jean Fleming este o gânditoare profundă şi o femeie care trăieşte având un scop în viaţă. Când am rugat-o să-mi spună care este acesta, mi-a răspuns: „Vreau să influenţez generaţii întregi". Dorinţa lui Jean de a

transmite mai departe copiilor şi copiilor copiilor ei adevărul profund al lui Dumnezeu o găsim şi în Psalmul 78:1-5: „Vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui, şi minunile pe care le-a făcut" (Psalmul 78:4).
Este greu să ai o viaţă al cărei scop este speranţa că vei lăsa o moştenire generaţiilor viitoare. Jean spune în excelenta ei carte *Finding Focus in a Whirlwind World* [Găsindu-ţi ţelul într-o lume învolburată]: „De îndată ce încercăm sa ne găsim ţelul în viaţă, se iveşte o problemă formidabilă: cum încetăm să ne străduim sau ne pierdem fermitatea şi hotărârea, viaţa îşi pierde scopul. Evoluţia de zi cu zi a vieţii are tendinţa de a ne
Citat dintr-o discuţie personală cu Phyllis Stanley.

slăbi şi devia ţelul. Ajungem să fim atât de ocupate, încât nu mai avem timp să ne gândim la *modul* în care trăim. Platon
r *
spunea că o viaţă nesupravegheată nu merită trăită."
Pentru a nu lăsa ca traiul de zi cu zi să-i întunece ţinta, Jean îşi compară viata cu un copac: trunchiul reprezintă relaţia ei cu Hristos; ramurile reprezintă domeniile importante pentru care Dumnezeu i-a dat responsabilitate: familia, serviciul, lucrarea şi dezvoltarea personală. Crengile copacului sunt activităţile şi ocaziile pe care i le oferă viaţa. Uneori „crengile activităţilor" se înmulţesc şi acoperă aproape complet trunchiul şi ramurile, în astfel de situaţii, Jean se simte prinsă în cursă, frustrată şi pustiită sufleteşte: „Trebuie să fac mai mult decât simpla definire a vieţii prin activităţile pe care le am. Să nu-mi mai îndrept atenţia asupra crengilor, ci asupra trunchiului şi a ramurilor. Tot ceea ce fac se datorează lui Isus şi dreptului pe care îl are El asupra vieţii mele. Iar faptul că nu fac anumite lucruri I se datorează tot Lui."
A trăi cu un scop implică pentru Jean şi tunderea copacului: „De trei-patru ori pe an petrec câte o jumătate de zi cu Domnul pentru a-mi evalua viaţa, a-mi examina programul şi pentru a stabili noi direcţii pentru lunile care vin. Cea mai mare parte a acestui timp o petrec citind Biblia, rugându-mă şi cântând. Timpul de părtăşie e ca un cuţit, tăind din iluziile şi mirajele vieţii zilnice, îmi dă putere să-mi concentrez atenţia şi să-mi îndemn inima spre lucrurile de sus."
Retrăgându-se în linişte, Jean îşi aduce „copacul" înaintea Domnului, întrebându-L: „Doamne, ce trebuie să fac în acest moment al vieţii mele pentru a păstra vie relaţia mea cu Tine? Ce vrei să accept şi ce vrei să refuz?"
Jean Fleming, *Finding Focus in a Whirlwind World.* Treasure, Fort Collins, CO, 1991- P- 37-

Credeţi că, după o astfel de curăţire, Jean află întotdeauna ce trebuie să facă? Nu. Mi-a spus însă că, încercând sâasa*lte, străduindu-se să audă ceea ce vrea El să-i spună, inima ei ajunge pe aceeaşi lungime de undă cu Dumnezeu.
Viaţa ei evlavioasă este rezultatul direct al decizi ei de a-şi curăţa copacul şi de a avea părtăşie cu Dumnezeul ei.
Ney
Ţelul vieţii lui Ney Bailey este exprimat prin dot4 pasaje din Scriptură şi o

rugăciune. La 24 de ani şi-a fixat ţelul după textul din Romani 8:28-29: „De altă parte, ştim *că.* toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemai după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte *să fie asemenea chipului* Fi'ulul *Său."* (sublinierea îmi aparţine)

După ce şi-a stabilit ţelul de a deveni asemenea chipului lui Hristos, Ney a aplicat aceste versete în situaţii concrete din viaţa ei. „îi mulţumeam lui Dumnezeu şi când luc:rurile nu mergeau aşa cum voiam eu şi chiar dacă nu înţelege^)11 cauza. Ştiam că Domnul mă modela şi prin acele circumstanţe negative."

Zece ani mai târziu, Dumnezeu i-a pus pe iniţia un al doilea pasaj din Scriptură. A îngenuncheat **în** biserică şi şi-a luat angajamentul să trăiască după versetele din Isai# 61:1-3:

Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine, căci Domnul m-a uns să aduc veşti bune celor ne7iorociţi: El m-a trimis ia vindec pe cei cu mima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia şi prinşilor de război izbăvirea; să vestesc un an de ir-ifrurare al

Dintr-o discuţie personală cu Jean Fleming. De asemenea, *FinditijFocus in a Whirlwind World,* p. 40-42.

Domnului, şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toţi cei întristaţi; să dau celor întristaţi din Sion, să le dau o cunună împărătească m loc de cenuşă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiţi terebinţi ai neprihănirii, in; sad *al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.*

Fiindu-i prietenă, m-a uimit cât de concret exemplifică viaţa ei aceste versete. Ney aduce *realmente* veşti bune celor nenorociţi, îi vindecă pe cei cu inima zdrobită, vesteşte robilor libertatea şi prizonierilor eliberarea. Dăruieşte cu *adevărat* untdelemn de bucurie în locul plânsului şi o haină de laudă în locul unui duh mâhnit.

Douăzeci de ani mai târziu, Ney a auzit următoarea rugăciune şi şi-a însuşit-o:

Doamne Isuse, îţi dăruiesc Tot ceea ce sunt, Tot ceea ce am, Tot ceea ce fac, Tot ceea ce sufăr, Acum şi în vecii vecilor.

Pentru a pune în practică această minunată rugăciune, Ney a luat patru foi de hârtie şi le-a pus titluri: (i) Tot ceea ce sunt, (2) Tot ceea ce am, (3) Tot ceea ce fac şi (4) Tot ceea ce sufăr. „Am scris tot ceea ce credeam că se încadrează în cele patru categorii. Ştiam că tot ce era trecut pe acele patru pagini constituia material pentru sacrificiu. Aşa că, după ce am terminat de scris listele, I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru acele lucruri şi I le-am predat Lui ca pe o jertfă."

Dintr-o discuţie personală cu Ney Bailey.

Ney Bailey a auzit această rugăciune rostită de Elisabeth Elliot.

Scopul lui Ney s-a cristalizat de-a lungul anilor şi toţi cei ce o cunosc văd în mod clar cât de minunat o transformă Dumnezeu după chipul Său.

Mimi

Când era de 30 de ani, Mimi Wilson a început să se întrebe cum de reuşiseră să-şi formeze caracterul femeile pe care le admira. Voia să ştie pentru ca să-şi poată modela viaţa după a lor: „Am citit cărţi, am analizat

şi studiat alte femei, am pus o mulţime de întrebări. Dumnezeu mi-a dat dorinţa de a avea un scop bine definit. Era ca şi cum m-ar fi închis într-o încăpere numită *înţelegere.* Aflându-mă în acea încăpere, mi-am pus diferite întrebări: De ce mă aflu aici? încotro mă îndrept? Care este scopul vieţii mele? Când am ajuns în prima încăpere, mi-am dat seama că după ea urma o a doua, numită *decizie.* Nu era suficient să răspund acelor întrebări, căci prima încăpere fusese doar o treaptă. Trebuia să mă şi comport conform cu ceea ce descoperisem în camera înţelegerii. Asta însemna că trebuia să iau decizii.
Pe când aveam 32 de ani, mi-am văzut viaţa din perspectiva veşniciei. Mi-am dat seama că eternitatea nu începe o dată cu moartea. Viaţa mea veşnică începuse deja! Aşa că mi-am imaginat viaţa ca o linie continuă. Eu mă aflam la capătul din stânga al liniei vieţii, privind spre capătul ei din dreapta:
Mimi 32
80
Mi-au venit în minte două întrebări importante. Prima: cum voiam să fiu la 80 de ani? Asta era partea cea mai uşoară. Cunoşteam răspunsul:

* o femeie mulţumită; « o femeie înţeleaptă; « o femeie evlavioasă.
Cea de-a doua întrebare — care mi-a luat mai mult timp -era: Ce trebuia să fac pentru a ajunge astfel? Ştiam că trebuia să încep cu o cunoaştere mai profundă a caracterului lui Dumnezeu."
De la 32 de ani, Mimi petrece câte o dimineaţă pe săptămână în rugăciune, meditând la caracterul lui Dumnezeu. Dacă ai încercat vreodată să te rogi în timp ce trei copii mici se învârt în jurul tău, ştii cât de greu este să faci aşa ceva. Cum a procedat Mimi? „Nu voiam ca copiii să-L urască pe Dumnezeu din cauză că Lui îi acordam toată atenţia în timpul rugăciunii. Aşa că, înainte de a mă ruga, le dădeam celor trei îngeraşi ai mei porţii uriaşe de „cremă" (timp concentrat alături de mine şi ceva desert). A meritat efortul? Aş fi mutat cerul şi pământul, numai să am un moment de părtăşie cu Domnul, care era întotdeauna prezent la întâlnire şi mi Se revelase, în urma acestui timp de rugăciune, vedeam altfel veşnicia, şi-mi aminteam toată săptămâna de viaţa mea veşnică în Dumnezeu. Puteam să văd *ziua de azi* şi problemele ei din perspectiva veşniciei."
Mimi a luat hotărârea tainică de a trece de la cunoaştere (camera înţelegerii) la acţiune (camera unde se iau decizii) şi este profund recunoscătoare hotărârii de a urmări evlavia, înţelepciunea şi mulţumirea. Ea a spus: „Bunătatea poate fi. imitată, evlavia nu."
Mimi şi-a urmărit scopul cu tenacitate, iar decizia ei a dus la o transformare semnificativă. Au trecut 20 de ani de când îşi căutase ţelul şi a mai înaintat de atunci pe „firul etern" al vieţii.
 Mimi 32____________52_
 80
Ca prietenă a ei, pot spune că ea este astăzi o femeie mulţumită, înţeleaptă şi evlavioasă. Cât este de minunat să poată vedea de dinainte ce va deveni, pe măsură ce înaintează spre eternitate!
ÎN CARE ÎNCĂPERE TE AFLI?
Acum, că am întâlnit câteva femei care I-au cerut Domnului să le arate

scopul vieţii lor, sper că te-am încurajat să faci şi tu la fel. Rugăciunea mea este să te simţi îndemnată să treci din camera înţelegerii în cea a deciziei.
Fiecare dintre prietenele mele a decis ca în centrul scopului ei să se afle Dumnezeu. Phyllis a ales să trăiască cu un scop, prin credinţă, creativ şi extraordinar. Jean şi-a imaginat viaţa ca pe un copac şi L-a rugat pe Dumnezeu să-1 cureţe de câte ori este nevoie. Ney a ales două versete şi o rugăciune care exprimau scopul vieţii ei. Mimi a stabilit ce fel de femeie voia să fie la vârsta de 80 de ani, iar apoi paşii necesari pentru a-şi atinge ţelul.
Fiecare dintre ele a folosit o altă metodă. Phyllis şi-a scris declaraţia ţelului într-un caiet; Ney a scris-o în inima ei; a lui Mimi s-a născut în urma observaţiilor făcute asupra vieţii unor femei evlavioase; a lui Jean, prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Ţelul fiecăreia dintre ele s-a cristalizat în urma unui proces, fiind modelat şi şlefuit de-a lungul timpului. Important este faptul că fiecare a luat hotărârea tainică de a-şi identifica, cu ajutorul lui Dumnezeu, scopul vieţii.
Prietena mea, vrei să te rogi, iar apoi să iei un creion şi hârtie şi să-I ceri lui Dumnezeu să-ţi arate scopul vieţii tale?
Dintr-o discuţie personală cu Mimi Wilson.

întreabă-te: *Unde vreau să fiu peste io ani?* începe cu o frază sau un verset biblic care exprimă ceea ce crezi despre Dumnezeu şi planul Său pentru tine. De exemplu: „Scopul vieţii mele este să-L slăvesc pe Dumnezeu prin tot ceea ce spun şi prin tot ceea ce fac." Dacă nu-ţi vine în minte un verset sau o frază, împrumută o idee de la una din cele patru prietene ale mele (şi-au dat, toate, încuviinţarea). Nu uita că ceea ce scrii acum reprezintă doar *începutul.*
Phyllis, Jean, Ney şi Mimi şi-au găsit treptat scopul vieţii; şi pentru tine va fi tot un proces, însă, ca orice proces, trebuie să aibă un început.
Următoarea întâmplare mi-a influenţat mult dorinţa de a avea un scop în viaţă. O voi numi pe femeia despre care voi vorbi Mattie. Mattie a iubit Cuvântul lui Dumnezeu şi s-a bazat pe el în viaţă, memorând multe versete din Biblia ei uzată. Versetul vieţii ei era 2 Timotei 1:12: „... căci ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce i-am încredinţat până în ziua aceea".
Pe măsură ce îmbătrânea, memoria îi slăbea şi nu mai reţinea detaliile. Nu mai recunoştea nici măcar feţele dragi ale celor din familia ei. în cele din urmă, Mattie a căzut la pat şi a fost internată într-o casă de bătrâni. Când o vizitau familia şi prietenii, o găseau citând versete din Scriptură, în special pe cel mai drag dintre ele, versetul vieţii ei. O dată cu trecerea timpului însă, chiar şi din acest verset atât de special dispăreau părţi. „Ştiu în cine am crezut" avea să spună ea. „El are puterea să păzească ... ce i-am încredinţat". Cum Mattie era tot mai slăbită, versetul se scurta tot mai mult: „El... ce I-am încredinţat" .
Când Mattie era pe moarte, vocea îi era atât de stinsă, încât familia trebuia să facă eforturi ca să audă ce şoptea, îi mai rămăsese din verset un singur cuvânt: „El". Mattie îl şoptea

întruna, apropiindu-se de porţile cerului: „El... El... El." „El" era tot ceea ce-i mai rămăsese. El era tot ceea ce-şi putea dori. Scopul vieţii ei fusese El.

Ron Mehl, „A Place of Quiet Rest", în *Discipleship Journal,* mai-iunie 1997, p. 24.

toria

încă ceva apă ca să-mi limpezesc părul şi eram gata cu spălatul. Brrr, apa era rece ca gheaţa! Afară temperatura scăzuse la -5^{S}C.

încă mă autocompătimeam, când Victoria, în a cărei casă stăteam, intră în cameră cu un zâmbet dulce pe chip. M-am mustrat în sinea mea, nu pentru că mi-ar fi spus ea ceva, ci din cauza situaţiei în care se afla. Sunt convinsă că ea nici nu observase cât de rece era apa, fiind preocupată de probleme mult mai grave decât un cap amorţit de frig. Ce importanţă au micile neplăceri zilnice, când copilul tău suferă? Inima unei mame nu vede altceva decât durerea copilului ei, iar viaţa micuţei Adina era un adevărat chin — Adina, care voia să-L urmeze pe Hristos, asemenea tatălui şi mamei sale.

România anilor 1980 era ca o închisoare, iar Adina unul dintre prizonieri. Din pricină că tatăl ei era pastor, Adina era ridiculizată de profesori, pusă să stea în picioare înaintea clasei pentru a fi criticată şi făcută de râs, din cauza credinţei ei în mituri prosteşti. Un copil mai bătăios ar fi ripostat, dar firea sensibilă a Adinei, în vârstă de 13 ani, a cedat. Doctorii i-au prescris ca tratament pentru trauma emoţională doze mari de antidepresive. Sub ochii Victoriei, odorul ei de preţ, fiica ei, se schimbase şi devenise cu totul alta.

Există oare durere mai mare ca cea a unui părinte care îşi vede copilul suferind, mai ales atunci când i se pare că Dumnezeu ar fi putut interveni? Eu una aş fi fost extrem de îngrijorată. Victoria învăţase însă să-şi arunce îngrijorările asupra Celui ce o iubea pe Adina chiar mai mult decât ea.

Mi-am înfăşurat un prosop în jurul capului ce-mi îngheţase şi m-am dus să mă aşez la picioarele Victoriei. Ea mergea pe cărarea pe care-mi doream din tot sufletul să ajung şi eu, în prezenţa împăratului Suveran.

Capitolul 8

xv

îngrijorarea este ca un balansoar

m o colecţie de citate despre îngrijorare. Te recunoşti • cumva în vorbele de mai jos?

îngrijorarea este ca un balansoar: îţi dă o ocupaţie, dar nu rezolvi nimic cu ea.

Există momente în care nu ne îngrijorăm deloc. Aceste scurte momente poartă numele de panică!

Maximele acestea mă fac să râd, dar afirmaţiile care urmează mă pun pe gânduri.

George Miiller a spus: „începutul îngrijorării înseamnă sfârşitul credinţei,

începutul credinţei adevărate înseamnă sfârşitul îngrijorării."

Neliniştea şi îngrijorările noastre se datorează faptului că nu îl luăm în calcul pe Dumnezeu.

Când ne îngrijorăm, spunem: „Dumnezeu nu poate". Dacă ne îngrijorăm excesiv nu trăim prin credinţă. Cu toate că vrem să fim femei credincioase, *îngrijorarea* ajunge să ne caracterizeze. Ştim cât de chinuitor este să te afli în ghearele îngrijorării. Ştim cum ni se strecoară în minte un fior de teamă, infiltrându-se peste tot, până ce îşi sapă o albie care atrage în scurt timp toate celelalte gânduri. *Trebuie* să învingem această boală a neîncrederii în Dumnezeu.

M-am gândit mult la îngrijorare, pentru că este un domeniu din viaţa mea la care Dumnezeu vrea să lucreze. Am observat multe femei şi am discutat cu ele, întrebându-le pentru ce anume se îngrijorează, la care ele mi-au răspuns: „Pentru toate!" Am selectat motivele de îngrijorare cele mai frecvente şi le enumăr mai jos, pe primul loc fiind banii.

Banii - Cu ce vom plăti ratele luna aceasta? Voi avea bani să-mi trimit copiii la o universitate bună? Cum aş putea să-mi cumpăr o maşină nouă?

Copiii - Voi putea avea copii? Oare voi fi o mamă bună? Oare copiii mei mă vor necăji la fel de mult cum i-am necăjit eu pe părinţii mei?

Căsătoria - Oare îmi voi găsi un soţ? Voi avea o căsnicie durabilă şi fericită? îmi va fi soţul meu credincios întotdeauna?

Sănătatea - Dacă jnă voi îmbolnăvi de cancer sau Alzheimer, eu sau cineva drag?

Serviciul - Să lucrez sau să stau acasă cu copiii? Dacă lucrez, îmi voi putea păstra serviciul?

Silueta - Voi arăta la fel de grasă în costumul de baie?

Ameninţări - Dacă voi fi violată? Dacă copilul meu va fi victima unui abuz sexual? Dacă va pune vreun nebun o bombă în avionul în care voi fi şi eu?

Când întreb femeile care sunt cauzele îngrijorării lor, ele îmi oferă trei cauze:

s lumea a scăpat de sub control; « familia a scăpat de sub control; * viaţa mi-a scăpat de sub control.

Mă regăsesc în aceste probleme, dar, uitându-mă înapoi la viaţa mea, observ că grijile mele cele mai mari au gravitat întotdeauna înjurai celor patru copii ai mei.

PLÂNGÂND, ÎNTR-UN AEROPORT DIN NEW YORK

Eram în apartamentul nostru din Hong Kong, când telefonul sună. Era fiica mea, Robin. „Mami, se întâmplă ceva îngrozitor cu corpul meu... Eram la o nuntă şi mâncăm cartofi pai, iar în clipa următoare m-am pomenit în braţele lui Miku (soţul lui Robin), care mă ducea afară. Suspinam fără să ştiu de ce. Eram speriată, pentru că vedeam că se întâmpla ceva cu corpul meu, vedeam că nu-1 mai pot controla. Mami, a fost groaznic şi s-a întâmplat din nou, în lift. Ce poate fi? Sunt atât

de speriată. Prietena mea spune că a fost un acces de panică, dar de ce să fi avut un acces de panică?"

Această conversaţie a fost urmată de o alta, câteva săptămâni mai târziu. „Mami, am veşti bune: nu am avut accese de panică, ci crize. Nu e

grozav? Nu am probleme psihice, ci fiziologice! Mâine îmi fac analizele şi o tomografie. Nu te bucuri, mami?"
Nu eram tocmai bucuroasă. Pentru un organism tânăr, o criză putea însemna multe lucruri, nici unul dintre ele prea plăcut, îmi amintesc că i-am spus lui Jody: „Robin nu are accese de panică. Are crize şi ea crede că asta este bine." Ştiam că acele crize puteau semnala o tumoare la creier şi am început să mă îngrozesc. Faptul că tocmai fusesem la înmormântarea fiului unei prietene, care murise de tumoare pe creier, nu mă ajuta deloc.
Firicelul de frică ce se infiltrase în mintea mea a devenit un şuvoi torenţial. Era clar că săpase o albie spre care erau atrase toate gândurile mele. M-am rugat şi am încredinţat situaţia în mâna Domnului, însă după cinci minute mă surprindeam îngrijorându-mă din nou. „Doamne, învaţă-mă să am încredere în Tine", a devenit rugăciunea mea.
După câteva zile, am aflat că testele pe care le făcuse Robin indicau că nu era vorba de tumoare la creier. I-am mulţumit lui Dumnezeu. Diagnosticul era de epilepsie şi Robin a fost pusă sub un tratament medicamentos, care să-i controleze crizele.
Fiica mea era în Philadelphia, la o depărtare de un ocean şi un continent. Doar o mamă poate înţelege cât de mare este această distanţă. Doream nespus de mult să o văd, să o strâng în braţe. Pricepându-mă atât de bine să vânez chilipiruri, am găsit un bilet de avion dus-întors de la Hong Kong la New York cu numai 500 de dolari, reuşind astfel să stau o săptămână cu Robin, în Philadelphia. M-a durut să văd efectul pe care-1 aveau

medicamentele asupra ei, însă se părea că reuşeau să ţină crizele sub control. Când am luat trenul, pentru a prinde cursa de întoarcere la Hong Kong, mă simţeam recunoscătoare.
înainte de a urca în avion, am sunat-o pe Robin, dorind să-i aud vocea încă o dată. Mi-a răspuns un glas stins, care de-abia se auzea. Când am întrebat: „Draga mea, ce s-a întâmplat?" a izbucnit în lacrimi: „Mami, am făcut o reacţie oribilă la medicamente. Mi-e atât de rău! Niciodată în viaţă nu m-am simţit atât de bolnavă. Am febră mare, erupţie pe tot corpul şi ganglionii limfatici sunt enormi. Doctorul spune că trebuie să întrerup imediat tratamentul, ceea ce înseamnă că voi face crize din nou."
O şi vedeam pe scumpa mea fiică, singură (nu îl găsiseră, la universitate, pe soţul ei) şi bolnavă, aşa că am făcut ceea ce ar fi făcut orice mamă care se respectă: m-am retras într-un colţ al aeroportului din New York şi am plâns în hohote. Inima-mi era plină de sentimente de neputinţă. Fiica mea avea nevoie de mine şi eu nu puteam fi lângă ea.
Mi-am amintit un citat pe care îl memorasem: „încordarea tăcută nu este încredere, ci doar anxietate comprimată!" într-adevăr, în acele momente am simţit că mi se strânge inima de îngrijorare!
DEFINIREA ÎNGRIJORĂRII
Toate femeile pe care le cunosc au avut de luptat, la un moment dat, cu anxietatea. Am prietene care au avut accese de anxietate datorită unui dezechilibru chimic din creier, fiind nevoite să ia medicamente pentru a

putea ţine boala în frâu. în astfel de cazuri e vorba de probleme fiziologice pe care ele nu
prea au cum să le controleze. Nu la acest tip de anxietate mă voi referi aici, ci la îngrijorarea de fiecare zi, căreia îi permitem să pună stăpânire pe viaţa noastră.
Conform doctorilor Frank Minirth şi Paul Meier în cartea *Worry Free Living* [Viaţa fără griji], anxietatea deţine astăzi în America locul întâi în rândul afecţiunilor psihice. Cu toate acestea, dacă ai ruga zece femei să descrie anxietatea, ai obţine tot atâtea răspunsuri diferite. Iată răspunsurile date de câteva dintre ele la rugămintea mea de a defini anxietatea:
* o simt atunci când mă plimb prin cameră, timp de o jumătate de noapte, pentru că nu pot dormi;
« este o nelinişte îngrozitoare, când nu reuşesc să stau liniştită şi nu sunt în stare să mă concentrez şi să termin lucrul început;
* este o durere în ceafă care începe de la umeri şi apoi îmi cuprinde gâtul.
Toate răspunsurile sunt corecte, dar ele descriu nu anxietatea în sine, ci rezultatele ei. Deci ce este anxietatea?
Anxietatea este cea care divizează şi distrage sufletul, cea care ne abate atenţia de la îndatoririle actuale spre calcule epuizante de întâmpinare a unor situaţii care s-ar putea să nu survină niciodată. Este obiceiul de a trece puntea înainte de a fi ajuns la ea.
îngrijorarea are de-a face mai mult cu perspectiva decât cu circumstanţele, în situaţii similare, o femeie se poate îngrijora, pe când alta poate rămâne liniştită. Femeile se îngrijorează atunci când percep o ameninţare sau un pericol. Am folosit cuvântul a *percepe* deoarece pericolul poate fi real sau

Mrs. Charles E. Covvman, *Streams in the Desert,* Zondervan, Grand Rapids. 1925, p. 118.
Frank Minirth, M.D., Paul Meier, M.D., şi Don Hawkins, Th.M., *Worry-Free Living,* Thomas Nelson, Thomas Nelson, 1989, p. 17.

imaginar. Când copilul meu se află în mijlocul şoselei şi se apropie o maşină, pericolul este real; în acest caz, îngrijorarea este bună, este un sistem de alarmă care mă va ajuta să-1 salvez. Dacă sunt îngrijorată pentru că *s-ar putea* ca el să ia droguri, pentru că fiica mea *ar putea* rămâne însărcinată, pentru că soţul meu *ar putea* fi infidel, pentru că *aş putea* avea cancer la sân, pentru că s-ar *putea* să nu avem cu ce plăti facturile în luna următoare, pericolul este imaginar.
Filosoful francez Montaigne spunea: „Viaţa mi-a fost plină de nenorociri teribile, dintre care majoritatea nu s-au întâmplat niciodată." Când pierdem timp preţios îngrijorându-ne pentru ceea ce *s-ar putea* întâmpla, anxietatea devine o povară care ne apasă, ne stoarce de puteri şi ne face neputincioşi.
Femeile confundă uneori anxietatea cu depresia, în opinia lui Minirth şi Meier, anxietatea este legată mai mult de viitor, pe când depresia este legată de trecut. Depresia este suprapunerea trecutului peste prezent, iar anxietatea suprapunerea viitorului peste prezent. O femeie spunea că îngrijorarea este dobânda plătită în avans pentru nişte necazuri care rareori survin. Cât este de adevărată această afirmaţie şi, cu toate

acestea, noi femeile suferim de îngrijorare cronică. Iar femeile creştine le întrec pe celelalte. *Spunem dintr-o suflare că ne încredem în Dumnezeu, iar cu următoarea cât de îngrijorate suntem!* îngrijorarea şi anxietatea dau o umbră mare oricărui lucru mărunt, iar această umbră creează probleme nu numai sufletului şi spiritului, ci şi trupului.

Minirth et al., p. 28.

ÎNGRIJORAREA ESTE DISTRUCTIVĂ

Pare de necrezut, dar oamenii pot realmente să se îngrijoreze până la moarte, în revista *Circulation* a fost publicat un studiu în care se arăta că, în urma unor cercetări făcute timp de 32 de ani, s-a descoperit că bărbaţii care obişnuiesc să se îngrijoreze sunt de patru ori şi jumătate mai expuşi pericolului de a face un atac de cord decât cei care nu se îngrijorează. Cercetările medicale moderne au dovedit că îngrijorarea slăbeşte rezistenţa la boli. Mai mult încă, ea îmbolnăveşte sistemul nervos şi afectează cu precădere organele digestive şi inima. Dacă adăugăm la toate acestea birul nopţilor nedormite şi al zilelor de nemulţumire, vedem laţul cu care îngrijorarea sufocă inima omului, îngrijorarea nu îndepărtează necazurile zilei de mâine, ci secătuieşte ziua de azi de orice putere.

Suntem conştiente că îngrijorarea este distructivă şi, cu toate acestea, continuăm să ne lăsăm năpădite de grija pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Căutând un remediu pentru îngrijorare, un bărbat a făcut o „diagramă a îngrijorării", cum a numit-o el, în care şi-a notat toate îngrijorările. A descoperit că 40% dintre ele se refereau la lucruri care nu se vor întâmpla probabil niciodată; 30% priveau decizii din trecut, care nu mai puteau fi schimbate; 12% erau critici aduse lui de alte persoane, iar 10% grijile pe care şi le făcea pentru sănătatea lui. A ajuns la concluzia că, din totalul îngrijorărilor sale, doar 8% erau justificate!

Poate că cea mai evidentă caracteristică a îngrijorării este neputinţa ei absolută, îngrijorarea nu schimbă niciodată nimic,

Paul Lee Tan, *Encyclopedia of 7700 Illustration,* Assurance Publishers, Rockville, MD., 1997, p. 1648.

cu excepţia persoanei care se îngrijorează. Istoria nu a înregistrat nici un caz în care îngrijorarea să fi avut ca rezultat evitarea vreunui dezastru. Nu a împiedicat nici o tornadă, nu a preîntâmpinat nici o secetă, nu a evitat prăbuşirea vreunui avion, nu a ajutat nici un copil să nu cadă de pe bicicletă, nu a oprit nici un adolescent să chiulească de la cursuri sau să încerce să se drogheze, îngrijorarea nu a dus niciodată la evitarea infarctului (mai degrabă a provocat o grămadă), îngrijorarea este, în mod cert, contraproductivă. Aşa cum arătam la început în ilustraţia noastră cu balansoarul, îngrijorarea nu rezolvă nimic, doar ne dă ceva de făcut, or femeilor le place să aibă ceva de făcut!

Oare câte ore şi zile petrecem îngrijorându-ne cu privire la lucruri asupra cărora oricum nu avem nici o putere sau cu privire la lucruri care nu se vor întâmpla niciodată? Se ştie că în nouă cazuri din zece îngrijorarea face mai mult rău trupului, sufletului şi spiritului nostru decât lucrul pentru care ne îngrijorăm.

ESTE ÎNGRIJORAREA UN PĂCAT?

Din fericire, în Cuvântul lui Dumnezeu găsim un remediu mult mai eficace. Avem certitudinea că există un remediu deoarece Isus ne-a poruncit să ne ferim de anxietate. Acest lucru reiese limpede din avertismentele din Predica de pe Munte, îndeosebi din Matei 6:25-34, unde Isus ne spune: „Nu vă mai îngrijoraţi".

De aceea vă spun: Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindit-uă ce veţi mânca sau ce veţi bea; 7n'ci de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu

seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui? Şi de ce vă îngrijoraţi pentru îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc criîiii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes; totuşi, vă spun că nici chiar So/omon, în *toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Aşa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor? Nu vă îngrijoraţi, dar, zicând: „Ce vom mânca?" Sau: „Ce vom bea?" Sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?" Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi nevoie de ele. Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijoraţi dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei." (s.a.)*

Isus ne spune *de cinci ori* în acest pasaj sa nu *ne mai îngrijorăm.* Oare nu cumva din cauză că vrea să pricepem mesajul?

Isus spune aici că îngrijorarea sau anxietatea indică o problemă de credinţă. El interzice anxietatea şi ne porunceşte să fim femei credincioase (versetul 30). Nu trebuie să ne îngrijorăm, ci să avem ochii aţintiţi spre Dumnezeu şi neprihănirea Sa. Versetul 34 ne oferă cheia unei vieţi fără griji. Desigur, trebuie să ne rugăm, să plănuim şi să ne pregătim pentru ziua de mâine, dar nu să ne îngrijorăm pentru ceea ce *s-ar putea* întâmpla. Povara zilei de mâine, adăugată celei de ieri şi purtată astăzi, o face până şi pe cea mai puternică femeie să se poticnească. Trebuie să-i încredinţăm Lui toate zilele ce vor veni şi să trăim doar ziua de azi. Ajunge cât e de greu să umbli cu Dumnezeu în toate cele 24 de ore ale zilei de azi.

Kenneth Wuest scrie în lucrarea sa: „Dumnezeu ne porunceşte «Să nu ne mai îngrijorăm pentru nici un lucru». Când ne îngrijorăm, păcătuim. Când ne îngrijorăm, nu avem încredere în Dumnezeu. Când ne îngrijorăm, nu primim răspuns la rugăciunile noastre, pentru că nu avem credinţă."

Episcopul Fulton J. Sheen a mers chiar mai departe, spunând: „Orice îngrijorare este o formă de ateism, pentru că denotă lipsă de încredere în Dumnezeu."' Când întreb femeile dacă anxietatea este un păcat, ele fie sunt şocate, fie nu le vine să creadă. Una dintre ele a spus: „Păi, o mamă trebuie să se îngrijoreze."

Este foarte uşor să ne înşelăm singure, gândind: „Sunt doar preocupată",

ascunzând realitatea urâtă că îngrijorarea este un păcat, îngrijorarea spune: „Nu am încredere în Dumnezeu, nu cred în capacitatea Lui de a Se îngriji de copilul meu, de căsnicia mea, de sănătatea şi serviciul meu sau de singurătatea mea." Oswald Chambers spunea că îngrijorarea este o infidelitate: „Nu este doar rău să te îngrijorezi, ci este de-a dreptul dovadă de necredinţă, deoarece îngrijorarea înseamnă că nu credem că Dumnezeu poate avea grijă de detaliile practice ale vieţii noastre, şi că niciodată nu ne preocupă nimic altceva decât aceste lucruri."

Kenneth Wuest, *WordStudies in the GreekNew Testament,* Eerdmans, Grand Rapids, 1980, voi. i.

Episcopul Fulton J. Sheen, citat de Franck S. Mead, *12.000 Religious Quotations,* Baker, Grand Rapids, 1989, p. 478.

Oswald Chambers, *Ce am mai bun pentru Cel Preaînalt,* 23 mai, Ed. Cartea Creştină, Oradea, 1997.

ARUNCĂ-ŢI ÎNGRIJORĂRILE ASUPRA LUI ISUS

Isus şi Pavel ne-au poruncit amândoi „să nu ne îngrijorăm", dar cum să îndeplinim această poruncă, din moment ce există atâţia oameni care se îngrijorează şi pare atât de normal să te îngrijorezi? Apostolul Petru ne-a arătat cum este posibil acest lucru, oferindu-ne în i Petru 5:6-7 o alternativă pentru împovărarea noastră cu anxietate:

Smeriţi-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe. Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi.

Traducerea franceză este literală: „Descărcaţi asupra Lui toate grijile voastre". Termenul grec care desemnează aruncarea este „a azvârli". Cel mai mult îmi place versiunea Phillips a versetului 7: „Poţi arunca întreaga povară a grijilor tale asupra Lui, fiindcă tu eşti grija Lui." Este un adevăr măreţ!

Mulţi dintre noi am memorat i Petru 5:7 şi 1-am pus deoparte, pentru a recurge la el când avem vreo problemă. Deseori însă, când punem în aplicare partea minunată despre „aruncarea grijilor", uităm prima parte: „Smeriţi-vă sub mâna tare a lui Dumnezeu". Aceste două versete formează împreună nu numai un singur gând, ci şi o singură frază! Ele trebuie citite împreună şi aplicate împreună.

Ce înseamnă să te smereşti sub mâna puternică a lui Dumnezeu? Smerenia este o încredere deplină şi exclusivă în El. Ea înseamnă predarea întregii noastre fiinţe — intelect, afectivitate, voinţă, planuri şi judecăţi. Este o abandonare totală. Pentru mine, smerenia înseamnă să mă predau lui

Dumnezeu ca Stăpân Binecuvântat al oricărei situaţii sau persoane care îmi provoacă îngrijorare.

Haideţi să revenim la aeroportul din New York, la momentele mele de mare durere. Nu există cuvinte în stare să exprime exact ceea ce am simţit atunci. Am vrut să arunc biletul de avion, să merg înapoi la tren şi să mă întorc la fiica mea. Mă durea stomacul şi sufletul mi-era plin de nelinişte. Stăteam acolo disperată şi plângeam, în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a adus aminte de minunatul pasaj din i Petru 5:6-7. Ţinusem lecţii din cartea i Petru şi versetele erau proaspete în inima mea. M-am rugat folosind acest text şi I-am încredinţat Lui fiica mea iubită.

O Doamne, Tu vezi care este starea mea şi îmi cunoşti suferinţa. Cuvintele nupot

exprima ceea ce simt, însă Tu ştii. Nu înţeleg de ce Robin s-a simţit bine toată săptămâna, iar acum, la plecarea mea, se simte atât de rău; ştiu însă Doamne că Tu eşti Stăpânul Binecuvântat al tuturor lucrurilor. Tu însuţi îi porţi de grijă, plin de dragoste. Tu cunoşti îndeaproape toate căile ei, ştii ceea ce se întâmplă în creierul ei, reacţia ei la medicamente. Tată, ea îţi aparţine. Viaţa ei se află în Mâinile Tale Puternice, îţi încredinţez cu smerenie scumpa mea comoară şi arunc toate îngrijorările mele asupra Ta, pentru că Tu îmi porţi de grijă în mod deosebit, aşa cum îi porţi lui Robin.
în timp ce mă rugam, în minte mi se contura o altă imagine.
Doamne, Tu ştii cât îmi este de frică de înălţime, însă acum mă văd sfând *pe cel mai înalt bloc din Hong Kong. Merg pe marginea clădirii cu Robiri în braţe. Tată Sfânt, când mă uit în jos Te văd pe Tine, cu braţele întinse, aşteptând să sar în ele, să arunc asupra Ta toată anxietatea din inine. Doamne, sunt plină de spaimă, dar sar acum în braţele Tale.*

La 20 de minute după ce sărisem în braţele Domnului şi îi predasem grijile mele, urcam în avion. Eram împăcată. Eram liniştită, deşi nu sunt o fire liniştită. Iată, cu adevărat, o minune!
Episodul din aeroportul din New York a constituit doar începutul încredinţării fiicei mele în mâna Domnului. Robin şi cu mine am continuat să fim despărţite de o jumătate din glob. în următorii doi ani a avut nenumărate probleme de sănătate: de două ori a fost suspectă de cancer, a făcut o biopsie, reacţiile la medicamente se înmulţeau, ca şi crizele necontrolate. Medicamentele i-au provocat o stare de depresie, făcând-o să se simtă în altă lume. Au avut, ea şi soţul ei, multe probleme financiare, după care a urmat un accident grav de maşină. Şi mai mult stres.
Ce simţeam eu? A trebuit să-mi încredinţez fiica în mâna lui Dumnezeu în repetate rânduri (adică din nou şi din nou). Ori de câte ori suna telefonul, simţeam nevoia să îngenunchez în gând şi să o încredinţez din nou Stăpânului Binecuvântat care o iubea, în loc să mă îngrijorez şi să-mi las gândurile cuprinse de teama pentru ceea ce s-ar putea întâmpla, hotărâm să mă rog şi să-L rog pe Dumnezeu să vegheze asupra ei. Nu era uşor; zilnic luam această decizie, uneori în fiecare clipă. Am avut însă un ajutor concret.

CUTIA ÎNGRIJORĂRILOR MELE

în bibliotecă, deasupra biroului meu, se află o cutie în formă de inimă, legată cu o panglică: Cutia îngrijorărilor mele. Dacă o scutur, aud foşnetul bucăţilor de hârtie. Când îngrijorarea îmi umple gândurile, iau o bucăţică de hârtie şi scriu motivele îngrijorării mele. Notez data şi o pun în Cutia cu îngrijorări, în timp ce dezleg panglica şi deschid capacul mă

rog: „Doamne, îţi dau Ţie această grijă care mă macină. O pun în cutie şi îţi spun că este a Ta. Ţi-o dau Ţie. Tu o poţi rezolva mult mai bine decât aş putea eu." închid cutia, leg panglica la loc şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că îngrijorarea este de-acum *a* Lui.
Cutia aceasta, plină cu grijile mele, îmi aduce aminte ori de câte ori o văd că acum nu le mai port eu, ci Dumnezeu. O dată sau de două ori pe an o deschid şi citesc biletele, îi mulţumesc Domnului pentru cele pe care le-a rezolvat. Pe celelalte le pun înapoi în cutia în formă de inimă şi I le

încredinţez pentru rezolvare la vremea hotărâtă de El.
Judy a folosit un alt fel de cutie pentru a se încuraja să-şi încredinţeze fiul adolescent în mâna Domnului. Era o cutie uriaşă, superbă, împachetată frumos şi legată cu o panglică de catifea. Judy stătea la picioarele scării cu cutia în mâini, apoi a început să urce încet, spunând: „Doamne, această cutie îl reprezintă pe copilul meu — copilul care mi-a sfâşiat inima. Am încercat să Ţi-1 încredinţez, dar îl iau mereu înapoi. Am să urc scările până sus şi am să las cutia la capătul lor. El îţi aparţine, este un dar pe care mi 1-ai încredinţat când s-a născut. Acum, o dată pentru totdeauna, Ţi-1 înapoiez. Ori de câte ori voi urca scările îmi voi aminti că el se află în mâinile Tale şi îţi voi mulţumi."
Poate că nu ţi se potriveşte ideea de a avea o Cutie a îngrijorărilor sau de a urca scările cu o cutie uriaşă în braţe. Eu totuşi te îndemn sa *faci* ceva concret, care să te ajute să ai încredere în Dumnezeu.
Viaţa este plina de probleme şi suferinţe posibile, dar noi trebuie să alegem: ne putem îngrijora sau ne putem pune încrederea în Cel care este demn de încredere. Pe amândouă nu le putem face. Când sunt într-o stare de anxietate, îngrijorându-mă pentru fiica mea — sau pentru orice altceva —

mă întreb: „Care este lucrul pe care încerc să-1 ţin sub control, în loc să-1 încredinţez lui Dumnezeu?"
Am putea învăţa de la cei care s-au luptat cu anxietatea înaintea noastră şi au învăţat preţiosul adevăr că Dumnezeu va fi prezent în toate zilele noastre de mâine. Ascultaţi ce spune George MacDonald:
Este adevărat ceea ce s-a spus, că nici un om nu s-a prăbuşit vreodată sub povara zilei de azi. Numai atunci când adaugă la povara zilei de azi şi pe cea a zilei de mâine, greutatea e atât de covârşitoare, încât omul nu o mai poate duce. Prietenii mei, nu vă încărcaţi niciodată astfel. Dacă v-aţi împovărat deja în felul acesta, atunci barem amintiţi-vă: voi v-aţi făcut-o singuri, nu Dumnezeu. El vă roagă să lăsaţi viitorul în seama Lui şi să vă ocupaţi numai de prezent.
F. B. Meyer a întregit acest adevăr, spunând: „Aceasta este o viaţă binecuvântată — nu să vezi, plin de nelinişte, ce va fi în viitor, nici să doreşti să hotărăşti tu calea, ci să mergi liniştit în urma Păstorului, pas cu pas. Păstorul a fost întotdeauna în faţa oilor, pe linia întâi. Oricine ar fi vrut să le atace, ar fi trebuit să ţină cont de El. Dumnezeu este chiar în faţa noastră. El ţine ziua de mâine. Ziua de mâine umple inima oamenilor de teamă, dar Dumnezeu o ştie de pe acum. Toate zilele de mâine ale vieţii noastre trebuie să treacă pe dinaintea Lui înainte de a
• «t ajunge la noi.
înţelegi ce vrea să spună Meyer? *Dumnezeu cunoaşte deja ziua mea de mâine, ziua de mâine a lui Robin, ziua ta de mâine.* Iată de ce I le putem

încredinţa şi îi putem da povara grea a tot ceea ce *s-ar putea* întâmpla. O putem lăsa pe umerii

George MacDonald, *Annals of a Quiet Neighborhood,* Philadelphia, David McKay, fără dată, p. 203.

Mrs. Charles E. Cowman, *Streams in the Desert,* Zondervan, Grand Rapids, 1925, p. 23.

Săi puternici. El o va purta mult mai bine decât am putea noi. Când nu ne îngrijorăm pentru ziua de mâine, ne străduim să ne încredem în Dumnezeu astăzi.

ELIBERAREA DE ÎNGRIJORARE ESTE UN PROCES

Apostolul Petru, fostul pescar, mă încurajează în călătoria mea spre mulţumire. El este cel care ne-a învăţat să ne smerim şi să ne încredem în orice privinţă în Domnul nostru Atotputernic, să aruncăm toate grijile noastre în mâinile Sale puternice. Acelaşi Petru avusese cândva obiceiul de a se îngrijora.

Mă gândesc la Petru în anii de început şi îl văd un Petru impulsiv, un Petru neliniştit. Mergând pe apă spre Isus, Petru s-a îngrijorat atât de tare, încât a început să se scufunde (Matei 14:30). S-a îngrijorat cine îl va trăda pe Isus; 1-a mustrat chiar pe Isus, pentru că se temea că avea să sufere. Cu toate acestea, în prima sa epistolă, Petru, marele îngrijorat, le spune altora să-şi azvârle îngrijorările asupra Domnului Isus. Dacă Petru poate creşte în credinţă şi descreşte în anxietate, de ce n-am putea şi noi? Pentru el a fost un proces; şi pentru noi este la fel.

Procesul începe atunci când:

1. Recunoşti că anxietatea este un păcat şi îl mărturiseşti lui Dumnezeu.
2. Te încredinţezi suveranităţii Sale. Mulţumeşte-I că este Stăpânul Binecuvântat al tuturor problemelor tale.
3. Decizi să-ţi arunci îngrijorările asupra Lui.
4. Decizi să-I încredinţezi Lui toate zilele tale de mâine şi să trăieşti ziua de azi.

SCHIMBĂ-MI NUMELE ÎN „CEA CARE NU SE ÎNGRIJOREAZĂ"

Probabil că nu ai auzit niciodată de Titedios Amerimnos, însă acesta este omul cu care aş dori să seamăn. Aflăm despre el dintr-un manuscris grec de la începuturile erei creştine. *Titedios* este numele adevărat, iar *Amerimnos* este compus din cuvântul grecesc pentru „îngrijorare" şi prefixul „nu" sau „niciodată". Cu alte cuvinte, al doilea său nume este un epitet descriptiv, ca şi „Alexandru cel Mare" sau „lacov cel Drept". Se presupune că Titedios fusese un om anxios, care s-a schimbat după ce a crezut în Hristos şi a încetat să se mai îngrijoreze. Aşa se face că i s-a spus „Titedios, bărbatul care nu se
•x
îngrijorează niciodată".

Ce mult aş dori ca numele meu să devină: „Linda, femeia care nu se îngrijorează niciodată". Nu este atât de important cum este o femeie, cât ce *devine* ea, căci ceea ce încercăm acum să *devenim,* aceea vom fi! Dacă Dumnezeu poate lua o femeie ca mine, căreia îi place să controleze totul şi care se îngrijorează repede, şi o poate transforma într-o femeie care se încrede în Dumnezeu, o femeie care decide să nu se îngrijoreze, înseamnă

că El poate face acelaşi lucru şi pentru tine. Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne schimbe numele!

James Montgomery Boice, *The Sermon on the Mount,* Zondervan, Grand Rapids, 1972, p. 257.

Delia

Paul era fără îndoială o partidă bună. Chipeş, brunet şi inteligent, ar fi putut alege dintre multe tinere, aşa că el a ales-o de mireasă pe Delia. Speranţa lor era să-L slujească împreună pe Hristos. Niciodată nu şi-ar fi imaginat Delia ce-i aştepta.

încă din tinereţe, Paul fusese un predicator dinamic şi un lider creştin respectat. Problema era că Paul şi Delia trăiau în România în timpul regimului comunist, în timp ce creştinii îl respectau, Securitatea urmărea să-1 distrugă.

Paul era chemat în nenumărate rânduri la sediul poliţiei şi interogat. Percheziţiile şi hărţuirile permanente au adus tânăra familie la capătul puterilor. Delia se temea pentru Paul, pentru copiii lor, pentru ea însăşi. Şi, într-o bună zi, temerile ei s-au adeverit.

Era o furtună puternică şi Paul, trecând pe cărarea de lângă casă, îşi ridică privirile spre cer. Ce şoc! Nu-i venea să creadă! Se cutremură de spaimă. Cablurile electrice fuseseră puse pe jgheabul de scurgere al casei — electrocutarea era doar la câteva secunde şi câţiva paşi depărtare. Numai harul lui Dumnezeu îl salvase de la moartea sigură. Delia, când a aflat, a strigat spre Dumnezeu: „Nu se dau în lături de la nimic! în fiecare zi trebuie să trăim cu teama că Securitatea va mai pune ceva la cale?"

îmi amintesc o seară deosebită petrecută împreună cu Delia şi Paul. înainte de a termina cina, un bărbat se năpusti înăuntru, spunând: „Cei de la Securitate sunt la hotel, îl caută pe Jody Dillow! Jody, nu te poţi întoarce acolo, nici tu nici Linda. Dă-ne cheia de la camera de hotel, îţi vom lua lucrurile şi ţi le vom aduce, iar apoi trebuie să părăsiţi ţara urgent!"

în timp ce eu şi Jody ne grăbeam spre uşă, Delia şi-a pus mâna pe braţul meu şi, cu un zâmbet liniştit, mi-a spus: „Linda, înţeleg. Hărţuiala, teama şi interogatoriile fac parte din viaţa noastră, încrede-te în Dumnezeul nostru Mare! El este vrednic de încredere!"

Capitolul 9

Credinţa: temelia

Înainte de a merge mai departe, ar fi bine să ne oprim şi să revedem drumul pe care 1-am străbătut până acum. Ne-am început călătoria în primul capitol spunând că mulţumirea este o stare de spirit care poate fi atinsă de fiecare din noi, o pace care nu atârnă de împrejurări. De la capitolul doi la capitolul cinci, ne-am ocupat de sferele vieţii noastre în care Dumnezeu doreşte să fim mulţumite: circumstanţele, propria noastră persoană, rolurile noastre şi relaţiile pe care le avem cu alţii. De la capitolul şase la capitolul opt am analizat trei bariere, care stau în calea noastră spre mulţumire: lăcomia, o ţintă greşită şi anxietatea. Am ajuns

acum la o răscruce, la o punte care, arcuindu-se peste apele tumultuoase ale nemulţumirii, ne îndreaptă paşii spre un tărâm nou, un tărâm în care înfloreşte mulţumirea. Această punte poartă numele de credinţă.
Credinţa ne ridică deasupra circumstanţelor. Credinţa ne dă putere să fim mulţumite, chiar şi atunci când viaţa nu are sens. Credinţa este bastionul care ne apără când suntem asaltate de gânduri chinuitoare despre ce s-ar putea întâmpla sau despre ce s-a întâmplat.

Credinţa este o componentă esenţială a relaţiei noastre cu Dumnezeu şi a capacităţii noastre de a fi mulţumite. Dar ce este, la urma urmei, credinţa? Am pus această întrebare câtorva femei din grupul meu de studiu biblic. Iată cum au definit ele credinţa:
* Credinţa înseamnă să cred că Dumnezeu este credincios Cuvântului Său, chiar şi atunci când sentimentele mă îndeamnă puternic să cred altceva.
» Credinţa este o încredere neclintită în ceea ce ştiu că este adevărat, însă nu pot, în momentul de faţă, să simt sau să ating.
* Credinţa înseamnă să-mi fac părticica mea din tablou/puzzle, chiar dacă nu văd deocamdată imaginea de ansamblu
Cum ai defini tu credinţa? Te sfătuiesc să scrii pe hârtie definiţia, chiar acum. Nu este uşor, nu-i aşa? Credinţa este un concept important, care sfidează limitele cuvintelor. Cu toate acestea, autorul Epistolei către Evrei ne oferă o definiţie splendidă: „Şi credinţa este o încredere neclintită în *lucrurile* nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd" (11:1).
Autorul foloseşte cuvinte mari şi nobile, însă care este de fapt sensul lor? Ce înseamnă să fii sigură de lucrurile pe care le speri? Trebuie să sperăm ceva anume sau putem spera orice? Cum să fim sigure de nişte lucruri pe care nu le putem vedea? Şi care sunt acele lucruri despre care, fără să le putem vedea, trebuie să credem că există?
Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie mai întâi să vedem care este sensul cuvântului *încredere* în ce priveşte credinţa. La începutul anilor 1900, oamenii de ştiinţă au scos

la iveală mii de scrisori, chitanţe şi alte documente care aparţinuseră unei colonii greceşti vechi de 2000 de ani. Termenul *încredere* apărea de multe ori. Tradus literal, înseamnă „titlu de proprietate". Un titlu de proprietate atestă ceea ce posedăm. Jody şi cu mine avem un titlu de proprietate pentru noua noastră casă. Documentul spune că noi suntem proprietarii casei; ea ne aparţine (atâta timp cât achităm ratele lunare!).
Tot aşa, credinţa este ceva ce ne aparţine, este a noastră. Credinţa nu ţine numai de intelect: trebuie să o avem în inimă. Credinţa nu este ceva ce poate fi raţionat cu detaşare, ci ceva în care ne este implicată toată fiinţa: inima, mintea şi sufletul.
Ca să înţelegi mai bine, imaginează-ţi că te afli cu un grup de oameni la marginea cascadei Niagara. Peste apă se întinde o frânghie. Pe frânghie stă un om cu o roabă, în roabă se află un câine St. Bernard de o sută de kilograme. Te uiţi cu uimire la omul care împinge roaba cu câinele în ea, înainte şi înapoi, deasupra cascadei.

După cinci drumuri de felul ăsta, omul se întoarce cu faţa spre mulţime şi spune: „Pot duce cu uşurinţă peste cascadă un bărbat sau o femeie, în roaba aceasta. Mă credeţi?" îţi spui în sinea ta: „Fără nici o problemă! La urma urmei, cei mai mulţi oameni ar cântări mai puţin decât câinele acela uriaş şi nici nu s-ar agita ca el", în timp ce aprobi cu convingere, el se întoarce spre tine, îţi arată roaba şi spune: „Urcă în roabă".
Una este să crezi că Dumnezeu poate să facă ceva; cu totul alta este să te pui în situaţia de a te încredinţa în mâna Lui. Asta e deosebirea dintre a crede cu mintea şi a crede cu toată fiinţa.
Ce te-ar fi determinat să te urci în acea roabă? Poate că te-ar fi ajutat certitudinea că roaba te va ţine şi că frânghia nu se va rupe! Ai fi fost dispusă să urci în ea dacă ai fi ştiut că cel

care te împinge este un om de încredere, că ştie cum să te treacă dincolo cu bine şi că doreşte să te ferească de accidente. Chiar şi aşa, ca să te urci în roabă ai nevoie de credinţă.
Dumnezeu nu ne cere să avem o credinţă *oarbă,* ci o credinţă/ard /imite, prin care să ne încredem în El pe deplin. Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne revelează de bunăvoie multe lucruri despre persoana Sa, despre planurile Sale şi ceea ce doreşte de la noi. Când venim înaintea Sa, pentru a-L vedea şi a-L cunoaşte, El ne îndeamnă: „Ai încredere în Mine".
De sute de ori Dumnezeu ne roagă în Biblie să ne încredem în El. Avem tendinţa să facem din încredere o zonă gri, însă pentru Dumnezeu problema se pune mai mult în alb şi negru: ne încredem sau nu ne încredem în El; suntem cu El ori împotriva Lui. Suntem ori în roabă, ori pe margine.
Când mă gândesc la credinţa adevărată, la credinţa din inimă, în care te arunci cu o totală abandonare de sine, îmi amintesc două lucruri:
* Credinţa se bazează pe caracterul lui Dumnezeu.
* Credinţa se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, nu pe sentimentele noastre.

Haideţi să privim mai îndeaproape fiecare dintre aceste gânduri.

CREDINŢA SE BAZEAZĂ PE CARACTERUL LUI DUMNEZEU

Unii oameni sunt de părere că nu contează în ce crezi, atâta timp cât crezi în ceva. Acum 30 de ani am avut o discuţie cât se poate de bizară cu o tânără studentă, care a decurs cam în felul următor:

I

„Nu contează în ce anume cred, a spus Jenny, ceea ce mă ajută este credinţa în sine."
„Explică-mi ce vrei să spui, i-am răspuns, în ce anume crezi?"
„O, în orice. Acum, de pildă, cred într-o stâncă mare, din spatele casei."
„Scuză-mă, vrei să spui că te ajută o stâncă ?"
„Sigur, dacă cred suficient de puternic, dacă cred cu adevărat că stânca mă va ajuta, ea o va face. Stau în faţa ei, închid ochii şi cred că îmi va da putere."

I-am explicat lui Jenny că esenţial în problema credinţei este tocmai obiectul ei. Hristos este obiectul demn de încredere al credinţei, Jenny însă voia să creadă în piatra ei. Este comod să crezi în pietre. Pietrele nu aşteaptă nimic de la noi, nu ne poruncesc nimic. Celui „credincios" marii stânci nu i se cere nici un fel de ascultare, în urma discuţiei mele cu Jenny am rămas cu convingerea că se amăgea, că „Stânca ei cea Mare" nu-i putea ierta păcatele, nu-i putea da viaţă veşnică, nu putea nici să-i liniştească inima zbuciumată. Numai Isus poate face asta. Scriptura ne spune:

Doamne, Tu eşti stânca mea, cetăţuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu eştistânca mea, în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă şi întăritura mea! (Psalmul 18:2, s.a.)

Dumnezeu este vrednic să fie obiectul credinţei noastre datorită caracterului Său minunat. Amy Carmichael, misionară printre copiii din India, spunea că pentru ea credinţa în Dumnezeu începuse o dată cu încrederea în caracterul lui Dumnezeu. Iată ce credea ea:

» Dumnezeu este în primul rând şi întotdeauna un Tată iubitor.

* Dumnezeu controlează toate lucrurile şi tot ceea ce îngăduia El în viaţa ei este de fapt spre binele ei.

* Asemeni unui copilaş, ea se „lipea" de Dumnezeu încrezându-se în El — iar El avea puterea să-i poarte de grijă în orice situaţie.

încrederea pe care o avea în caracterul lui Dumnezeu a făcut-o pe Amy să se adăpostească în braţele Sale şi să I se încredinţeze Lui pe deplin, încrederea în caracterul lui Dumnezeu ne ajută şi pe noi să ne lăsăm în întregime în grija Lui. Cum să urcăm în roabă, dacă nu ştim nimic despre cel care o va împinge? Mult mai uşor ne este să urcăm când suntem sigure că Cel în mâinile căruia ne încredinţăm are controlul asupra lucrurilor, este înţelept şi are cu adevărat grijă de noi.

DUMNEZEU ESTE SUVERAN

Amintiţi-vă că Dumnezeu este Stăpânul Binecuvântat al tuturor lucrurilor (i Timotei 6:15). El ne-a pregătit porţia şi cupa (Psalmul 16:5). Dumnezeu se află la cârma tuturor lucrurilor imposibil de controlat din viaţa noastră: ceea ce nu putem vedea, ceea ce ne pare fără sens, precum şi ceea ce nu înţelegem. Dumnezeu spune că El vede fiecare vrăbiuţă şi ştie numărul firelor de păr de pe capul nostru: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuşi, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până şi perii din cap, toţi vă sunt număraţi." (Matei 10:29-30). Dacă Dumnezeu a numărat cu meticulozitate fiecare fir de păr de pe capul tău, cu siguranţă cunoaşte toate problemele vieţii noastre.

Amy Carmichael, *YouAreMy Hiding Place: Devotional Readings Arronged by David Hazard,* Bethany House, Minneapolis, 1991, p. io.

Ceea ce hotărăşte El pentru noi este spre binele nostru (Efeseni 1:11, Romani 8:28). Plin de suferinţă şi îndoieli, Iov afirmă cu convingere: „Ştiu că Tu poţi totul, şi că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale" (Iov 42:2).

Dacă aceste versete sunt adevărate (şi sunt!), atunci nici o problemă, suferinţă sau încercare care vine peste noi nu este întâmplătoare. Nu

există accidente, greşeli, sau calcule eronate. Totul se află sub stăpânirea Sa suverană şi nu se întâmplă nimic fără aprobarea Lui. Şi tot ceea ce hotărăşte El este spre binele nostru şi slava Sa. Suveranitatea Sa absolută înseamnă că îi pot încredinţa şi cea mai măruntă problemă, precum şi teama care-mi roade sufletul.

Este mai uşor să ne încredem în Dumnezeu ştiind că El stăpâneşte totul. Ne mai ajută şi faptul că ştim că El este înţelept.

DUMNEZEU ESTE ÎNŢELEPT

în Biblie, termenul *înţelepciune* este folosit ca traducere a cuvântului ebraic pentru „pricepere". Cu referire la Dumnezeu, înţelepciunea indică faptul că El are priceperea necesară pentru a ne conduce în orice situaţie. Când eşti bolnavă, pe cine chemi: un doctor sau un mecanic auto? Bineînţeles că un doctor, pentru că el se pricepe să te ajute. El are instrumentele, medicamentele, tot echipamentul necesar pentru a te ajuta să te simţi mai bine. Dumnezeu este Doctorul cel Bun, El este lehova Rapha, Tămăduitorul. El este înţeleptul Creator, care te-a ţesut cu pricepere în pântecele maicii tale, care ţi-a format sufletul şi mintea (Psalmul 139:13). El te cunoaşte pe deplin şi are priceperea de a concepe cel mai bun plan posibil, nu numai pentru întreaga lume, ci şi pentru viaţa *ta.*

Solomon ne spune: „Prin înţelepciune a întemeiat Domnul pământul şi prin pricepere a întărit El cerurile" (Proverbe 3:19). Dacă aşa stau lucrurile, atunci ne putem încrede în Dumnezeu, ştiind că tot ceea ce ni se întâmplă a fost gândit mai dinainte de Cel a cărei înţelepciune este infinită şi că tot ceea ce se întâmplă va fi, în cele din urmă, spre binele nostru şi spre slava Lui.

DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE

Spunem că Dumnezeu este dragoste, dar până când nu o dovedim prin umblarea noastră cu El, nu o cunoaştem cu adevărat. Dumnezeu Şi-a dat viaţa pentru noi, ca dovadă a dragostei pe care ne-o poartă. Tu eşti copilul Său, El ar face orice pentru Tine. Este incomparabil mai uşor să crezi în El când ai convingerea că te iubeşte!

// rog ca ... având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe ... care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea, şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. (Efeseni 3:17-19)

în Ieremia 31:3 citim că Dumnezeu te iubeşte cu o dragoste veşnică. Dumnezeu îţi promite că va merge înaintea ta, că va fi întotdeauna cu tine, că nu te va părăsi niciodată, că nu te va abandona niciodată (Evrei 13:5). îţi spune, în Romani 8:38-39, că nimic, nici moartea, nici viaţa, nici îngerii sau demonii, prezentul sau viitorul, *nimic* din toată creaţia nu te poate despărţi de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos.

Crezi că Dumnezeu te iubeşte? Tu spui: „Vreau să cred, însă nu-L pot vedea pe Dumnezeu. De unde să ştiu că dragostea Sa pentru mine este reală?" Aici intervine credinţa, încrede-te în caracterul Său. Suie-te în roabă, ştiind ce speri şi crezând

ceea ce nu vezi. Şi lasă-L să te călăuzească, încrezându-te în adevărul

Cuvântului Său şi în promisiunile Sale, nu în sentimentele tale.

CREDINŢA ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Haideţi să transformăm, pentru moment, mijlocul nostru de transport, roaba, într-un tren. Imaginaţi-vă un pod peste Cascada Niagara; acel pod reprezintă credinţa în general. Pe pod se află un tren cu locomotivă, un vagon cu cărbuni şi un vagon de serviciu. Locomotiva reprezintă *adevărul* Cuvântului lui Dumnezeu, vagonul cu cărbuni *credinţa* noastră, iar vagonul de serviciu *sentimentele* noastre.

Ar fi inutil să încerci să porneşti trenul de la vagonul de serviciu. La fel, nu ne bazăm pe sentimente, ci ne punem credinţa în caracterul lui Dumnezeu şi în promisiunile Cuvântului Său.

Când citesc: „Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece" (Matei 24:35) şi „Cuvântul Domnului rămâne în veac" (i Petru 1:25), îmi dau seama că totul se poate schimba în viaţă, însă Cuvântul Domnului va rămâne acelaşi. Pot trăi prin credinţă, crezându-L pe Dumnezeu pe Cuvânt. Sentimentele mele sunt puternice, dar:

« Cuvântul lui Dumnezeu este mai adevărat decât
oricare dintre sentimentele mele. ft Cuvântul lui Dumnezeu este mai adevărat decât orice
experienţă de-a mea. * Cuvântul lui Dumnezeu este mai adevărat decât orice
•Jf
împrejurare cu care mă voi confrunta vreodată.

Nev Bailey, *Faith îs Not a Feeling,* Campus Crusade for Christ, Orlando. FL, 1979, P- 23.

Prin urmare, cum să mă încred în adevărul Cuvântului Său şi să umblu prin credinţă? Cuvântul spune: „Ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său... să fie asemenea chipului Fiului Său" (Romani 8:28-29). Asta spune Dumnezeu, însă poate că nu „toate lucrurile" mele par să fie atât de bune — cel puţin, ele nu mă fac să mă simt bine. Indiferent de ceea ce văd sau de cum mă simt, eu hotărăsc prin *credinţă* să pun cărbunele în locomotivă, nu în vagonul de serviciu.

Doamne, Tu ştii că sentimentele mele o iau razna; ele ţipă şi-mi strigă cât e de groaznică situaţia, că nu mai e nici o speranţă. Doamne, eu nădăjduiesc în Tine. Nu înţeleg ce faci, dar sunt bine încredinţată că vei face ca această situaţie să lucreze spre binele meu. îţi mulţumesc că ai promis că o vei folosi pentru a mă creşte întru asemănarea cu Hristos. Aceasta este ceea ce vreau — chiar dacă astăzi nu mi se pare prea plăcut. Dă-rni puterea sâ-mi îndrept privirea spre Tine, nu spre realitatea vizibilă.

Toţi eroii credinţei din Evrei L-au crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt şi au umblat „prin credinţă". Haideţi să ne uităm la unul dintre ei. Noe nu era chiar atât de diferit de tine şi de mine. Bănuiesc că au existat şi pentru el multe zile în care ar fi vrut să-şi pornească trenul de la ultimul vagon!

Prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu despre lucruri, care încă nu se vedeau, şi, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-şi scape casa; prin ea, el a osândit lumea, şi a ajuns moştenitor al neprihănirii care se capătă prin credinţă. (Evrei 11:7)

Mulţi învăţaţi sunt de părere că, înainte de Potop, nu plouase niciodată pe

pământ. Deşi trăia în mijlocul deşertului, Noe a decis să construiască timp de 110 ani o corabie uriaşă, numai fiindcă Dumnezeu îi spusese că va veni un potop. Asta da credinţă în Dumnezeu în privinţa lucrurilor care nu se văd! Ce a însemnat pentru Noe să trăiască prin credinţă?
«s A trudit şi a asudat mai mult de 100 de ani, fără să vadă în tot acest timp nici cel mai mic semn al potopului. * A fost batjocorit de oamenii din cetate: „Hei, nebunule Noe, tot mai lucrezi la barca ta?" » A suferit de singurătate, fiind singurul om drept vreme de mai bine de un secol.
în tot acest timp, Noe nu a putut vedea rezultatul muncii lui.
Sunt sigură că, la fel ca noi, şi el avea probleme cu propriile-i sentimente. Multe dintre noi ne-am obişnuit să trăim prin sentimente, să ne lăsăm conduse de impulsuri şi emoţii. Chiar dacă respingem, creştine fiind, filosofia societăţii în care trăim, de „a face doar ce-ţi place", ceva din ea tot s-a infiltrat, încetul cu încetul, în sufletele noastre. Societatea noastră pragmatică ne-a învăţat să credem numai în ce putem vedea.
Problema: Trăirea prin sentimente
Trăim prin sentimente şi prin ceea ce putem vedea.
Rezultatul trăirii prin sentimente? O inimă zbuciumată.

Soluţia: Trăirea prin credinţă Trebuie să trăim încredinţate că Dumnezeu stăpâneşte şi ceea ce nu putem vedea. *Rezultatul* trăirii prin credinţă? O inimă liniştită.
Am ochii aţintiţi asupra lui Isus sau asupra problemelor mele? Gândurile mele iau seamă la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu sau la împrejurarea în care mă aflu? Sunt întrebări pe care trebuie să ni le punem, dacă vrem să fim caracterizate de un spirit de mulţumire.
Credinţa se uită la Dumnezeu, iar sentimentele se uită la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Credinţa îşi pune speranţa în *caracterul lui Dumnezeu* şi în *promisiunile Lui.*
Aşa a trăit Noe. El L-a crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt, chiar dacă părea lipsit de sens să-şi construiască o arcă în deşert, chiar dacă a trebuit să treacă un secol înainte ca el să poată vedea împlinindu-i-se credinţa. Dumnezeu a lăudat credinţa lui Noe şi 1-a numit „moştenitor al neprihănirii". Dumnezeu 1-a ales, dintre toţi eroii Bibliei, ca exemplu de om care a ascultat de El şi a trăit *prin credinţă.*
Noe nu a acceptat doar intelectual adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, ci a şi dovedit-o în mod concret, începând să bată cuie. Cu fiecare cui pe care-1 bătea, el afirma: „Te cred, Doamne". Credinţa adevărată este întotdeauna activă. Oswald Chambers a descris credinţa ca fiind o „încredere care se dăruieşte pe deplin Lui." Negreşit, aceasta este credinţa care 1-a determinat pe Noe să bată cuie vreme de o sută de ani.
Oswald Chambers, Ce *am mai bun pentru Cel Preaînalt, 8* mai, Ed. Cartea Creştină, Oradea, 1997.

Este greu să umblăm prin credinţă, pentru că ni se cere să credem ceea ce nu putem vedea. Asta înseamnă că adeseori trebuie să mergem pe o cărare întunecată.

CALEA CREDINŢEI

I-am întrebat pe musafirii noştri cum ar defini ei credinţa. „Să faci câte un pas o dată, pe o cărare întunecată", a venit răspunsul. *Cât de adevărat,* m-am gândit, dar *şi cât de greu este să umbli prin întuneric!*

Cine umblă în întuneric şi nu are lumină, să se încreadă în Numele Domnului, şi să se bizuie pe Dumnezeul lui! (Isaia 50:10).

Problema mea este că mie îmi place mai mult lumina decât întunericul. Dar dacă aş putea vedea ce face Dumnezeu — cum face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine — nu aş mai avea nevoie de credinţă. Şi totuşi, aş dori să văd. Cred că toate avem această problemă. Spunem că vrem să avem mai multă credinţă, când ceea ce dorim de fapt este să putem vedea. Vederea spune: „Văd că acest lucru este bun pentru mine, deci negreşit vine de la Dumnezeu", însă credinţa spune: „Dumnezeu 1-a trimis, deci trebuie să fie bun pentru mine". Dumnezeu ne cere să umblăm prin credinţă, nu prin vedere. Credinţa înseamnă să umbli prin întuneric de mână cu Dumnezeu.

Dumnezeu nu ne fereşte de necazuri, ci ne spune: „Voi fi cu tine în necaz", în cartea Exodului vedem cum copiii lui Israel şi-au aşezat tabăra pe ţărmul Mării Roşii. Era noapte, o beznă de s-o tai cu cuţitul, cu excepţia stâlpului de foc pus de Dumnezeu între poporul Său şi egipteni, îţi poţi imagina cât de mare trebuie să fi fost teama lor? Ţipetele de ameninţare ale

duşmanului răzbăteau prin întuneric. Ce vor face când se vor ivi zorile? Fiecare mamă îşi strângea copilul la piept, temându-se că aceasta ar putea fi ultima lor noapte.

Cine şi-ar fi putut închipui minunea care le fusese pregătită? Textul cuprinde o frază: „Domnul a pus marea în mişcare printr-un vânt de la răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea" (Exod 14:21). în timp ce israeliţii dârdâiau de frică, miracolul era în plină desfăşurare „toată noaptea". Fiind noapte, nu puteau vedea ce făcea „vântul lui Dumnezeu" pentru ei. Dumnezeu a despărţit Marea Roşie, iar ei au păşit pe pământ uscat, către libertate.

Poate că viaţa ta este plină de întuneric şi nu poţi vedea. Cu toate acestea, Dumnezeu este la lucru, tot aşa cum a făcut şi pentru israeliţi „întreaga noapte". De-abia în ziua următoare s-a văzut lucrarea lui Dumnezeu din timpul nopţii. Nu uita, prietena mea, că Dumnezeu lucrează şi în noaptea vieţii tale.

Oraşul Bruxelles este vestit pentru dantela sa splendidă, în renumitele magazine de dantelă există camere speciale, unde se ţes cele mai delicate şi superbe modele. Camerele acestea sunt în întuneric, cu excepţia unei raze care pătrunde printr-o ferestruică şi cade chiar pe model, în camera întunecată se află un singur ţesător, aşezat în aşa fel încât raza de lumină să cadă pe firele dantelei. Dantela iese mai delicată şi mai frumoasă dacă cel care o ţese stă în întuneric, ţinând la lumină doar lucrul.

Când Dumnezeu îşi ţese modelul pe urzeala vieţii noastre, ne aflăm uneori într-o „încăpere întunecată", întunericul ni se pare înăbuşitor. Nu înţelegem ceea ce face El şi nici nu vedem nimic bun în întuneric. Şi totuşi, dacă privim spre Ţesătorul

Mrs. Charles Cowman. *Streams in theDesert,* Zondervan, Grand Rapids, 1925, p. 180.
Cowman, p. 377-378.

nostru credincios, într-o bună zi vom afla că cea mai valoroasă lucrare din întreaga noastră viaţă a fost făcută în acele zile de întuneric. Uitându-mă înapoi, văd că tocmai acele vremuri de negură au fost cele în care am avut relaţia cea mai profundă şi mai apropiată cu El. Lecţiile pe care mi le-a întipărit în inimă când norii negri pluteau ameninţător deasupra sunt cele care mi-au liniştit inima zbuciumată.
Da, este greu să crezi, dar credinţa noastră îi face plăcere Dumnezeului nostru Sfânt (Evrei 11:6), iar noi nu suntem singure pe cărare. Cu noi merge Domnul nostru înţelept, suveran, iubitor. Când ţi-a cerut El să umbli „prin credinţă"? Care este problema pe care ţi-a cerut să I-o încredinţezi: o boală, copilul tău, criza financiară, soţul tău sau lipsa unui soţ? Asupra cui îţi sunt aţintiţi ochii? Răspunsul tău va face ca inima să-ţi fie zbuciumată sau liniştită.
Tată Sfânt, sunt atât de slabă. Vreau să mă încred în *Tine, însă mi-este atât de greu să umblu „prin credinţă" când nu pot vedea ceea ce faci. Tu eşti Stânca mea de neclintit. Vreau să privesc doar la Tine. Vreau să mă încred în Tine în privinţa lucrurilor pe care nu le înţeleg, nu le văd şi a celor care mi se par lipsite de sens. Dă-mi putere, prin Duhul Tău cel Sfânt, să încep să bat cuie în „arca mea". Vreau să-Ţi găseşti plăcerea în mine, pentru umblarea mea prin credinţă.*

dikó

Eram îngrijorată de prima mea călătorie în Europa de Est. Oare voi fi în stare să comunic cu femeile de acolo? M-am liniştit însă din clipa în care am făcut cunoştinţă cu Ildiko, translatoarea mea. După ce am început să vorbesc, am văzut clar că femeile sunt la fel în toată lumea. Femeile acestea maghiare râdeau la aceleaşi glume şi plângeau ascultând aceleaşi povestiri la fel ca femeile din America. Câtă bucurie să predau având-o pe Ildiko alături!
O dată cu trecerea anilor, am ajuns prietene şi am putut să-i cunosc şi familia. Ildiko şi soţul ei, Geza, aveau de luptat în fiecare zi cu un regim totalitar care îngrădea libertatea şi programa vieţile oamenilor. Credinţa creştină era cel mai important lucru din viaţa lui Ildiko şi Geza. Trăiau în conformitate cu ea şi împărtăşeau şi altora vestea bună despre Hristos. Până şi micuţa Juliâ, care avea patru ani, le povestea prietenelor ei despre Isus.
într-o vară, în timp ce se aflau în concediu, în munţii Matra, Juliâ a întrebat-o pe o doamnă mai în vârstă: „îl cunoşti pe Isus? Vei merge în cer?" Femeia amuţise. „Cine te-a învăţat asta?" Profesoară de marxism-leninism la universitate, a fost îngrozită de faptul că un copil putea fi învăţat să creadă în „mituri prosteşti". Aflând de discuţia Juliei, Ildiko a fost cuprinsă de teamă. Dar *dacă* profesoara va informa autorităţile? Frica a continuat să umple mintea lui Ildiko, fiindcă, în biroul său de la universitate, soţul ei, Geza, îşi proclama cu curaj credinţa. Şi cea mai mare temere a ei s-a adeverit: Geza şi-a pierdut serviciul, ajungând om de serviciu.

Mintea lui Ildiko îi era asaltată de tot felul de pericole posibile. *Dar dacă* îşi va pierde şi ea slujba? *Dar dacă* nu vor avea suficienţi bani pentru toate nevoile familiei? Se hotărî să nu spună nimănui despre credinţa ei.
După câteva săptămâni, Ildiko se simţit ruşinată că se temuse mai mult de oameni decât de Dumnezeu şi pentru că nu se încrezuse în Dumnezeu în privinţa situaţiei financiare a familiei ei. L-a implorat pe Domnul să o ierte: „Doamne, te rog dă-mi ocazia să-i vorbesc şefului meu despre Tine." Câteva zile mai târziu, Dumnezeu i-a dat această ocazie.
Cu toate că, în urma acestui fapt, a fost schimbată din funcţie, Ildiko era bucuroasă. Se încrezuse în Dumnezeu şi îşi învinsese teama de pericole posibile.

Capitolul 10

Să-I încredinţăm lui Dumnezeu temerile noastre

tiai că există boli spirituale? Două dintre cele mai periculoase sunt bolile *dar dacă* şi *măcar dacă.* Aceste două boli sunt ca gemenii: asemănătoare şi totuşi diferite. Amândurora le lipsesc ochii credinţei. *Dar dacă* priveşte spre viitor şi se îngrijorează cu privire la ceea ce ar putea Dumnezeu îngădui să se întâmple. *Măcar dacă* se uită la trecut şi murmură, nemulţumit de ceea ce a dat Dumnezeu. Cea dintâi duce la anxietate, a doua la mânie.
Darlene îşi dorea foarte mult un copil. După ani de aşteptare, s-a născut Amber, o fetiţă blondă, cu ochi albaştri. Era bebelaşul perfect. Dormea, mânca şi zâmbea. Nu era niciodată bolnavă şi era întotdeauna bine dispusă, „îngeraş" devenise numele ei de alint.
Pe măsură ce Amber creştea, Darlene observa că fetiţa părea să nu-şi dea seama de existenţa celorlalţi. Era ca şi cum îngeraşul trăia doar în lumea ei paradisiacă. I-au făcut analize

medicale lungi şi dureroase, în urma cărora s-a descoperit că era autistă. Darlene şi soţul ei treceau printr-o perioadă cumplită, în care au trebuit să înţeleagă, să accepte, iar apoi să-I mulţumească lui Dumnezeu. După care au început să caute programe pentru copiii autişti.
La trei ani după naşterea lui Amber, în familie a mai apărut şi un băieţel cu ochi căprui. Seth era fermecător, dar era oare un copil normal? îndoielile răvăşeau inima lui Darlene. îmi amintesc ziua în care această femeie tânără m-a privit în ochi şi m-a întrebat: „Linda, este chiar atât de rău să-ţi doreşti un copil normal?"
Seth a fost consultat şi medicul a spus: „Da, este foarte posibil ca Seth să nu fie normal; dar trebuie să mai aşteptăm, nu ştim cu siguranţă".
Cum poate trăi cineva cu o asemenea incertitudine, cu o asemenea

durere? „O, Doamne, *dar dacă* Seth nu este normal - voi putea oare îndura aşa ceva? Cum să aştept luni de zile fără să ştiu nimic? Cum să mă încred în Tine când mă aflu în acest tunel întunecat?" Acestea erau întrebările dureroase din inima lui Darlene.

Cu ani în urmă, am citit o carte intitulată *Journey into the Whirlwind* [Prinsă în vâltoare], în care era vorba de o femeie din Rusia ce fusese închisă timp de treisprezece ani, din care şase în izolare deplină, în timpul lui Stalin. De ce se făcuse vinovată? De faptul că era profesoară. Am fost uimită de o afirmaţie din cartea ei, pe care am şi copiat-o şi am pus-o între fişele mele. Ea spunea că cea mai grea perioadă din viaţa ei o constituise nu anii de detenţie cu suferinţa lor îngrozitoare, ci cele trei săptămâni de aşteptare dinaintea arestării. Nesiguranţa şi neliniştea pe care le-au trăit ea şi familia ei în aşteptarea „necunoscutului" au fost o adevărată tortură. De ce?

„Poate pentru că aşteptarea unui dezastru inevitabil este mai rea decât dezastrul însuşi."

A trăi în aşteptarea a ceea ce *s-ar putea întâmpla* face ca până şi cea mai puternică inimă să se umple de nelinişte. Ce a făcut Darlene cu uriaşele ei temeri privitoare la fiul ei? Ce facem noi, tu şi eu, cu teama de ceea ce Dumnezeu îngăduie în viaţa noastră? Darlene a decis să privească situaţia în care se afla prin ochii credinţei. De asemenea, a folosit o metodă practică, care să o ajute să facă faţă celei mai mari temeri.

DOMNUL SĂ FIE NĂDEJDEA TA

Dumnezeu a învăţat-o pe Darlene lecţii noi şi profunde despre încrederea în El. M-a învăţat şi pe mine. în perioada în care mă luptam cu îngrijorarea din cauza bolii lui Robin, Dumnezeu mi-a pus pe inimă pasajul din Ieremia 17:5-8.

Aşa *vorbeşte Domnul: blestemat să fie omul care se încrede în om, care se bizuie pe sine însuşi si îşi abate inima de la*

Domnul! Căci este ca un nenorocit în pustie, şi nu vede venind fericirea, locuieşte în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat şi fără locuitori. Binecuvântat să fie omul, care se încrede în Domnul, şi a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape care-şi întinde rădăcinile spre râu, nu se teme de căldură, când vine, şi frunzişul lui rămâne verde, în anul secetei, nu se teme, şi nu încetează să aducă roadă. (Ieremia 17:5-8)

Eugenia Semyonovna Ginsburg, *Journey into the Whirlwind,* Harcourt Brace, New York, 1975, p. 16.

Această primă frază urmează versiunea în limba engleză a Bibliei *New American Standard Bible* - NASB (n.ed).

Aceste versete ne arată deosebirea dintre omul care se încrede în sine şi cel care nu numai că se încrede în Domnul, dar face din El nădejdea sa. în primul rând, să ne uităm la femeia care se încrede în propriile-i puteri. Desigur, nu este cazul meu sau al tău! Noi ne încredem în Dumnezeu! Aşa să fie? Când recurgem la control, strategii, inteligenţă şi manipulare, ne încredem în noi însene, în loc să-I încredinţăm lui Dumnezeu inimile noastre neliniştite, noi îi dăm „o mână de ajutor", folosind tacticile de control amintite mai sus, pentru a face faţă temerilor vieţii. Este prea greu şi prea dureros să aşteptăm, iar Dumnezeu lucrează *mult* prea încet. Care este rezultatul? Un dezastru. Ajungem asemenea unei tufe de

tamarisc, nişte pitici spiritual şi cu o înfăţişare mohorâtă, uscată, lipsită de viaţă. Inima ne este pustiită şi nu mai avem bucuria părtăşiei cu Dumnezeu. Ne gândim la ce am putea face pentru a obţine ceva, în loc să ne gândim cum să ne punem încrederea în Dumnezeu.
La polul opus se află femeia care face din Dumnezeu nădejdea ei. Ea este plină de energie şi de pace. Priveşte ţintă la Domnul ei Suveran şi, în consecinţă, chiar şi după un an de probleme neîntrerupte va rămâne verde şi va continua să dea roade. Ce privelişte glorioasă! Frunze înverzite într-un an de secetă? Fără anxietate? De aceasta avem nevoie! în timpul celor trei ani de secetă pe care îi îngăduise Dumnezeu în viaţa mea, pasajul din Ieremia a devenit rugăciunea mea.
O, Doamne, Tu ştii că am tendinţa de a controla şi de a încerca să Te ajut. Ştiu că tocmai această încercare de a-ţi da „o mână de ajutor" duce la anxietate. lartă-mă! Nu vreau să mă încred în propria-miputere, în strategiile mele. Nu vreau să dirijez sau să manipulez. Te rog, Doamne, învaţă-mă ce înseamnă să mă

încred în Tine şi să fac din Tine singura mea nădejde. Doresc mult să fiu femeia binecuvântată, ale cărei rădăcini sunt plantate adânc, lângă izvorul Tău. Cândfocul încercărilor se va înteţi, vreau să mă încred în Tine, în loc să mă tem; să fiu mulţumitoare, nu îngrijorată. Te rog, ajută-mă să mă uit ţintă la Tine, astfel încât frunzele mele să rămână verzi şi eu să rodesc în ciuda temerilor mele.
A răspuns Dumnezeu rugăciunii din inima mea? Da. Mi-au rămas verzi frunzele? Da. îmi amintesc că trebuia să ţin un studiu biblic şi mă simţeam atât de slabă sufleteşte, încât de-abia puteam vorbi; la terminarea studiului, m-am întors acasă copleşită de modul în care mă folosise Dumnezeu. Când îmi amintesc de aceşti trei ani de secetă, mă plec înaintea Lui plină de veneraţie, în acea perioadă, imaginea mea despre Dumnezeu s-a îmbogăţit nespus.
Măsura *încrederii noastre*
Când ne apar în viaţă temerile, trebuie să ne întrebăm dacă îl vom judeca pe Dumnezeu în funcţie de împrejurările pe care nu le înţelegem, sau vom judeca împrejurările în lumina caracterului lui Dumnezeu.
Isaia 41:10 spune: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare". Doar atunci putem să ne încredem în Dumnezeu, când ne concentrăm asupra Lui, nu asupra circumstanţelor.
Psalmul 141:8 ne încurajează să ne aţintim privirea asupra Domnului nostru Atotputernic şi să ne adăpostim în El. Psalmul 112:7 spune: „El nu se teme de veşti rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul". Numai dacă ne încredinţăm inimile Domnului nostru Suveran şi iubitor, vom putea fi liniştite în ciuda tuturor temerilor. Cât este de minunat să ştim

că, dacă îi încredinţăm inima noastră lui Dumnezeu, El ne va susţine!
Poate că aceste versete îţi sunt deja cunoscute, poate că le-ai şi memorat.

Dă-mi însă voie să te întreb: te încrezi cu adevărat în Dumnezeu? întrebarea poate avea două sensuri. Primul este: „Te poţi tu *încrede* în Dumnezeu?" Este El demn de încredere la vreme de necaz? Ce-al de-al doilea sens este la fel de important: „Te poţi *tu* încrede în Dumnezeu?" Poţi spune că ai o încredere atât de mare în Dumnezeu şi o astfel de relaţie cu El, încât să crezi că El este alături de tine în mijlocul îngrijorărilor, chiar dacă nu poţi vedea nici o dovadă a prezenţei şi puterii Sale?

Aminteşte-ţi: mulţumirea vine nu în urma rezolvării problemelor, ci în urma unei relaţii corecte cu Dumnezeu. Temerile noastre ne vor duce fie spre Dumnezeu şi spre credinţa în El, fie spre îngrijorare şi încredere în noi însene. Dumnezeu ne dă pace şi mulţumire; îngrijorarea aduce boală şi nefericire.

COOPERAREA CU DUMNEZEU

Nu voi da ceva valoros unei persoane în care nu am încredere, înainte de a-I da lui Dumnezeu obiectul îngrijorării mele, trebuie să cred că El îmi înţelege problemele şi le poate rezolva. *Trebuie* să cred că El are toate lucrurile în stăpânirea Sa — că El este Stăpânul Binecuvântat al tuturor lucrurilor. Dacă nu ar fi aşa şi ar exista câteva scăpări, printre care şi eu, atunci îngrijorarea mea nu ar avea cum să fie rezolvată.

Poţi tu să-I mulţumeşti lui Dumnezeu pentru că deţine controlul asupra tuturor lucrurilor, pentru că El orchestrează
tot ceea ce există? Răspunsul pe care-1 dai arată în ce măsură
te încrezi în El.

Cei mai mulţi dintre creştini încep prin a-I încredinţa Domnului problemele lor. Mai încolo, încep să se îndoiască: Ştie oare Dumnezeu că s-ar putea ca Seth să nu fie normal? Ştie oare Dumnezeu că fiica mea este bolnavă şi se luptă cu moartea? Ştie oare Dumnezeu că s-ar putea să am cancer? Ştie că fiul meu adolescent este atras de droguri?

Nu facem altceva decât să ne târguim cu Dumnezeu: *O, Doamne, Tu s-ar putea s-o scapi, dă-mi-o înapoi, mă voi îngrijora eu pentru ea. Asta va rezolva ceva, negreşit.* Măsura încrederii noastre trebuie să crească, dacă vrem să găsim secretul mulţumirii. Trebuie să ne încredem pe deplin în Dumnezeu şi să nu ne îndoim. Să nu ne mai târguim.

Ce vei face tu: îl vei judeca pe Dumnezeu în funcţie de împrejurările pe care nu le înţelegi, sau le vei judeca pe acestea în lumina caracterului lui Dumnezeu?

Dilema lui Darlene

Să revenim la Darlene şi la numeroasele ei întrebări. Dar dacă Seth este autist? Dar dacă este altceva în neregulă cu el? Dar daca... Străduindu-se să-1 încredinţeze pe Seth lui Dumnezeu, Darlene a luat o hotărâre şi mi-a spus: „Linda, scopul vieţii mele aici pe pământ este să-I aduc slava lui Dumnezeu. Dacă El spune că modul cel mai bun în care îl pot slăvi este să am doi copii cu probleme speciale, atunci accept
voia Sa."

După discuţia pe care am avut-o cu Darlene, m-am simţit smerită de dorinţa ei să-I încredinţeze lui Dumnezeu cea mai mare temere a sa. M-am gândit la un citat care i se potrivea atât de bine: „Nu te întoarce la teama şi îndoielile trecutului, nici la

Bill Huli, *Anxiousfor Nothing,* Revell, Old Tappan, N J., 1987, p. 86-87.

neliniştea şi prevestirile viitorului, ci stai liniştit sub mâna Sa, voind doar ceea ce voieşte El."
Darlene a decis să se încreadă în Dumnezeu chiar şi atunci când nu înţelegea, chiar şi atunci când nu-i venea să o facă, chiar şi atunci când nu ştia care era planul Său. Faptul că a folosit o metodă practică a ajutat-o mult să-şi înfrunte cea mai mare temere. Iată cum a procedat: „întâi, m-am întrebat: «Care este temerea mea cea mai mare?» Răspunsul a fost că Seth ar putea fi şi el autist, în continuare m-am întrebat: «Pot să-I încredinţez Domnului cea mai mare temere a mea? Ar continua El să fie Dumnezeu şi Suveran? Ar fi El acelaşi Dumnezeu iubitor şi bun? » Răspunsul meu a fost: « Da». După ce mi-am înfruntat cea mai mare temere, am hotărât să arunc această uriaşă grijă asupra Domnului. Ştiam că El îmi poartă de grijă. După aceea, L-am rugat să-mi dea putere pentru ziua de astăzi, doar pentru astăzi, şi să mă ajute să-I las Lui temerile şi grijile zilei de mâine".
Aceeaşi metodă 1-a ajutat pe Willis Carrier, strălucitul inginer care a pus bazele industriei aerului condiţionat, să se elibereze de îngrijorare. Când era tânăr, Carrier a primit o sarcină care i se părea imposibil de realizat. Era atât de frământat, încât nu mai putea dormi, „îngrijorarea nu mă ducea nicăieri, aşa că am căutat o cale de a rezolva problema fără să mă îngrijorez." Metoda sa avea trei paşi:
1. întreabă-te care este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla.
2. Pregăteşte-te să-1 accepţi, dacă va fi nevoie.
3. După aceea, continuă să lucrezi calm la îmbunătăţirea situaţiei.

H. E. Manning, citat de Elisabeth Elliot, *Keep a Quiet Heart,* Servant, Ann Arbor, ML, 1995, p. 147.
Să-I încredinţăm lui Dumnezeu Temenit: nvaou^ ., .

Willis Carrier spunea că, după ce a descoperit care era lucrul cel mai rău care s-ar fi putut întâmpla (compania ar fi pierdut bani şi el ar fi fost concediat) şi s-a împăcat cu ideea, acceptând-o, s-a întâmplat ceva extrem de important. S-a liniştit şi a simţit o pace pe care nu o mai avusese de zile întregi. De atunci încolo, fără a se îngrijora, şi-a folosit timpul şi energia încercând să facă tot ce era posibil pentru ca lucrul acela cel mai rău să nu se întâmple.
Rezultatul? A rezolvat problema, iar compania, în loc să piardă bani, a câştigat!
Când am citit acest plan despre cum să înfruntăm cea mai mare teamă, m-am gândit: *Pare să fie eficient, dar este oare biblic?* Uitându-măîn Scriptură, m-am convins că majoritatea oamenilor din Biblie au procedat ca şi Carrier. Apostolul Pavel a afirmat că zilnic înfrunta moartea. Avusese parte de tot răul pe care au putut să i-1 facă duşmanii lui şi putea spune: „Căci pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig." (Filipeni 1:21) Datorită acestei atitudini, era liber să vestească cu îndrăzneală Evanghelia. Când a fost confruntat cu cel mai mare rău care i s-ar fi putut întâmpla, el a spus: „Este un câştig" şi a continuat să predice. împărăteasa Estera este un exemplu din Vechiul Testament. Ştia că dacă se înfăţişa înaintea împăratului cu rugămintea de a revoca ordinul de suprimare a tuturor evreilor, ar putea muri. Ea a spus: „Dacă va fi să pier, voi pieri." (Estera 4:16) A văzut pericolul de a muri, a pus în mâna lui

Dumnezeu situaţia în care se afla, iar apoi a fost liberă să se gândească la un plan prin care să evite ceea ce putea fi mai rău.

Dale Carnegie, Lasă *grijile, începe să trăieşti,* Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 2000, p. 29-35.

Teama cea mare a lui Charlotte

Prietena mea Charlotte a depistat o umflătură pe un sâni. „Care este cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla?" s-a întrebat ea. La început, a crezut că ar fi o mastectomie. Apoi s-a gândit: „Nu, cel mai rău lucru ar fi moartea". Aşa că Charlotte s-a pregătit să accepte moartea, dacă Dumnezeu avea să o îngăduie. S-a întrebat: „Aş putea accepta pierderea unui sân? Da. Aş putea accepta moartea? Pot avea încredere în Dumnezeu, ca fiind Stăpânul Binecuvântat şi plin de dragoste al acestei situaţii? Da."

Charlotte a făcut mastectomia. Ştia că boala canceroasă ar putea recidiva şi ştia că moartea era oricând posibilă, însă era liniştită. A trăi însemna să-şi vadă nepoţii crescând şi să fie alături de soţul ei iubit. Moartea însemna să fie cu Hristos. Pentru că era liniştită, putea face cu calm şi conştiinciozitate tot ceea ce depindea de ea: să se supună operaţiei, să ţină un regim strict, să facă mişcare şi să se odihnească. Era atât de disciplinată încât mă uimea. Când făceam cumpărături împreună în Hong Kong şi dădeam peste ceva lucruri ieftine şi frumoase, ea se uita la ceas şi spunea: „Linda, e ora siestei. Trebuie să plec." în fiecare după-masă dormea puţin. Era decisă să-şi facă partea ei şi să-I încredinţeze lui Dumnezeu temerile ei.

Teama mea ridicolă

în cazul lui Darlene şi al lui Charlotte, temerile lor aveau motive serioase -- un al doilea copil bolnav de autism şi cancerul. Dacă eşti ca mine, înseamnă că te laşi cuprinsă uneori de câte o teamă ridicolă. Mi-e jenă să vă povestesc despre îngrijorarea provocată de herpesul meu, însă, când am scris

această carte mi-am propus să fiu sinceră şi vulnerabilă, aşa că iată povestea.

Urma să plec în Virginia peste cinci zile, la o conferinţă a femeilor. Am primit un telefon prin care eram informată că, înaintea conferinţei voi avea un interviu, pentru o emisiune televizată în două părţi despre mulţumire. Era o ocazie minunată, dar eu aveam o problemă: îmi ieşise un herpes uriaş pe nas. Dacă nu dispărea până vineri? Cum voi arăta la televizor? Mă treceau fiorii când mă gândeam!

Mă uitam în oglindă de câteva ori pe zi, urmărind evoluţia herpesului. Dacă ai avut vreodată un herpes, atunci ştii că nu poţi face nimic ca să scapi mai repede de el. în cele din urmă, mi-am făcut morală, spunându-mi: „E ridicol, Linda! Pierzi timp preţios făcându-ţi griji pentru felul în care arăţi." Aşa că m-am întrebat: „Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla?" Să-mi expun la televizor herpesul bubos. M-aş fi putut împăca cu ideea, dacă nu aş fi avut încotro? Desigur. Am râs de mine însămi şi I-am spus Domnului că nu-mi voi mai pierde timpul în faţa oglinzii.

Ceea ce am zis despre rezolvarea în mod practic a tuturor temerilor

noastre este redat în Rugăciunea inimii împăcate:
Doamne, dă-mi seninătatea de a accepta ceea ce nu pot schimba, curajul de a schimba ceea-mi stă în putinţă şi înţelepciunea de a recunoaşte diferenţa dintre ele, trăindfiecare zi la rândul ei, bucurându-mă de fiecare clipă, acceptând greutăţile ca drumul spre pace, acceptând, asemeni lui /sus, *această lume păcătoasă aşa cum este ea, nu aşa cum aş vrea eu să fie; crezând că, dacă mă supun voii Tale, Tu vei face ceea ce este mai bine pentru mine, aşa încât eu să fiu fericit cât se poate*

în această viată şi nespus mai fericit alături de Tine în cea următoare.
Care sunt cele mai mari temeri ale tale? Dar cele mai ridicole? Eşti pregătită să nu te mai joci cu Dumnezeu, să I le dai Lui şi să nu încerci să le iei înapoi?
Tată Sfânt, mă îmbolnăvesc spiritual găndindu-mă mereu la temerile mele. Recunosc că adesea m-am bizuit pe strategia şi puterea mea. Tu ai spus că binecuvântaţi sunt cei ce-şi pun nădejdea în Tine. Doresc să fiu şi eu printre cei „binecuvântaţi", care-şipun întreaga nădejde în Tine, Doamne Dumnezeule.
Reinhold Niebuhr, citat în *Ageless Inspirations,* compilaţie realizată de EHie Busha, Evergreen Communications, Inc., Ventura, CA., 1990, p. 31.

în timpul anilor întunecaţi ai dictaturii comuniste din România, am fost martori la suferinţa prietenilor noştri, Taloş şi Cornelia. Care era cauza suferinţei lor? Taloş era persecutat pentru că era un om al lui Dumnezeu. Când a fost ales într-o funcţie înaltă, la Uniunea Baptistă, comuniştii au refuzat să-i recunoască noul statut. Baptiştii, curajoşi, 1-au ales din nou. După ce a fost reales, spre surprinderea sa şi a Corneliei, poliţia secretă română 1-a invitat la o masă oficială selectă, pentru o „discuţie amicală". Nu mai auziseră despre o astfel de întâlnire. Ce urmărea securitatea?
La câteva zile de la acea invitaţie, Taloş a avut o tuse uşoară, după care a făcut o congestie pulmonară. Cum starea lui se înrăutăţea din ce în ce mai mult, familia a început să se îngrijoreze. Când a căzut la pat, au văzut că era foarte aproape de moarte. Pentru că doctorul nu mai putea face nimic, biserica a trimis un doctor din America în România, pentru a-1 examina. Diagnosticul era de infecţie la plămâni, inoculată de poliţia secretă la „masa amicală", îl infectaseră pe Taloş cu o otravă cu efect întârziat!
Rugăciunile Corneliei băteau la porţile cerului: „Măcar dacă ar fi refuzat să meargă la masă. Dacă doctorul american ar fi sosit mai repede. Nu înţeleg, Doamne. Soţul meu Te iubeşte, Te slujeşte. Mi-e atât de greu să-1 văd cum suferă; privirea îmi alunecă, mereu, de la Tine la situaţia în care suntem, învaţă-mă cum să mă încred în Tine."
Lui Dumnezeu îi place să răspundă unei asemenea rugăciuni şi, în timp, credinţa Corneliei a crescut şi ea s-a bizuit din ce în ce mai mult pe Creatorul ei. Din fericire, medicul a

făcut rost de un antidot şi Taloş şi-a revenit treptat. Dar boala aceasta avea să fie numai una dintre multele persecuţii pe care avea să le mai îndure. Toţi cei care au cunoscut-o pe Cornelia, în timpul anilor de

suferinţă, au fost uimiţi de seninătatea care se reflecta pe faţa ei — o împăcare ce venea din încrederea pe care o avea în Dumnezeu.

Capitolul 11

Să-I încredinţăm lui Dumnezeu regretele noastre

Vă voi spune o veche poveste portugheză. A fost odată un om bătrân, care trăia într-un mic sat. Deşi era sărac, toţi îl invidiau din cauza frumosului său cal alb. Până şi regele râvnea la aşa o comoară. Oamenii îi ofereau preţuri fabuloase pentru armăsar, însă bătrânul îi refuza mereu. „Pentru mine, armăsarul ăsta nu este un animal, le răspundea, ci o persoană. Cum să vinzi o persoană? El e prietenul meu, nu doar un bun oarecare. Cum să-ţi vinzi prietenul?" Omul era sărac şi ispita era mare, dar el nu şi-a vândut calul.

într-o dimineaţă, armăsarul dispăruse din grajd. Tot satul s-a strâns să vadă. „Bătrân nebun — îl batjocoreau ei — nu ţi-am spus noi că o să ţi-1 fure cineva! Nu vezi ce sărac eşti, cum ai crezut că vei putea apăra un animal atât de valoros? Mai bine

k

1-ai fi vândut. Ai fi primit pe el câţi bani ai fi vrut. Acum calul nu mai e, iar tu rămâi cu paguba — o f i vreun blestem."

Bătrânul răspunse: „Nu vă pripiţi. Spuneţi doar că armăsarul a dispărut din grajd. Asta e tot ce ştim, restul sunt presupuneri. De unde ştiţi voi că acesta e un blestem? De ce vă grăbiţi să judecaţi?"

Oamenii 1-au contrazis: „Să nu ne crezi proşti! N-om fi noi filosofi, dar nici nu trebuie multă filosofie ca sa pricepi ce s-a întâmplat aici. Dispariţia calului este un adevărat blestem."

Bătrânul a vorbit din nou: „Tot ceea ce ştiu este că grajdul e gol şi calul nu mai e. Restul nu-1 cunosc. N-aş putea spune dacă e blestem sau binecuvântare. Ceea ce vedem noi nu este decât o părticică. Cine poate spune ce va fi rnai încolo?"

Sătenii râdeau, întotdeauna crezuseră că bătrânul era cam smintit; căci dacă n-ar fi fost, şi-ar fi vândut calul şi ar fi trăit de pe urma lui. Dar nu, el prefera să rămână un biet tăietor de lemne, trăind de azi pe mâine, în mizerie şi sărăcie. Acum dovedise că era într-adevăr nebun.

După 15 zile, calul s-a întors. Nu fusese furat, ci fugise în pădure. Şi nu numai că s-a întors, dar a adus cu el şi doisprezece cai sălbatici. Oamenii din sat s-au strâns din nou în jurul tăietorului de lemne şi i-au spus: „Moşule, tu ai avut dreptate şi noi am greşit. Ceea ce am luat drept blestem s-a dovedit a fi o binecuvântare. lartă-ne, te rugăm."
Omul a răspuns: „Iarăşi mergeţi prea departe. Spuneţi doar că armăsarul s-a întors. Nu spuneţi mai mult decât că a adus cu el doisprezece cai, nu judecaţi. De unde ştiţi voi că asta este sau nu o binecuvântare? Ceea ce vedeţi este doar o părticică. De ce să trageţi concluzii înainte de a şti cum se va termina povestea? Cum poţi să judeci o carte, dacă ai citit numai o pagină din ea? Nu cunoşti decât un fragment! Nu numiţi asta binecuvântare,

fiindcă nimeni nu ştie încă ce este. *Eu mă mulţumesc cu ceea ce ştiu şi nu mă frământ pentru ceea ce nu ştiu."*
„Poate că bătrânul are dreptate", au spus ei. însă, în adâncul sufletului, erau siguri că greşeşte. Ştiau că era o binecuvântare. Doisprezece cai sălbatici se întorseseră împreună cu armăsarul. Cu puţină trudă, animalele puteau fi îmblânzite, dresate şi vândute pe bani mulţi.
Bătrânul avea un fiu, un singur fiu. Tânărul a început să îmblânzească caii. După câteva zile, a căzut de pe un cal şi şi-a rupt ambele picioare. Sătenii s-au adunat din nou în jurul bătrânului, dându-şi cu părerea.
„Ai avut dreptate, spuneau ei. Cei doisprezece cai nu au fost o binecuvântare, ci un blestem. Singurul tău fiu şi-a rupt picioarele şi acum, la bătrâneţe, nu mai ai pe nimeni care să te ajute. Acum eşti mai sărac ca întotdeauna."
Bătrânul le-a răspuns din nou: „Nu mergeţi atât de departe cu judecata voastră. Spuneţi doar că fiul meu şi-a rupt picioarele. Cine poate şti dacă este o binecuvântare sau un blestem? Nimeni. Noi nu vedem decât o parte a întregului."
Câteva săptămâni mai târziu, ţara a intrat în război cu o ţară vecină. Toţi tinerii din acel sat au fost duşi la oaste. Doar fiul bătrânului a fost scutit, fiind accidentat. Duşmanul era puternic şi oamenii se temeau că nu-şi vor mai vedea niciodată fiii. S-au strâns încă o dată în jurul bătrânului, plângând şi văitându-se după fiii lor. „Ai avut dreptate, moşule — se jeleau ei — numai Dumnezeu ştie câtă dreptate ai avut. Iată dovada. Accidentul fiului tău a fost o binecuvântare. E adevărat că are picioarele rupte, dar cel puţin îl ai lângă tine. Fiii noştri au plecat pentru totdeauna."
Bătrânul a spus din nou: „De ce trebuie întotdeauna să trageţi concluzii pripite? Nimeni nu ştie. Spuneţi numai atât: fiii voştri au plecat la război, iar al meu nu. Nimeni nu este atât

de înţelept, încât să poată şti dacă aceasta este o binecuvântare sau un blestem. Numai Dumnezeu ştie."
Bătrânul tăietor de lemne era mulţumit cu ceea ce ştia şi nu se frământa

pentru ceea ce nu înţelegea. Epictet a spus: „Sunt întotdeauna mulţumit de ceea ce se întâmplă, pentru că eu cred că hotărârile lui Dumnezeu sunt mai bune decât ale mele."

Pentru a găsi mulţumirea în mijlocul necazului şi incertitudinii, trebui să ne dăm seama că situaţia în care ne aflăm a fost intenţionat lăsată în viaţa noastră de Dumnezeu care ne iubeşte şi se îngrijeşte de noi. Pentru majoritatea dintre noi, primul pas ar fi refuzul de a contracta boala regretelor.

EVITĂ REGRETELE

Jim nu s-a lăsat învins de boala regretelor, deşi era în continuu expus ei. împreună cu familia sa, renunţaseră la tot ce aveau pentru a merge ca misionari în Africa, în timp ce se afla acolo, Jim a contractat un virus care i-a provocat un sindrom asemănător oboselii cronice. Era bolnav de doisprezece ani, dintre care şase îi petrecuse la pat. A consultat treizeci şi cinci de medici de pe trei continente, fără să găsească nici un remediu, aşa că nu are putere să lucreze mai mult de câteva ore pe zi.

Această familie scumpă ne-a vizitat vara trecută, în timp ce Lois şi fetele cutreierau Colorado Springs, Jim stătea la parterul casei noastre şi citea. Se mai alătura, din când în când, familiei sale, dar nu putea urca scările decât o dată pe zi şi trebuia să-şi conserve energia. Asta după *doisprezece* ani de suferinţă. Ai putea crede că Jim era un om plin de amărăciune, autocompătimire, nerăbdare şi furie. Câtuşi de puţin! Boala lui

Traducere din limba portugheză de Max Lucado, în *In the Eye* ***oftheStorm,*** Word, Dallas, 1991, p. 144-147.

fizică nu 1-a făcut să gândească: *Măcar de n-aş fi mers în Africa!* Jim era împăcat cu ceea ce îngăduise Dumnezeu. Lois mi-a spus că, întrebându-1 odată, în timpul celor şase ani în care zăcuse la pat: „Nu-ţi pare rău de tine?", el a răspuns: „Autocompătimirea consumă prea multă energie. Nu am energie de pierdut."

De câte ori nu ne autocompătimim, spunându-ne: Măcar *dacă situaţia ar fi alta?* Jim nu-şi permitea luxul acestor regrete. Se mulţumea cu ceea ce lăsa Dumnezeu în viaţa sa.

în preţioasa cărticică *Green Leafin Drought* [Frunze verzi în timp de secetă] există o întreagă saga a regretelor, în 1947, când comuniştii au expulzat din China toţi misionarii, Arthur şi Wilma Matthews tocmai sosiseră într-o parte îndepărtată a Chinei şi li s-a interzis să plece. Când au văzut că toţi colegii lor scăpaseră, inima şi mintea au început să le fie chinuite de regrete. „Daca n-am fi primit scrisoarea de invitaţie, dacă Arthur n-ar fi semnat petiţia pentru pacea lumii, care a înfuriat autorităţile, daca..."

Wilma era atât de disperată din cauza situaţiei lor, era atât de paralizată de regrete, încât de Paşte nu a putut cânta „E viu". Simţea că Dumnezeu îi abandonase. Stând singură, în bucătăria sărăcăcioasă, a dat peste o broşură scrisă de A. B. Simpson şi intitulată *The Ifin Your Life* [Regretele din viaţa ta]. A citit istorisirea despre moartea lui Lazăr şi ce I-a spus Marta lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele meu." Isus ar fi putut fi acolo; nici măcar nu fusese prea departe. Ştiuse tot ce se întâmplă şi îl lăsase pe Lazăr să moară.

Wilma şi-a dat seama de un mare adevăr: în fiecare viaţă există un regret,

ceva ce ar putea fi altfel — un lucru pe care Dumnezeu 1-ar fi putut face altfel, daca ar fi vrut. El deţine toată puterea şi, cu toate acestea, lasă de multe ori ca acel regret să existe. Dumnezeu voia să răspundă regretului Wilmei

aşa cum i-a răspuns Martei. Isus îi spune Martei: „Nu ţi-am spus că, daca vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?" (loan 11:40). Marta voia ca Lazăr să fie salvat *de la* moarte; Hristos voia ca Lazăr să triumfe *asupra* morţii.
Doi ani mai târziu, soţii Matthews au primit permisiunea să părăsească China, în ciuda încercărilor grele şi a circumstanţelor îngrozitoare, au hotărât să nu se gândească la ce ar fi putut fi altfel, ci să se gândească la Suveranitatea plină de dragoste a lui Dumnezeu. Rezultatul a fost pacea lăuntrică şi slava lui Dumnezeu.
Ne îmbolnăvim spiritual, dacă ne lăsăm măcinate de regrete pentru că lucrurile nu s-au întâmplat altfel. Ne „contaminăm" de această boală, atunci când ne gândim la ceea ce nu avem, în loc să vedem ceea ce avem. Ajungem să fim nemulţumite de ceea ce ne-a dat Dumnezeu.
Contractarea bolii duce la pierderea perspectivei. Amintiţi-vă de israeliţi:
Toată adunarea copiilor lui Israel a ajuns în pustia Ţin în luna întâi. Şi poporul s-a oprit la Cades. Acolo a murit şi a fost îngropată Măria. Adunarea n-avea apă. Şi s-au răsculat împotriva lui Moise şi împotriva lui Aaron. Poporul a căutat ceartă cu Moise. Şi au zis: «Ce bine ar fi fost să fi murit noi când au murit fraţii noştri înaintea Domnului! Pentru ce aţi adus adunarea Domnului în pustia aceasta ca să murim în ea, noi şi vitele noastre? Pentru ce ne-aţi scos din Egipt, şi ne-aţi adus în acest loc rău, unde nu este nici loc de semănat, nici smochin, nici viţă, nici rodiu, nici apă de băut?» (Numeri 20:1-5, s.a.)
Israeliţii aveau o problemă: nu aveau apă. (De obicei, boala regretelor apare în urma unei probleme reale.) în loc să se uite la Dumnezeu, ei se uitau numai la problemă, fapt care i-a dus la o gândire iraţională. Şi-au pierdut ţinta şi au început să
Isobel Kuhn, *Green Leafin Droitght,* OMF Books, 1958, p. 40-42.

privească înapoi, regretând viaţa pe care o avuseseră în Egipt. De necrezut! Uraseră Egiptul cât trăiseră acolo. Ca sclavi, fuseseră obligaţi să facă mereu cărămizi, fără să li se fi dat paie, şi suferiseră tot felul de persecuţii.
Când israeliţii au fost preocupaţi de ceea ce nu aveau, dintr-o singură problemă a ieşit, până la urmă, o listă lungă de nemulţumiri. „Măcar daca am fi rămas în Egipt. Dacă am avea viţă, smochine şi mâncare gustoasă. Ne-am săturat de mana asta." Adevărata problemă venea de abia la sfârşitul listei: „nu avem nici apă de băut".
Mă regăsesc în acest proces de înmulţire a problemelor. Mintea mea este expertă în a lua un lucru care nu-i convine şi a-1 umfla în atât de multe baloane, că aş putea da o petrecere de autocompătimire. Asta făceau şi israeliţii. Aruncau cu nemulţumiri, de parc-ar fi aruncat cu confeti.
Erau aceeaşi oameni care văzuseră venind peste Faraon cele zece urgii şi care fuseseră martori la minunea despărţirii Mării Roşii. Când nu avuseseră ce să mănânce, Dumnezeu îi hrănise, trimiţându-le mană. Zi de zi, timp de patruzeci de ani, evreicele culeseseră hrana trimisă de

Dumnezeu. Te-ai aştepta să se bucure, pentru că nu trebuia să meargă la cumpărături, să gătească sau să facă curăţenie, dar nu, ei cârteau pentru că nu aveau „nici apă de băut". Pierduseră cu totul din vedere credincioşia lui Dumnezeu.

Bineînţeles că nevoia de apă era întru totul justificată, dar privirea lui Israel era aţintită asupra problemei, nu asupra Celui care o putea rezolva. Dacă Dumnezeu putuse despărţi apele Mării Roşii, cu siguranţă că putea să le dea şi nişte apă de băut. Dar ei erau prea adânciţi în necazul lor, pentru a se mai gândi la minunile lui Dumnezeu.

în Numeri 20:12 vedem cum răspunde Dumnezeu plângerilor lor neîncetate: Moise şi Aaron nu vor duce poporul

în Ţara Promisă. De ce? „Atunci Domnul a zis lui Moise: «Pentru că n-aţi crezut în Mine, ca să Mă sfinţiţi înaintea copiilor lui Israel, nu voi veţi duce adunarea aceasta în ţara pe care i-o dau.»"

Credinţa noastră are foarte mare importanţă în ochii lui Dumnezeu. El vrea să ne încredem în El, indiferent de situaţia în care ne aflăm, indiferent de porţia pe care ne-o dă. Acest lucru a fost foarte greu pentru prietena mea, Daria.

ACCEPTĂ CEEA CE ÎŢI DĂ DUMNEZEU

Acum câţiva ani, am primit de la Daria următoarea scrisoare.

Povestea jwastră de dragoste a fost ca în cărţi. Rob era bărbatul pe care Dumnezeu îl alesese pentru mine şi eram convinsă că mariajul nostru va fi trainic. Ne cunoşteam din copilărie şi prietenia noastră minunată a înflorit într-o poveste de dragoste.

Realitatea dură ne-a spulberat, paisprezece ani mai târziu, ,/ericirea noastră până la adânci bătrâneţi". L-am surprins pe Rob în patul nostru cu o tânără prietenă de familie. Nu există cuvinte care să redea amărăciunea, durerea şi devastarea prin care am trecut atunci. Viaţa mea s-a stins din momentul în care am văzut scena cu soţul meu şi prietena mea în patul meu. Se părea că soţul meu, care credea în Hristos, credea şi în adulter.

Când Rob şi-a cerut iertare, promiţând că nu se va mai întâinpla niciodată, l-am iertat, crezândcă relaţia Jioastră se va reface, ba chiar va fi mai puternică decât înainte. Ştiam că băieţii noştri aveau nevoie de un tată, iar eu încă îl iubeam şi aveam nevoie de el. Anii următori au fost extrem de tumultuoşi.

Pe Rob l-ar putea chema şi „cuceritorul". Este un mincinos desăvârşit, iar eu l-am crezut.

în urmă cu un an am aflat că era mcurcat cu o altă femeie şi i-am cerut să plece. Eram copleşită dejejiă şi de ruşme. Acum avea să afle toată lumea, mclusivfiii noştri. Fuseserăm activi în biserică, ţinusem studii biblice, jacuserăm până şiucenicizare. Ce vor zice acum oamenii despre mărturia noastră creştină?

Nu aveam pe nimeni să mă ajute şi eram singură, cu doi adolescenţi răniţi şi furioşi, pe care aveam răspunderea să-i călăuzesc până la vârsta maturităţii. Mă simţeam atât de singură; pierdusem controlul asupra vieţii mele. Uneori îmi simţeam mintea atât de amorţită şi înceţoşată, încât nu eram în stare să-mi îndeplinesc nici cele mai uşoare sarcini. M-am agăţat de Dumnezeu cu toată puterea de care eram în stare şi I-am pus o mulţime de întrebări: „Măcar dacă s-ar rezolva problema asta! Cum poate fi voia Ta să divorţăm, când Tu urăşti divorţul? Eşti atotputernic; de ce nu-l schimbi pe Rob?"

încă tot nu ştiu care va fi sfârşitul romanului meu de dragoste, încă nu ştiu de ce

a îngăduit Dumnezeu să se întâmple aşa ceva în căsnicia mea, ştiu doar că El m-a învăţat multe prin asta. Am învăţat că sunt răspunzătoare doar pentru mine însămi. Nu pot lua decizii în locul soţului meu; Jiumai el poate s-ofacă. Sunt dispusă să accept orice îmi va da Dumnezeu, fie că acest lucru va fi singurătatea sau împăcarea.

Am primit, recent, o altă scrisoare de la Daria şi am fost uimită de creşterea ei continuă. Iată ce scrie: „încerc să învăţ cum să mă supun şi cum să accept voia lui Dumnezeu în privinţa celor mai ascunse detalii ale vieţii mele. Nu vreau să-mi mai irosesc viaţa în tristeţe şi inactivitate din cauza

problemei cu soţul meu." Daria a hotărât să aibă încredere în Dumnezeu, acceptând porţia pe care i-a dat-o El.

Nu am fost pusă într-o situaţie atât de dificilă ca şi a Dariei, dar, cu toate acestea, a trebuit să lupt pentru a reuşi să-mi accept porţia. O parte a porţiei pe care o are Dumnezeu pentru mine acum este vizita săptămânală pe care trebuie să o fac la fizioterapie şi masaj. Trăind la ţară, fiecare vizită îmi ia câte două-trei ore. Nu a fost planul meu să am un accident de maşină: maşina din spate a lovit maşina mea şi impactul mi-a provocat probleme cu coloana vertebrală. Dumnezeu a îngăduit să se întâmple accidentul, prin urmare aveam de ales între a accepta disconfortul şi a-mi schimba programul, sau a bombăni şi a mări astfel încordarea din trupul meu. Nu este mare lucru. Ce este o durere de ceafă faţă de suferinţa lui Jim, de pierderea unui copil, de un soţ infidel, faţă de durerea de nedescris îndurată zilnic de atâţia oameni? Este ceva nesemnificativ, un lucru mărunt. Mărunt — şi totuşi îmi dădea viaţa peste cap. De multe ori tocmai aceste nimicuri sunt cele care ne provoacă nemulţumirea.

Pacea vine în urma acceptării.

ADU-ŢI AMINTE DE LUCRĂRILE DOMNULUI

Putem supravieţui suferinţelor pe care le îngăduie Dumnezeu în vieţile noastre doar amintindu-ne cine este El şi ce a făcut în trecut. Când regretele îmi invadează mintea şi suferinţa îmi umple inima, mă întorc la unul dintre psalmii mei preferaţi. Este un loc în care Dumnezeu m-a întâmpinat în repetate rânduri. Citeşte Psalmul 77 şi ascultă cuvintele pline de durere ale psalmistului:

isprăvit bunătatea Lui pe vecie? S-a dus făgăduinţa Lui pentru totdeauna? A uitat Dumnezeu să aibă milă? (Psalmul 77:2-4; 8-9;.

Parcă ar fi întrebările mele. Ascultă cum disperarea psalmistului se transformă însă din autocompătimire în laudă.

Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară; da, mă voi gândi la toate lucrările Tale şi voi lua aminte la toate isprăvile Tale. Dumnezeule, căile Tale sunt sfinte! Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeul care faci minuni. Tu Ţi-ai arătat puterea printre popoare. (Psalmul 77:11-14)

îmi aduc aminte. Iată cheia încrederii noastre în Dumnezeu. De multe ori mă ridicam noaptea din pat, luam hârtie şi creion şi mă străduiam să-mi amintesc ce a făcut Dumnezeu în trecut, să-mi amintesc de credincioşia Sa faţă de mine. Faptul că scriu tot ceea ce a făcut El în trecut mă ajută

să mă încred în El în prezent.
într-o noapte apăsătoare am scris în jurnal:
Este ora unu noaptea — trupul şi sufletul mi se *zbuciumă şi se zvârcolesc,* mz'nfea îmi *este înfierbântată de întrebări, îndoieli şi regrete: dar dacă..., măcar dacă..., de ce... Simt că explodez. Merg la Cuvânt şi citesc: «Pentru ce te mâhneşti, suflete, şi gemi înlăuntrul meu?» îmi place traducerea veche a acestui verset: «De ce te ofileşti, o suflete al meu, şi de ce te tulburi înlăuntnd meu?" Este descrierea ce mi potriveşte: un suflet ofilit. Citesc în continuare: „Dar tot voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară." Ştiu că trebuie să mă uit la Dumnezeu şi să-L cred pe Cuvânt — ştiu că nu ar trebui să ascult de sentimentele mele.*
Sufletul meu nu vrea nici o mângâiere. Mi-aduc aminte de Dumnezeu, şi gem; ...De mult ce mă frământ, nu pot vorbi. S-a

Dar sufletul mi se ofileşte din nou — gândurile mi se abat din jiou asupra problemei, în loc să se îndrepte spre DwJinezeul cel Viu. îmi vine să strig. Indiferent spre ce mi-aş îndrepta gândurile, ele revin la ce mă doare. «O, Doamne, sufletul îmi e veşted, întoarce-mi ochii spre Tine şi credmcioşia Ta.» îmi voi aminti lucrările Tale din trecut şi credincioşia Ta. Ştiu că singurul mod de a-mi aminti este să recunosc în toate lucrurile credincioşia Ta. Voi face o listă care să mă ajute să-mi amintesc.
Andrew Murray a alcătuit o listă care „să-i amintească", la necaz şi la greu, să privească lucrurile din perspectiva Cuvântului, în 1895 era în Anglia, suferind de dureri de spate îngrozitoare, datorate unui accident pe care-1 avusese cu ani în urmă. Intr-o dimineaţă, în timp ce-şi lua micul dejun în cameră, gazda i-a povestit despre o femeie care trecea printr-un mare necaz şi care voia să ştie dacă avea vreun sfat pentru ea. Andrew Murray i-a înmânat o hârtie pe care era scris ceva şi i-a spus: „Dă-i sfatul acesta pe care 1-am scris pentru mine însumi. S-ar putea să-i folosească." Iată ce scrisese:
La vreme de necaz, spune: «în prunul rând, El rn-a adus aici. Mă aflu în această strâmtorare cu voia Sa; asta uni va aduce odihnă.» Apoi: «Mă ţine aici datorită dragostei Sale şi îmi dă harul necesar pentru a mă comporta în această încercare ca un copil al Său.» După care spune: «El va face din acest necaz o binecuvântare, învăţându-mă ceea ce vrea să ştiu şi lucrând în mine harul pe care vrea să-L reverse.» Iar la urmă spune: «La vremea potrivită El mă va izbăvi. Doar El ştie cum şi când va fi aceasta.» De aceea spune: «Mă aflu aici (l) pentru că aşa

vrea Dumnezeu, (2) în grija Lui, (3) < atâta timp cât vrea El.»

'ndea de
Andrew Murray a decis să nu se ° *Cu*
gândească: „Măcar *dacă* nu aş avea r[1] 'ai
era aţintită asupra lui Dumnezeu şi asupra ^ memorat acest citat pentru ca, ori de câte ori sunt ten^_ alunec în mlaştina regretelor, să-mi amintesc să merg la Cel care are răspuns pentru problemele mele. în loc să mă îngrijorez şi să mă neliniştesc, mă rog pentru problema respectivă. Care sunt regretele tale? Vrei să te rogi această rugăciune şi să le predai Celui care te ţine de mână, Celui care ţine în palma mâinii Sale toate

regretele tale?
Tată Sfânt, iartă-mă că m-am plâns. Ştiu că am făcut exact ca israeliţii. Doresc din tot sufletul să-mi îndrept privirea spre Tine, nu spre regrete. Dă-mi înţelepciunea bătrânului tăietor de lemne: să mă mulţumesc cu ceea ce ştiu, să nu mă tulbure ceea ce nu ştiu.

Michael P. Green, *Illustrationsfor Biblical Preaching,* Baker, Grand Rapids, 1982, p. 388.

Monique

Ochii lui Monique erau umflaţi de plânsul din care nu se putea opri. „Nu, Doamne, nu cred că asta vrei! *De ce,* Doamne? Simt că mi se rupe inima. Chiar îmi ceri să-mi părăsesc fiul aici, în China? *De ce,* Doamne? Tu mi 1-ai dat — de ce mi-1 iei înapoi?"
Cu cincisprezece ani în urmă, Monique şi Christophe înfiaseră un băieţel chinez, în vârstă de doi ani, şi i-au dat numele Jean Paul. Era orfan şi ei erau singura lui familie. Avea nevoie de ei! Credinţa lui nu era suficient de puternică. Ce se va întâmpla cu el? Cu inima frântă, Monique a îngenuncheat înaintea Domnului şi s-a rugat: „O, Doamne, nu înţeleg ce se întâmplă, însă îţi încredinţez fiul meu. Fii Tu mama lui, tatăl lui, fii totul pentru el." Datorită faptului că fiul ei era chinez, Monique a fost nevoită să-1 lase în China atunci când s-a întors împreună cu familia în Franţa.
Asta s-a întâmplat în 1949, când comuniştii expulzaseră toţi misionarii din China, în 1988, când eram în China împreună cu Jody, 1-am întâlnit pe Jean Paul şi i-am aflat povestea.
După ce părinţii săi adoptivi fuseseră obligaţi să plece, credinţa lui în Domnul Isus a crescut nespus. S-a căsătorit, a avut copii şi îşi mărturisea cu îndrăzneală credinţa în Hristos. A făcut 21 de ani de puşcărie din cauza credinţei lui. în timp ce era închis, comuniştii au convins-o pe soţia lui că era trădător, iar ea a divorţat de el. Nu a mai revăzut-o niciodată, nici pe ea, nici pe copii.
Deşi fusese despărţit cu forţa de toţi cei pe care îi iubea, Jean Paul a decis să se încreadă în Dumnezeu. A devenit învăţător itinerant, slujind mii de creştini care se adunau

clandestin prin case. Chiar când 1-am întâlnit se ascundea de poliţia secretă.
Jean Paul ar fi putut întreba mai tot timpul: *De Ce?* Cu toate acestea, el radia, nu găsesc alt cuvânt care să-i descrie mai bine expresia feţei.
Monique nu şi-a revăzut niciodată fiul. A murit fără să cunoască răspunsul dat de Dumnezeu rugăciunilor ei. Sunt sigură că astăzi jubilează în ceruri.

Capitolul 12

Să-I încredinţăm lui Dumnezeu

nedumeririle noastre

"râu Braun mi-a întins contractul zâmbind — mai multe pagini întregi bătute la maşină, mărunt şi înghesuit. Citind cu mare greutate textul scris în limba germană, mă gândeam: *Nu-mivine să cred.* Când am închiriat apartamentul, ni se spusese că nu va trebui să semnăm nici un contract, că Herr şi Frâu Braun simpatizau adolescenţii. Ne mutasem cu toată familia din Viena, la o depărtare de 12 ore, în orăşelul acesta din Germania, şi am aflat că trebuie să semnăm un contract.

Iată câteva dintre condiţiile din contract:

» Dacă cineva îşi sărbătoreşte ziua de naştere şi cântaţi „La mulţi ani", nu cântaţi prea tare, nici prea mult timp.

* Dacă folosiţi maşina de cusut, să reglaţi zgomotul la cel mai scăzut nivel. (Nici măcar nu ştiusem până atunci că zgomotul maşinii de cusut poate fi reglat, cusutul la maşină fiind ultimul lucru pe lista activităţilor mele.)
* Să nu primiţi prea des vizite.

Contractul se întindea pe patru pagini. Nu ne venea să credem. Oare închirierea unui apartament îi dă proprietarului dreptul de a-ţi impune un anumit stil de viaţă?

Era clar că pe soţii Braun îi deranjau adolescenţii noştri şi aveau pretenţia ca aceştia să nu facă zgomot (lucru imposibil pentru adolescenţii mei veseli, ingenioşi şi gălăgioşi). Venisem în Germania pentru odihnă. Eram obosiţi, şi eu şi Jody, după cei opt ani de călătorii şi misiune în Europa de Est şi Rusia. Pe copiii noştri, aflaţi la vârsta adolescenţei, îi entuziasma ideea de a merge la şcoala creştină din acest orăşel. Apartamentul cu patru camere complet mobilate al familiei Braun părea să fie răspunsul la rugăciunea noastră.

Contractul a fost primul indiciu că ne aşteptau vremuri grele. Crezusem că anul acesta va fi lipsit de griji, precum o plimbare de duminică cu maşina, în schimb, începea să ni se pară ca eram la volanul unei maşini cu cutia de direcţie ruptă, pe un drum desfundat.

CE E STRÎMB ŞI CE E DREPT

Personal, prefer perioadele „netede"! îmi place să pot vedea cum se rezolvă toate lucrurile. Timpurile „cu denivelări" sunt dificile, nu numai pentru că sunt strâmbe, ci şi pentru că nu pot vedea cum lucrează Dumnezeu. Acestea sunt însă timpurile care cer credinţă. Amintiţi-vă că Dumnezeu rânduieşte toate lucrurile şi atunci când noi nu putem vedea.

Doar că nu ne simţim atât de bine sau atât de în siguranţă. Eclesiastul ne îndeamnă să ne bucurăm când viaţa este uşoară, şi să ne încredem în Dumnezeu când este grea.

Uită-te cu băgare de seamă la lucrarea lui Dumnezeu: cine poate să îndrepte ce a făcut El strâmb? în ziua fericirii, fii fericit, şi în ziua nenorocirii, gândeşte-te că Dumnezeu a făcut şi pe una şi pe cealaltă, pentru ca omul să nu jnai poată şti nimic din ce va fi după el. (Eclesiastul 7:13-14)

Myrna Alexander ne arată în cartea ei *Iată Dumnezeul tău,* ce presupune acest fapt:

Există lucruri care sunt strâmbe fiindcă aşa le-a făcut Dwnnezeu şi lucruri pe care le strâmbăin noi, iar Dumnezeu le îngăduie. Facem greşeli, gafe, încurcături. Putem provoca dezordine, haos, tristeţe şi suferinţă, încălcând poruncile lui Dumnezeu privind modul în care trebuie să ne trăim viaţa. Cu toate acestea, iată ce spune Cel care stăpâneşte toate lucrurile despre ce e strâmb pentru că aşa l-a făcut El şi despre ce e strâmb din vina noastră: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său.

Frâu Braun şi contractul ei nerezonabil erau pentru noi o situaţie dificilă. După ce m-am rugat patru zile, gândindu-mă ce să le spun (scumpul meu soţ era de părere că ar trebui să discut eu cu ea, fiindcă vorbeam germană mai bine decât el), mi-am luat inima în dinţi şi am coborât la parter pentru a negocia. Frâu Braun m-a asigurat că era doar o formalitate. Am sperat că ne-am înţeles şi am rugat-o să-mi spună dacă-i deranjăm cu ceva.

Myrna Alexander, *Behold Your God: A Woman's Workshop on the Attributes ofGod,* Zondervan. Grand Rapids, 1978, p. 29.

Pe măsură ce treceau săptămânile, era din ce în ce mai clar că Herr Braun era un om bolnav, răzbunător şi plin de mânie, într-una din zile, Frâu Braun era bolnavă şi eu i-am dus o mâncare caldă. Când să plec, Herr Braun intră în casă şi începu să strige. A striga e prea puţin spus: răcnea de-a dreptul. M-am bucurat că nu înţelegeam tot ce spunea, dar mi-am dat seama că era furios pentru că fiul nostru, Niki, lăsase poarta de la intrare deschisă. Niciodată nu mai fusesem tratată astfel. Tremuram în timp ce urcam scara. Gândul creştinesc ce-mi trecu prin minte a fost dorinţa să-i stea-n gât mâncarea gustoasă pentru care îmi pierdusem toată dimineaţa!

Situaţia s-a înrăutăţit când Herr Braun a bătut la uşa noastră la zece seara, furios pentru că făceam baie. îi deranja zgomotul apei. De data aceasta a urlat la Jody (eu eram în vană!) Ţipa că ne dă afară fiindcă nu respectaserăm contractul. Trebuia să plecăm cât mai repede posibil. Dar unde să ne fi dus? Erau puţine locuinţe de închiriat în orăşelul acela cu cinci mii de locuitori, dar am început totuşi să căutăm, cutreierând prin zăpadă.

Aveam nevoie de o locuinţă mobilată pentru cinci persoane. Singurul loc disponibil a fost *Ferien Wohungen,* o casă de vacanţă. Plata se făcea cu ziua, iar chiria era de aproape trei ori mai mare decât cea pe care o plătisem la Brauni. Apartamentul era acceptabil pentru un sejur de o săptămână, dar pentru o şedere mai lungă era un fel de colibă.

Mirosea a cârciumă şi am descoperit şi de ce când Jody a montat la subsol maşina de spălat rufe (dar nu şi una de uscat rufe, aşa ceva nu am avut acolo). Noul nostru proprietar (un om cumsecade) făcea rachiu la subsol. Un an întreg am urmărit (şi mirosit) procesul de fermentaţie, în timp ce puneam la spălat săptămânal câte 15-20 de rânduri de haine. Mă miram că, după ce fuseseră spălate lângă cazanul de rachiu şi uscate pe

calorifer, hainele nu stăteau singure în picioare de tari ce erau. Lui Jody i

se oferea tot timpul rachiu (încă de la ora io dimineaţa), iar în cele din urmă proprietarul i-a spus: „Herr Dillow, nu ştiaţi că Biblia spune că este bine să bei rachiu de două ori pe zi?" Am căutat în Scriptură, şi eu şi Jody, şi am ajuns la concluzia că trebuie să se fi referit la o altă Biblie.

Prietenii ne spuneau: „Locul ăsta arată de parcă ar fi din lumea a treia. Este un jaf să plătiţi pentru el mai mult de 350 de dolari pe lună." (Şi aşa şi era!) Ne obişnuisem însă să trăim acolo şi am decis că nu era chiar atât de rău. Mai apoi, într-o zi, în timp ce stăteam în bucătărie, am ridicat privirea şi am văzut într-o crăpătură din tavan ciuperci! Cât de ingenios este Dumnezeul nostru. Da, aveam o căsuţă de vacanţă „de stil vechi" pentru care plăteam o chirie exorbitantă, *dar* El ne aproviziona pe gratis cu legume proaspete!

Aspectele pozitive erau prietenii noştri minunaţi, o şcoală creştină deosebită şi un proprietar simpatic, care fabrica rachiu. Neajunsul era că Herr Braun continua să ne hărţuiască. Ne trimitea scrisori mânioase prin care ne acuza că i-am provocat pagube, că i-am stricat din lucruri şi că i-am lăsat apartamentul murdar. Mă deranja în mod deosebit ultima acuzaţie, pentru că petrecusem o zi întreagă curăţind fiecare colţişor, în cele din urmă, a trebuit să ne luăm un avocat pentru a rezolva problemele financiare.

Venisem în acest oraş pentru a ne odihni, însă numai de odihnă nu am avut parte. *„De ce,* Doamne?" am întrebat.

HABACUC: UN OM AFLAT ÎNTR-O SITUAŢIE DIFICILĂ

Când mă întreabă femeile care este cartea mea favorită din Biblie şi răspund „Habacuc", sunt privită cu uimire. Dumnezeu

a folosit mărturia acestui bărbat pentru a mă încuraja, pentru a mă îndemna şi pentru a-mi arăta ce înseamnă să-I încredinţez Lui nedumeririle mele. Cartea lui Habacuc este scurtă — are doar trei capitole — fiind simpla consemnare a dialogului dintre profet şi Dumnezeu.

Habacuc a fost diferit de ceilalţi profeţi ai Vechiul Testament, care s-au adresat fie compatrioţilor lor, fie străinilor. Habacuc S-a adresat numai lui Dumnezeu. Era un om aflat într-o situaţie „strâmbă". După moartea lui losia, ultimul rege bun, poporul a început să se închine unor dumnezei falşi, dând prea puţină cinste lui Yahweh. în Iuda, declinul moral scăpase de sub control şi, cu toate acestea, Dumnezeu tăcea. Violenţa şi nelegiuirea erau neînfrânate. Se părea că pe Dumnezeu nu-L interesa, că nu făcea nimic. Habacuc a mers înaintea Domnului şi I-a pus întrebările care ne frământă inimile de veacuri: „Până când, Doamne?", „Pentru ce, Doamne? De ce laşi ca răul şi ticăloşia să înflorească în Iuda?" El s-a rugat:

> Până când voi striga către Tine, Doamne, fără s-asculţi? Până când mă voi tângui Ţie fără să dai ajutor? Pentru ce mă laşi să văd nelegiuirea, şi Te uiţi la nedreptate? Asuprirea şi silnicia se fac sub ochii mei, se nasc certuri, şi se stârneşte gâlceava.
>
> De aceea legea este fără putere, şi dreptatea nu se vede, căci cel rău biruieşte pe cel neprihănit, de aceea se fac judecăţi nedrepte. (Habacuc 1:2-4)

Dumnezeu îi răspunde şi îi spune că va face o lucrare de necrezut lui

Habacuc. Habacuc e gata să strige de bucurie, dar se opreşte încremenit. Ce spune Dumnezeu?

Iată, voi ridica pe Haldei, popor turbat şi iute, care străbate întinderi mari de ţări, ca să pună mâna pe locuinţe care nu sunt ale lui. El este grozav şi înfricoşat; numai din el însuşi îi iese dreptul şi mărimea lui
(Habacuc 1:6-7)
Habacuc era uluit. Răspunsul lui Dumnezeu aducea o problemă şi mai mare. Iuda merita să fie pedepsit, dar *de ce* 1-ar pedepsi Dumnezeu trimiţându-i pe caldeeni, care erau mult mai răi şi mai cruzi decât iudeii? După părerea lui Habacuc, ei ar fi înrăutăţit şi nu îndreptat lucrurile. N-avea nici un sens. Ce fel de plan era acesta? Şi un copil ar fi putut concepe un plan mai bun.
Ca să înţelegem disperarea lui Habacuc, să vedem cum am putea citi problema lui în zilele noastre. Mulţi oameni sunt îngrijoraţi de violenţa crescândă din Statele Unite. Citim în fiecare zi despre crime, droguri, alcoolism şi uciderea copiilor prin avort. Femeile se tem să iasă noaptea din casă, iar părinţii trebuie să fie atenţi cu cine îşi lasă copiii. Violul, molestările sexuale şi perversiunea au luat proporţii gigantice. Ca Habacuc, ne întrebăm şi noi dacă mai există dreptate, de vreme ce de multe ori ea pare pervertită. Ne doare inima pentru ce se întâmplă şi de aceea ne adunăm pentru a ne ruga precum Habacuc: „Cât va mai dura, Doamne? *De ce* îngădui, Doamne, ca răutatea şi nelegiuirea să ne umple ţara? Fă ceva, Doamne!" Imaginaţi-vă care ar fi reacţia noastră dacă Dumnezeu ne-ar spune: „Priviţi, uimiţi-vă şi îngroziţi-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare, pe care n-aţi crede-o, dacă v-ar povesti-o cineva. Iată, voi ridica pe Saddam Hussein, om turbat şi iute, care îşi arde rudele în petrol, să cucerească America."
Să-/ *încredinţăm lui Dumnezeu neaumeninv n^a^„^* Am striga: „Scuză-ne, Doamne, nu cred c-am înţeles. Nu se poate să vrei cu adevărat să-1 trimiţi pe acest om, diavolul în carne şi oase, să judece America. Om fi noi răi, dar nici chiar
atât de răi."
Ne-ar îngrozi până şi gândul. Ei bine, aşa se simţea
Habacuc.
Reputaţia caldeenilor ar fi provocat oricui mare supărare. Citim în Habacuc 1:6-11 că erau un popor turbat şi iute, care puneau stăpânire pe lucrurile altora şi erau temuţi; îşi creau propria autoritate şi justiţie. Erau excelenţi călăreţi, care zburau ca vulturii şi se repezeau asupra prăzii. Scopul lor era violenţa şi luau prizonieri câte stele sunt pe cer. îşi băteau joc de împăraţi, râdeau de fortăreţe şi puterea lor era dumnezeul lor. Nu este de mirare că Habacuc nu putea înţelege, însă, în loc să se tânguiască: „Nu este corect!", a invocat caracterul lui Dumnezeu — sfinţenia şi puritatea Sa — întrebându-L pe El *„de ce":*
Doamne, nu eşti Tu din veşnicie, Dumnezeul meu, Sfântul
meu?
Nu vom muri... Cum ai putea privi Tu pe cei mişei, şi să taci, când cel rău mănâncă pe cel mai neprihănit ca el? (Habacuc 1:12-13)
După ce pune aceste întrebări, Habacuc spune: „M-am dus
la locul meu de strajă, şi stăm pe turn ca să veghez şi să văd ce
are să-mi spună Domnul, şi ce-mi va răspunde la plângerea

mea." (Habacuc 2:1) Cu alte cuvinte, avea de gând să aştepte până ce Dumnezeu va răspunde nedumeririlor sale.
Unii oameni cred că Dumnezeu nu ne mai vorbeşte azi aşa cum făcea odinioară. Nu sunt de acord. Adevărul este că noi nu

mai ascultăm şi nu mai aşteptăm, aşa cum făcea Habacuc. Nu ştim cât a aşteptat el, ştim însă că Dumnezeu i-a răspuns.
Domnul mi-a răspuns, şi a zis: «Scrie proorocia, şi sapă-o pe table, ca să se poată citi uşor! Căci este o proorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, şi nu va minţi; dacă zăboveşte, aşteapt-o, căci va veni şi se va împlini negreşit. Iată, is-a îngâmfat sufletul, nu este f ară prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credinţa lui. (Habacuc 2:2-4)
Dumnezeu a întărit ceea ce auzise Habacuc — caldeeni urmau să vină foarte curând — *dar* Habacuc avea să trăiască prin credinţă. Această afirmaţie este reluată de trei ori în Noul Testament: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă." (Romani i: 17, Galateni 3:11, Evrei 10:38) Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu a explicat *de ce;* în schimb, i-a spus lui Habacuc să-I încredinţeze Lui toate întrebările. Habacuc trebuia să se încreadă în Dumnezeu în lucrurile pe care nu le înţelegea, pentru ceea ce nu putea vedea. Trebuia să umble cu Dumnezeu prin întuneric.
Privit dintr-o perspectivă umană, răspunsul lui Dumnezeu ne contrariază. Noi vrem să ştim *de ce.* Considerăm că Dumnezeu ar trebui să ne dea o explicaţie. Uneori o face, însă de multe ori nu. Dumnezeu este Dumnezeu şi nu trebuie să Se explice. Dacă L-am putea înţelege în totalitate, atunci nu ar mai fi Dumnezeu — ar fi la fel ca noi. Când Dumnezeu nu ne spune *de ce,* va trebui să aşteptăm răspunsul până vom ajunge în cer.
Habacuc şi-a dat seama de acest fapt. Deşi nu primise răspunsul pe care-1 voia, a afirmat că Dumnezeu este Dumnezeu, în ciuda faptului că el, Habacuc, om fiind, nu putea înţelege. Habacuc L-a lăudat pe Dumnezeu în sufletul lui, deşi trupul său tremura de frică! „Când am auzit... lucrul acesta, mi s-a cutremurat trupul; la vestea aceasta, mi se înfioară buzele,

îmi intră putrezirea în oase, şi-mi tremură genunchii. Căci aş putea oare aştepta în tăcere ziua necazului, ziua când asupritorul va merge împotriva poporului?" (Habacuc 3:16)
îmi place descrierea acestui om sfânt: tremurând, în agonie sufletească, într-o suferinţă atât de mare, încât spune că-i putrezeau oasele! Mă încurajează, pentru că şi trupul meu se răzvrăteşte adesea când sufletul încearcă să se încreadă. Şi, chiar dacă trupul şi sufletul îi tremurau, Habacuc face ceea ce eu consider a fi cea mai frumoasă declaraţie de credinţă din Biblie:
Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, viţa nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, şi câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, şi nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele! Domnul Dumnezeu este tăria mea, El îmi face picioarele ca ale cerbilor, şi mă face să merg pe înălţimile mele. (Habacuc 3: 17-19)
Cât de nemaipomenită este această declaraţie de credinţă! Chiar dacă ar ajunge într-o stare de mizerie cruntă, Habacuc spune că se va bucura.

Chiar dacă i s-ar lua totul — inclusiv recoltele şi vitele, adică hrana şi băutura — el se va încrede în Domnul, tăria sa. Tradus literal, el spune: „Voi sălta de bucurie în Domnul. Mă voi învârti de desfătare în Dumnezeu." Bucuria cea mai mare, în situaţiile cele mai grele.

J. Sidlow Baxter, *Explore the Book,* voi. 4, Zondervan, Grand Rapids. 1964, p. 212.

Care a fost deci procesul prin care a trecut Habacuc, de la plânsul cu suspine, la cântarea credinţei?

« I-a spus lui Dumnezeu deschis care erau nedumeririle lui.

9 A decis să aştepte ca Dumnezeu să-i răspundă. # A decis ca, în mijlocul întunericului, să se încreadă în Dumnezeu.

V-am spus ce-am păţit cu proprietarul arţăgos. Anul acela a fost un an greu, însă nici pe de parte atât de dificil ca cel dinaintea lui, când a trebuit să ne mutăm în Germania şi să ne dăm copiii la o şcoală creştină. Povara lui Habacuc erau alţii — era grija pentru ţara lui şi pentru binele spiritual al poporului său. Povara mea era mai personală.

SITUAŢIA MEA DIFICILĂ

Viena nu era un mediu bun pentru educarea copiilor mei. Când ne-am mutat acolo, ei erau în clasele elementare, într-unul dintre primele noastre drumuri la alimentară, fiul meu Tommy mi-a arătat un nud de pe coperta unei reviste, spunând: „Mami, *uitel"* Mami însă nu voia să se uite şi nici nu voia ca fiul ei să se uite!

Prostituţia este legală în Austria, îmi amintesc că odată mergeam cu maşina pe strada principală, îndreptându-ne spre gară ca să ne întâmpinăm musafirii. Prostituatele stăteau la colţurile străzii, îmbrăcate şocant (ca să folosesc un eufemism), în timp ce conduceam, fiica mea Joy le număra — „19, 20, 21... o, uite, mami, una şi-a găsit pe cineva." Mi se făcu rău. Nu fusese planul meu să-i expun nudităţii şi prostituţiei, în ciuda

acestor probleme, mă simţeam totuşi capabilă să^mj protеiez copiii într-o anumită măsură.

Mi-a fost mult mai greu să-i protejez când au aiuns]a adolescenţă, în liceul american la care mergeau erau patru adolescente cu părinţi misionari. Noi mamele e^am aţ-aţ ,-jg recunoscătoare că se puteau încuraja şi sprijini |±*na* pe ajta Părea să fie bine, însă nu a fost să fie aşa. Presiurxea era prea mare. Vârsta legală la care poţi consuma alcool în Austria este de 15 ani; la McDonald's, pe lângă hamburgeri şi c^^ofi pai se serveşte şi bere. Toate ştrandurile şi plajele de pe m^jui Dunării sunt pline de femei fără sutien, aşa că nu le-a^ (jat voje copiilor noştri să meargă să înoate. Eu nu le dăd^am voje sg vadă nuduri în filme, darămite de aproape!

Mă rugam săptămânal, împreună cu o altă m^mj pentru fiicele noastre, care se străduiau să-şi păstreze Valorile Pe măsură ce ne rugam, vedeam cum fiicei ei îi era tot maj greu cj deveni bulimică, nerezistând presiunii. Familia s-a întors în State, împreună cu alte câteva familii misionare care aveau adolescenţi. Jody şi cu mine nu ştiam ce să facem. }sju puteam accepta să părăsim câmpul misiunii, doar pentrvj cg aveam copiii adolescenţi. Dar nu eram pregătiţi nici să ne sacrificăm copiii pe altarul

misiunii noastre în Europa de Est. în timpul verii, am mers o săptămână cu cortul, doar noi doi, cerând un sfat de la Dumnezeu. „Să ne lăsăm copiii să trăiasc^ ţn mediul acesta? Să ne întoarcem în State? Ajută-ne, Doamrjei"
La sfârşitul unei săptămâni de rugăciune, nu ştiam mcă ce vom face. Ce bine-ar fi fost dacă Dumnezeu ne-ar fj scris pe peretele cortului ce aveam de făcut, însă nu a apgrut nimic scris, nici nu aveam vreo „încredinţare". I-am spus Juj Jody că ar trebui să ia el decizia, eu eram prea tulburată ca s^ pO{ gândi ceva. Jody a decis că ar trebui să ne încredinţăm copjjj în mâna

Domnului şi să rămânem misionari în Europa de Est. Eram speriată, şi el la fel.
La o oră după ce ne-am întors acasă, a sunat telefonul. Era una dintre mamele care se întorsese în State. Sunase ca să-mi spună că nu se mai întorc în Austria. „Linda, când au auzit prezbiterii bisericii care era mediul în care trebuia să trăiască fiica noastră în Viena, ne-au sfătuit să nu o mai ducem acolo. Soţul meu se va întoarce să adune lucrurile rămase şi le va expedia cu vaporul în Statele Unite."
Am pus receptorul jos şi am zis: „Doamne, noi ne-am rugat şi credem că este voia Ta ca fiica noastră să rămână în mediul acesta. Ei s-au rugat şi un grup întreg de oameni le spune să plece! Sunt îngrozită. Cu toate acestea, voi rămâne aici, Doamne, şi voi fi misionară pentru Tine. Un singur lucru Te rog: ocroteşte-mi copila."
în cursul lunilor următoare, vedeam cu ochii mei cum fiica mea se prăbuşea sub povara depresiei. Elevă excelentă, a ajuns de la nota io la nota 5 la matematică. Era clar că ceva nu era în regulă. Copila mea fericită, întotdeauna zâmbitoare, încetase să zâmbească. Mergea rapid în jos şi eu împreună cu ea.
Primăvara mă găsi în cea mai rea stare în care fusesem vreodată, fizic, emoţional şi spiritual, îi încredinţasem Domnului comoara mea cea mai de preţ şi se părea că El mă dezamăgise. Un om de afaceri din Texas, care ne-a vizitat în acea perioadă, ne-a spus: „Misiunea aceasta este cea mai reuşită dintre toate pe care le-am văzut în vreo ţară." îmi venea să strig: „Dar cu ce preţ!" Dacă ar fi decolat un avion în curtea din spatele casei, mi-aş fi luat copiii şi aş fi fugit de acolo. Niciodată nu mă îndoisem de Dumnezeu, dar atunci eram năpădită de întrebări. Puneam la îndoială bunătatea şi suveranitatea Lui, nu-mi puteam deschide Biblia: era plină de

promisiuni care însă nu păreau să fie valabile pentru mine şi copiii mei. într-o zi, Jody mi-a spus: „Unde ne-am putea duce? El are cuvintele vieţii veşnice." în adâncul inimii mele, ştiam că are dreptate. Am început să mă întreb: „Să-L judec pe Dumnezeu conform împrejurărilor pe care nu le înţeleg, sau să le privesc pe acestea în lumina caracterului Său?" Mi-am deschis Biblia şi am început să studiez cartea lui Habacuc: o, cât de mult mă recunoşteam în întrebările sale! I-am citit şi recitit cartea. Mi-am dat seama că trebuie să-I pun Lui toate întrebările mele şi să stau în turn, aşteptând răspunsul Său.
Dumnezeu nu mi-a spus *de ce.* S-ar putea ca niciodată să nu aflu, de

partea aceasta a cerului, *de ce* s-au petrecut astfel lucrurile. Răspunsul pe care mi 1-a dat Dumnezeu a fost cel pe care i 1-a dat şi lui Habacuc: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă." Ştiam că trebuia să cred, chiar dacă nu puteam vedea, căci altfel nu s-ar mai fi numit credinţă. Trebuia să-I încredinţez lui Dumnezeu ceea ce nu puteam înţelege, lucrurile cărora nu le vedeam sensul. Eram pusă în situaţia de a umbla prin întuneric, de mână cu Dumnezeu.

Mi-am luat Biblia şi am ieşit pe balcon, cu o hârtie şi un creion. Merii erau în floare, copleşindu-mă cu mireasma lor încântătoare. Era anul 1984, însă îmi amintesc de parc-ar fi ieri. Ştiu data, pentru că este scrisă în Biblie, lângă Habacuc 3:17-19. Am luat această superbă declaraţie de credinţă, şi mi-am însuşit-o. Ca şi Habacuc, tremuram. Mi se făcuse rău la stomac, în timp ce scriam:

Chiar dacă nu voi şti niciodată *De ce,*
Chiar dacă nu-mi voi mai vedea niciodată fiica zâmbind,
Chiar dacă ea va lua decizii greşite,
Chiar dacă durerea nu-mi va ieşi din suflet niciodată,

eu tot mă voi bucura în Domnul. Mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele. Domnul Dumnezeu este tăria mea, El îmi face picioarele ca ale cerbilor, şi mă face să merg pe înălţimile mele.

Decizia de a mă încrede, chiar dacă mă aflam în întuneric, a constituit începutul vindecării mele. Mi-am mutat privirea de la circumstanţe la Domnul meu Suveran, care rămăsese Stăpânul Binecuvântat al tuturor lucrurilor.

TE VEI ÎNCREDE ŞI TU ÎN EL?

Viaţa are perioadele ei de propăşire şi de necaz, căi drepte şi strâmbe. Când inima ţi-e apăsată, te duci la Domnul? L-ai văzut tu pe Dumnezeu în toată măreţia Sa şi poţi spune împreună cu Habacuc că cel neprihănit va trăi prin credinţă? Fiecare avem nevoie de o credinţă care să persevereze în perioadele în care, deşi nu putem vedea ce face Dumnezeu, îl puteam *vedea pe El* şi putem spune: „Eu tot mă voi bucura în Tine".

Nu ştiu care sunt greutăţile tale: *Chiar dacă* părinţii mei nu mă înţeleg şi nu mă susţin niciodată... *Chiar dacă* nu am un soţ... *Chiar dacă* soţul meu m-a dezamăgit... *Chiar dacă* sunt extenuată... *Chiar dacă* sufăr... *Chiar dacă* copilul meu se îndepărtează de Hristos.

Chiar dacâ...orice-ar fi, EU TOT MĂ VOI ÎNCREDE ÎN DOMNUL DUMNEZEU. EL ESTE TĂRIA MEA.

Scrisoare personală

Draga mea prietenă,

Simt că ai devenit prietena mea. Am călătorit împreună, ţi-am împărtăşit ce am învăţat şi încotro mă îndreaptă Dumnezeu. Mă rog să fii încurajată să-ţi continui călătoria spre mulţumire!

Am recitit în dimineaţa aceasta Psalmul 84. A fost multă vreme psalmul meu preferat. Citindu-1 din nou, mi-am amintit de călătoria spre pacea inimii. Psalmul vorbeşte despre cineva asemenea nouă care se pregătea să pornească în pelerinaj. *Pelerinul* este „o persoană care călătoreşte

spre un loc sfânt." Mulţumirea este un loc sfânt. Conform psalmului, cel care face din Dumnezeu tăria sa este binecuvântat. Trecând prin Valea Plângerii, el o preface într-un loc plin de izvoare (versetele 5-6). Rugăciunea mea este ca şi tu să ajungi în locul plin de izvoare al mulţumirii.
Călătoria mea a fost un pelerinaj prin care I-am predat lui Dumnezeu controlul asupra situaţiilor din viaţa mea. Pentru a-mi putea arăta că El este Stăpânul Binecuvântat al vieţii mele, Dumnezeu a trebuit să distrugă, rând pe rând, toate metodele mele abile de conducere. Era ca şi cum aş fi stat pe bancheta din spate a maşinii, pe un scaun mic care avea propriul său volan, întorceam volanul spre stânga, apoi spre dreapta, fără să-mi dau seama că volanul meu nu făcea nimic, într-o zi am privit în sus şi mi-am dat seama că nu eu conduceam maşina.
în cele din urmă, am priceput că, deşi am volan, îl pot lăsa din mână. Şoferul meu (Dumnezeu) are totul sub control. El ştie conduce, cunoaşte drumul şi-1 vede până la capăt — vede toate zilele mele de mâine. Pot să stau în spate şi să mă relaxez,

să conversez cu Şoferul şi să mă bucur de călătorie. Centrul atenţiei mele devine *El,* şi nu direcţia în care mă îndrept.
Să fiu sinceră, la începutul pelerinajului am crezut că hotărârile mele tainice de a asculta mă vor aduce într-o zi la punctul în care voi putea spune împreună cu Pavel: „M-am deprins să fiu mulţumită cu starea în care mă găsesc." (Filipeni 4:11) Acum ştiu că alegerile pe care le fac în adâncul inimii, doar între mine şi Dumnezeu, sunt cu adevărat o parte semnificativă a mulţumirii. Şi, după o călătorie de 20 de ani spre o inimă liniştită, îmi este foarte limpede că Pavel a avut dreptate când a spus care este cheia mulţumirii: „Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (Filipeni 4:13).
Ceea ce am încercat să-ţi împărtăşesc în această carte este că, înainte de orice şi mai presus de orice, *mulţumirea înseamnă să ne predăm pe deplin în mâna Domnului nostru Măreţ, Atotputernic şi Sfânt.* Dumnezeu este „fericitul şi singurul Stăpânitor, împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor" (i Timotei 6:15). El este Stăpânul Binecuvântat al tuturor împrejurărilor, darurilor, talentelor, bunurilor, rolurilor şi relaţiilor noastre, îi recunoaştem autoritatea supremă încrezându-ne în El în toate lucrurile: în ceea ce nu înţelegem, în ceea ce nu putem vedea şi în ceea ce ni se pare lipsit de sens. Dacă ne încredem pe deplin în El, ne vom accepta cu smerenie porţia şi cupa (Psalmul 16:5). Acceptăm ceea ce a îngăduit în trecut, primim ceea ce îngăduie astăzi. Şi îi încredinţăm Lui toate zilele noastre de mâine, înţelegerea faptului că El este Stăpânul iubitor al *întregii vieii* ne umple de smerenie.
Pe măsură ce învăţăm să ne încredem în El în privinţa oricărui lucru, mulţumirea noastră devine un act de închinare. Ce minunat! Unul dintre scriitorii mei preferaţi a spus că ne închinăm lui Dumnezeu mai mult prin mulţumire, decât ascultând o predică sau rugându-ne o jumătate de oră. Desigur,

şi acestea sunt acte de închinare, însă doar exterioare. A te închina lui

Dumnezeu cu sufletul înseamnă să fii mulţumită cu ceea ce-ţi dă El, să-I fii recunoscătoare pentru toate lucrurile. Este un act de închinare să ne supunem planului şi voii lui Dumnezeu, îmi place gândul că viaţa mea ar putea fi un mod de mă închina Lui.
Dacă îi încredinţăm Lui toate întrebările noastre, dacă nu cârtim din cauza trecutului, nici nu ne neliniştim din cauza viitorului, dacă toate zilele noastre de mâine sunt în grija Sa, atunci putem să ne trezim în fiecare dimineaţă spunând: „Doamne, Tu mi-ai dăruit ziua de azi. Arată-mi cum să Te slăvesc prin ea."
Pacea îţi cuprinde inima atunci când îi poţi încredinţa Lui ziua de astăzi şi când nu te împovărezi cu regrete şi temeri, întrebările sunt lăsate în grija Lui. Zilele de mâine sunt ale Sale, iar tu eşti liberă! Tu eşti liberă, pentru că Dumnezeu îţi este îndeajuns. El este mulţumirea ta. La ce duce această libertate? La putinţa de a te gândi la alţii şi la nevoile lor, de a-i încuraja pe alţii, de a-i iubi şi sluji pe oamenii pe care Dumnezeu îi aduce în viaţa ta. Le poţi întinde mâna, pentru că Dumnezeu ţi-a cucerit inima.
încearcă să-ţi închipui o femeie mulţumită sau poate chiar cunoşti o asemenea femeie. Ce anume o caracterizează? Ai putea înşira roadă Duhului: dragostea, bucuria, pacea, răbdarea şi celelalte. Ce nu o caracterizează? O inimă neliniştită. Cununa numită mulţumire o poartă în inimă, nu pe cap. Mulţumirea ei nu depinde de oameni, de locuri sau de avere. Doresc din toată inima să devenim şi noi asemenea ei. Ştim că o astfel de femeie este o perlă rară.
îmi place foarte mult o poveste care ilustrează mulţumirea despre care vorbeam:
Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel* ***ofChristian*** *Contentment,* The Banner of Truth Trust, Carlisle, PA., 1979, p. 23.

Un împărat suferea de o boală grea şi is-a spus că singurul leac era să găsească un om mulţumit, să-i ia cămaşa şi să o poarte zi şi noapte. Aşa se face că a trimis soli în toată împărăţia în căutarea unui astfel de om, ca să-i aducă cămaşa. Lunile treceau. După ce au cutreierat toată împărăţia, solii s-au întors fără cămaşă.
„Aţi găsit vreun om mulţumit în împărăţia mea?" întrebă împăratul.
„împărate, amgăsitunul, unulsingur, în toată împărăţia". „Şi de ce nu mi-aţi adus cămaşa lui?" întrebă împăratul.
#
„împărate, omul nu avea nici o cămaşă."
Am străbătut împreună drumul care duce spre formarea femeii mulţumite în toate lucrurile (cu sau fără cămaşă!). Rugăciunea mea pentru tine, prietena mea, cât şi pentru mine este ca şi noi să devenim femei a căror inimă este liniştită şi încrezătoare şi să putem spune:
Domnul este liniştea mea: nu voi şti ce-i neliniştea. El mă ocroteşte cu aripa Sa ocrotitoare şi îmi linişteşte sufletul. El ia asupra Lui toate îngrijorările mele şi mă ajută să privesc la El. Chiar dacă ar fi să cunosc vremuri de nesiguranţă sumbră şi de crunte îngrijorări, nu mă voi nelinişti, căci Tu eşti pacea mea. Cuvântul şi prezenţa Ta mă *mângâie. Tu ţii nesiguranţa mea în palma mâinii Tale, îmi linişteşti gândurile temătoare şi îmi înseninezi faţa. Da, seninătatea şi încrederea în Tine mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele şi gândurile mele se vor îndrepta numai spre Tine până la sfârşitul zilelor mele.'*

udiu
săptămâni

Linişteşte-mi inima îngrijorată

Paul Lee Tan, *Encyclopedia of* 7700 *Illustration.* Assurance Publishers, Rockville. MD, 1979, p. 272-273.
Parafrazare a Psalmului 23, scrisă de prietena mea Judy Booth.

Dragă prietenă,

Sunt entuziasmată de ceea ce va face Dumnezeu în viaţa ta în urma deciziei de a face studiul care urmează! Mă rog ca Dumnezeu să-ţi liniştească inima zbuciumată şi să ţi Se reveleze tot mai mult, pe măsură ce studiezi Cuvântul Său.

Studiul biblic este bun, dar *memorarea* şi *meditaţia* la Cuvântul lui Dumnezeu sunt cele mai bune metode de a-1 întipări în inima şi mintea ta. Cynthia Heald spunea că memorarea Scripturii djace la îmbogăţirea vocabularului Duhului Sfânt în viaţa ta. Din acest motiv, fiecare dintre cele 12 lecţii include versete de memorat. Nu ne vom transforma decât strângând în inimă Cuvântul şi înţelepciunea Sa.

Dacă eşti ca mine, înseamnă că ai intenţia de a memora Cuvântului lui Dumnezeu, dar, dacă nu ai de dat socoteală cuiva, toate intenţiile tale bune se vor topi rapid. Nu este uşor să memorezi, dar te vei bucura că ai făcut-o când îi vei vedea rezultatele în viaţa de fiecare zi. Dacă fragmentul de memorat ţi se pare prea lung, alege un singur verset şi învaţă-1 bine. După aceea, foloseşte acel verset (sau versete) pentru a-L slăvi pe Dumnezeu şi pentru a te ruga Lui. Iată de pildă cum ai putea proceda cu versetele din prima săptămână de studiu: *Versetele:* Filipeni 4:11-13: „Căci m-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc. Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug, în totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întăreşte."

Lauda mea: „Doamne, îţi mulţumesc pentru exemplul lui Pavel. Cuvintele lui mă copleşesc. Te slăvesc că Pavel a putut spune că a învăţat să fie mulţumit. Asta înseamnă că şi eu pot învăţa! Te slăvesc pentru că secretul mulţumirii lui Pavel este atât de limpede — încrederea lui totală în Dumnezeu, care i-a dat tăria de a fi mulţumit în toate împrejurările."

Dintr-un mesaj prezentat la Tri-Lakes Chapel, Women's Retreat, Monument, CO, aprilie 1995.

Rugăciunea mea: „O, Doamne, cât de departe sunt eu de ceea ce spune Pavel. Dar vreau, Doamne, să învăţ să fiu mulţumită. Tânjesc să-mi linişteşti inima zbuciumată, să-mi dai puterea de a spune ca şi Pavel: «m-am deprins să fiu mulţumită cu starea în care mă găsesc». Secretul este să învăţ tot mai mult să mă bizui pe Tine; învaţă-mă s-o fac."

în acest exemplu am scris separat lauda şi rugăciunea mea, dar de obicei, când memorez Scriptura şi mă rog prin ea lui Dumnezeu sub formă de cerere sau de mulţumire, le combin.

Este o bucurie atât de mare să aduni Cuvântul Lui în inima ta şi apoi să vorbeşti despre el cu Dumnezeu! Te îndemn să faci acest lucru în fiecare

săptămână, în timp ce memorezi Scriptura. Va fi un mod practic de a medita la Cuvântul Său minunat.

Memorarea Scripturii este una din părţile importante ale acestui studiu biblic. O altă parte importantă este să scrii în Jurnalul Binecuvântărilor tale. Acesta este o evidenţă a tot ceea ce te învaţă Dumnezeu, pentru ca, atunci când vei trece prin situaţii dificile, să-ţi aminteşti ce a făcut pentru tine în trecut.

Când israeliţii au trecut Marea Roşie, pe pământ uscat, Dumnezeu le-a poruncit să ia „din mijlocul Iordanului ... douăsprezece pietre ... să fie un semn de aducere aminte în mijlocul vostru „ (losua 4:3, 6, 7). Când timpurile sunt grele, uităm uşor de bunătatea lui Dumnezeu. Iată de ce avem nevoie de pietre de aducere aminte, care să ne ajute mintea şi sufletul să-şi amintească. Jurnalul Binecuvântărilor tale va fi „cele 12 pietre" ale tale.

Jurnalul Binecuvântărilor a fost conceput anume pentru a te ajuta să practici ceea ce ai memorat din Scriptură şi pentru a fi o mărturie a bunătăţii lui Dumnezeu. Cele 12 secţiuni sunt în corelaţie cu fiecare capitol şi cu fiecare studiu biblic din ***Linişteşte-mi*** *inima îngrijorată.*

Scrie săptămânal în Jurnalul Binecuvântărilor tale răspunsurile pe care le vei da la primele două întrebări, iar apoi scrie o rugăciune, ca răspuns la cea de-a treia întrebare: (i) Ce

am învăţat despre Dumnezeu în această săptămână? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care „să-ţi aducă aminte" ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

Rugăciunea mea pentru tine este ca mult timp de acum încolo să revii la Jurnalul Binecuvântărilor tale, să citeşti şi să te bucuri de ceea ce te-a învăţat Dumnezeu. Dumnezeu este învăţătorul tău. Fie ca El să-ţi dea multe din binecuvântările Sale, să-ţi dea dragostea Sa şi să-ţi arate ce înseamnă să fii cu adevărat mulţumită în toate împrejurările.

Mă voi ruga pentru tine, în timp ce înveţi de la El.

Linda Dillow

prima săptămână

Citeşte Capitolul I; „Călătoria mea spre mulţumire".

1. Memorează Filipeni 4:11-13. Scrie versetele pe o hârtie şi citeşte-le în fiecare zi. Fă din ele rugăciunea ta şi cere-I Domnului să-ţi întipărească adevărul Său în inimă.
2. Parafrazează Filipeni 4:11-13.
3. Meditează la Filipeni 4:11-13 şi la ceea ce ai citit în primul capitol al cărţii. (A medita înseamnă „a te gândi sau a cugeta la ceva, a te gândi cu profunzime la ceva.") Scrie apoi o definiţie a mulţumirii.
4. Copiază cele cinci afirmaţii din reţeta mulţumirii dată de Ella Spees. Vezi paginile 11-12.

5. Cum crezi că a reuşit Ella Spees să deprindă „obiceiul sfânt" al mulţumirii? Vezi pagina 11.
6. Citeşte i Timotei 6:15. Caută într-un dicţionar sau în dicţionarul biblic cuvântul *suveran,* echivalentul cuvântului „stăpânitor" din Biblie.

Parafrazează versetul, folosind ce ai aflat despre acest cuvânt.
7. Care ar fi diferenţa dacă L-ai lăsa într-adevăr pe Dumnezeu să fie Stăpânul binecuvântat al situaţiilor în care te afli? Dă un exemplu concret.
8. Reciteşte povestea celor doi călugări de la pagina 18. a. Care dintre ei seamănă cu tine?

b. Crezi^ că majoritatea femeilor încearcă să controleze sau să manipuleze oamenii şi circumstanţele? Dacă da, de ce?
9- Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a doua

Citeşte Capitolul 2, „Mulţumită în orice împrejurare".

1. Memorează Filipeni 4:6-8. Scrie versetele pe o foaie şi reciteşte-le în fiecare zi. Roagă-te şi laudă-L pe Domnul, citând versetele din memorie.
2. Citeşte pagina 28 din Capitolul 2 şi fă o listă cu aspectele pozitive şi negative ale situaţiilor pe care Dumnezeu le-a îngăduit în acest moment din viaţa ta.
a. Pozitive
b. Negative
3. Care listă ţi-a luat mai mult timp? Ce ţi-a arătat Dumnezeu prin acest exerciţiu?
4. Uită-te la lista negativă (întrebarea 2b). Alege din această listă situaţia cea mai supărătoare şi scrie-o aici.

în lumina versetului din Filipeni 4:6, care sunt cele două hotărâri pe care trebuie să le iei cu privire la această situaţie?
6.
Meditează la Filipeni 4:7. Cum defineşti pacea? Ce crezi că trebuie să simţi când ai pace?
7. Meditează la Filipeni 4:8. Care este partea care ţine de tine? Scrie ce anume înseamnă ea în situaţia în care te afli.

8. a în Filipeni 4:9 ni se spune să facem anumite lucruri. Care sunt acestea? Vezi pagina 33 şi Filipeni 4:6-9.
b. Arată trei moduri în care poţi face aceste lucruri în săptămâna aceasta.
9. Ai început procesul de a învăţa să fii mulţumită în toate împrejurările? Dă un exemplu concret din viaţa ta, din care să se vadă că te îndrepţi spre mulţumire.
io. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a treia

Citeşte Capitolul 3, „Mulţumită cu mine însămi

i. Memorează Psalmul 139:14.

2. n această săptămână citeşte zilnic cu voce tare Psalmul 139:13-16- Roagă-te cu ajutorul lui. Ce lucruri noi ţi-a arătat Dumnezeu prin acest psalm?
3. Parafrazează Psalmul 139:13-16.
4. Eşti dispusă să te străduieşti să-ţi descoperi talentele şi darurile spirituale?
5. Scrie o listă cu talentele tale. Fii sinceră şi înşiră lucruri concrete. Cum îţi foloseşti talentele pentru a-L slăvi pe Dumnezeu?

6. Caută în dicţionar cuvântul *caracter,* după care scrie-i definiţia. Ce te preocupă mai mult: activităţile sau formarea caracterului? Dă un exemplu din viaţa ta.
7. Ce părere ai despre personalitatea ta? Dar despre trupul tău? Despre talentele tale? Crezi că atitudinea ta este pe placul lui Dumnezeu?
8. înfăţişarea ta
a. Ce anume trebuie să accepţi cu privire la înfăţişarea ta? Trebuie şi să-I mulţumeşti lui Dumnezeu pentru acel lucru.
b.
9. a.
Există ceva ce ar trebui să faci pentru a te îngriji mai bine de trupul pe care ţi 1-a dat Dumnezeu?
Scrie două dintre trăsăturile tale de caracter care crezi că-I plac lui Dumnezeu.
b.

Scrie două dintre trăsăturile tale de caracter care crezi că nu-I plac. Alege una dintre ele şi roagă-L să-ţi arate cum să lucrezi la ea în timpul acestei săptămâni. Scrie planul aici.
io. Cu ce ţi s-ar schimba viaţa şi relaţiile tale cu alţii dacă ai accepta şi ai trăi adevărul lui Dumnezeu din Psalmul 139?
11. Care dintre femeile pe care le cunoşti seamănă mai mult cu femeia din Proverbe 31? Vorbeşte cu ea săptămâna aceasta şi întreabă-o cum a devenit o femeie de caracter.
12. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a patra

Citeşte Capitolul 4, „Mulţumită cu rolul meu".
1. Memorează Matei 20:28. Scrie-1 pe o hârtie pe care să o porţi cu tine. După ce 1-ai învăţat, roagă-te Domnului prin acest verset.
2. Mai jos este o listă cu opt metode garantate de a deveni nemulţumită de rolurile tale. Găseşte antidotul biblic pentru fiecare nemulţumire în parte, folosind versetele memorate: Filipeni 4:11-13, Filipeni 4:6-9, Psalmul 139:14 şi Matei 20:28. Primul subpunct (2a) este deja completat.
a. Refuză să accepţi ceea ce ţi-a dat Dumnezeu.
Filipeni 4:11: Vei afla mulţumirea dacă accepţi împrejurările în care te pune Dumnezeu. „O, Doamne, ajută-mă să-mi amintesc acest lucru în fiecare zi şi să-l trăiesc cu adevărat."
b. Gândeşte-te tot timpul doar la părţile negative ale soţul tău, copiilor,

colegei de cameră sau ale celor cu care lucrezi.
c. Caută mulţumirea oriunde, numai în Dumnezeu nu.
 d. Poartă-ţi grijile de una singură.

e. Număra-ţi problemele, nu binecuvântările.
f. Roagă-te pentru orice, numai nu pentru lucrurile pe care nu le poţi rezolva.
g. Formează-ţi obiceiul de a cârti.
h. îndoieşte-te de dragostea lui Dumnezeu şi de controlul Său suveran în viaţa ta.
3. Ţi-ai dorit vreodată să fii în locul alteia? Ţinând cont de ceea ce a spus Dumnezeu despre tine în Psalmul 139, cum crezi că vede El faptul că tu te compari cu alte femei şi îţi compari viaţa cu a lor?

5-
6.
7-

Dacă eşti căsătorită, scrie cinci calităţi frumoase şi demne de laudă ale soţului tău. Dacă nu eşti căsătorită, scrie calităţile celei mai importante persoane din viaţa ta.
b. Scrie-i soţului tău (sau persoanei pe care ai ales-o la 4a) o scrisoare sau un scurt mesaj, descriind calităţile pe care le apreciezi la el sau la ea.
Standardul lui Dumnezeu pentru noi, ca şi creştini, este credincioşia (i Corinteni 4:2). Ce înseamnă pentru tine, la modul concret, să fii credincioasă în rolurile pe care le ai?
Cum ai putea aplica Matei 20:28 şi cum i-ai putea ajuta pe cei din viaţa ta în această săptămână? Scrie mai jos ce crezi că vrea Dumnezeu să faci.
Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (l) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a cincea

Citeşte Capitolul 5, „Mulţumirea în relaţiile cu alţii".

1. Memorează Coloseni 3:12-14.
2. Te-a jignit cineva? Aminteşte-ţi toate persoanele care ţi-au provocat mânie, frustrare sau supărare. Scrie numele fiecăreia şi motivul pentru care eşti supărată pe ea.
3. Ai jignit, la rândul tău, pe cineva? Scrie-i sau scrie-le numele, precum şi cu ce i-ai supărat.
4. Este greu să ierţi! Bifează afirmaţiile care ţi se potrivesc. n Voi ierta, dar nu voi uita. n Dacă o iert acum, scapă prea uşor. Ar trebui să plătească pentru jignirea adusă. n De ce trebuie întotdeauna să fiu eu cea care să facă
ceea ce este bine? *o* De ce 1-aş ierta? Nici măcar nu-i pare rău de ceea ce s-a
întâmplat. a O pot ierta pentru ce mi-a făcut mie, dar nu şi pentru suferinţa pe care a provocat-o altora. D Nu sunt sigură că este nevoie să-1 iert. La urma urmei,
nu-1 urăsc, doar că prefer să evit situaţiile în care
ne-am putea întâlni. D Am încercat să o iert, dar ea continuă să facă

aceleaşi
lucruri.

5. Reciteşte Matei 18:21-35. Mai jos sunt atitudinile pe care le are Dumnezeu faţă de tine, aşa cum sunt apar în aceste versete. Scrie în dreptul fiecăreia dintre atitudinile Sale, atitudinea corespondentă pe care ar trebui să o ai faţă de persoanele pe care le-ai înşirat la întrebarea 2 din studiul pentru această săptămână. Primul exemplu este completat.

Atitudinea lui Dumnezeu faţă de mine **Atitudinea mea faţă de alţii**

Mi-a iertat totul.
Trebuie să îl/o iert pe (scrie numele)
M-a iertat, cu toate că nu am meritat.
Mă iartă de fiecare dată pentru acelaşi păcat.

|

mă ierţi! îţi mulţumesc, Isuse, pentru tot ce ai suferit din pricina păcatelor mele. Ajută-mă să nu privesc niciodată cu uşurinţă moartea Ta pe cruce.
7. Spune acum rugăciunea următoare pentru fiecare persoană pe care ai scris-o în lista de la întrebarea 2:
Doamne, Tu ştii ce rău mi-a făcut (numele persoanei) prin (scrie prin ce te-a supărat), în numele lui Isus, care mi-a iertat totul, decid acum să o (îl) iert. O (H) pun pe (numele) la picioarele Tale, împreună cu toată durerea pe care am îndurat-o din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Acum Te rog să începi lucrarea Ta de vindecare în inima mea şi în relaţia noastră.
8. Citeşte Coloseni 3:12-15 şi Romani 15:5-7. Scrie în prima coloană toate cuvintele sau expresiile cheie folosite de Pavel pentru a exprima ideea de unitate a trupului lui Hristos. în coloana a doua scrie care sunt faptele sau atitudinile care ajută la menţinerea unităţii.

Cuvinte sau fraze care sugerează unitatea
Cum putem păstra unitatea

îmi iartă chiar şi cele mai îngrozitoare păcate.
Mă iartă repede, fără să-mi poarte vreodată pică.
6. Spune următoarea rugăciune:
Doamne, *cât eşti de bun. Harul Tău este mult prea mare ca să-l pot eu înţelege. Binecuvântările Tale se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Te dezamăgesc atât de uşor, dar Tu Te grăbeşti să*
9. Ce înseamnă să mergi dincolo de iertare? Cum a mers Isus dincolo de iertare în privinţa celor care L-au răstignit? (Luca 23:34); faţă de Iuda? (Matei 26:50); faţă de Petru? (Marcu 16:6-7).

io. Fă o listă cu câteva persoane pe care le-ai iertat în trecut. Mulţumeşte-I Domnului pentru lucrarea pe care a făcut-o, apoi întreabă-L: „Mai există ceva ce vrei să fac pentru a-i arăta acelei persoane dragoste şi bunăvoinţă?" Scrie tot ce crezi că ar trebui să faci.
11. Scrie din memorie Coloseni 3:12-14, inserând numele persoanei pe care trebuie să o ierţi şi să o iubeşti.

12. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a şasea

Citeşte Capitolul 6, „Niciodată îndeajuns".

1. Memorează Evrei I3:5şi Psalmul H9:i4şimediteazăla ele. Scrie versetele pe o foaie şi citeşte-le în fiecare zi.
2. Toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu. Citeşte i Cronici 29:11-14. Scrie, într-o frază, ce înseamnă pentru tine faptul că „toate sunt ale Domnului".
3. Lăcomia este o problemă a inimii. Care sunt modurile practice în care poţi aplica Psalmul 62:10? Ce poţi face pentru ca inima ta să fie acolo unde ar trebui (Matei 6:19-21)?
4. Dumnezeu este pe primul plan, averea este mai prejos. Ce înseamnă să iubeşti banii (i Timotei 6:10)? Citeşte Evrei !3:5 §i scrie câteva metode prin care să te fereşti de dragostea de bani.

5- Rostul bunurilor noastre este să fie folosite, nu iubite. Citeşte Proverbe 30:8-9. De ce este atitudinea lui Agur corectă? Cum te raportezi tu la lucrurile materiale pe care le ai?

6,

Iată câteva întrebări dificile legate de bani şi avere pe care să ţi le pui: (a) Care este standardul lui Dumnezeu pentru creştini privitor la aceste două lucruri? (b) Este absolut necesar ca stilul de viaţă să reflecte creşterea venitului? (c) Câţi bani să dau pentru lucrarea Domnului? Care sunt răspunsurile tale?

7-

8.

Alege un lucru din secţiunea intitulată „Ce măsuri poţi lua în familia ta?" şi scrie un paragraf prezentând, în linii mari, cum îţi vei „cerceta inima", cum vei „tăia legăturile", cum te vei „supune unei operaţii plastice", şi cum îţi vei „împărţi averea".

Citeşte i Timotei 6:6-19 Şi meditează la text, după care răspunde la următoarele întrebări:

a. Caută toate afirmaţiile din aceste versete cu privire la bani, bogăţii şi la oamenii bogaţi. Redă-le în cuvintele tale.

b.

în versetul 11, Timotei este îndemnat să „fugă de aceste lucruri". De care lucruri (vezi versetul io)? Cum ne putem feri de „aceste lucruri"? Răspunde printr-un exemplu concret din viaţa ta.

c.

Care sunt învăţăturile care ni se dau în versetele 12 şi 17-19? Ce înseamnă aceste lucruri pentru tine în săptămâna aceasta? Cum le-ai putea pune în practică?

9. Scrie cel puţin trei măsuri pe care le-ai putea lua pentru a combate „cheltuielile excesive de sărbători".

io. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a şaptea

Citeşte Capitolul 7, „Stabilirea unui scop în viaţă".

Lecţia din această săptămână diferă puţin de celelalte. Intenţia este de a te încuraja să-ţi descoperi scopul vieţii. Ţi se va cere să-ţi împărtăşeşti ideile cu celelalte femei din grup. Trebuie să fie un studiu captivant!

i. Memorează Efeseni 5:15-17.

2.

Scrie cel puţin cinci avantaje ale formulării şi dezvoltării unei declaraţii a scopului vieţii.

3. Cum te-ai simţit când ai citit despre scopul vieţii lui Phyllis, Jean, Ney şi Mimi? Optimistă? Motivată? Gata să-1 scrii şi tu pe-al tău? Sau te-ai simţit descurajată? Explică-te.

4. Citeşte încă o dată capitolul şi cere-I lui Dumnezeu să înceapă să-ţi reveleze care este scopul vieţii tale. (Aminteşte-ţi: Nu trebuie să fie neapărat ceva foarte ingenios şi original.)

5. Dacă ai un verset preferat, scrie-1. Dacă nu, scrie versetele pe care le-a folosit Dumnezeu în viaţa ta.

Petrece o oră cu Dumnezeu. Roagă-L să-ţi dezvăluie care este scopul pe care îl are pentru viaţa ta. Scrie toate gândurile şi ideile care îţi vin între timp. (Aminteşte-ţi: Poţi folosi şi ideile lui Phyllis, Jean, Ney şi Mimi. Toate şi-au dat acordul).

7. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a opta

Citeşte Capitolul 8, „îngrijorarea este ca un balansoar".

1. Memorează i Petru 5:6-7.

2. Caută într-un dicţionar sau în dicţionarul biblic cuvintele *îngrijorare* şi *anxietate.* Vezi definiţiile de la paginile 133-134 şi scrie propriile tale definiţii.

3. Citeşte Matei 6:25-34.

a. Care este opusul îngrijorării conform versetului 30?

b. Ce crezi că înseamnă cuvântul *dar* din versetul 34?

c. De ce le-a spus Isus de cinci ori ucenicilor Săi să nu se îngrijoreze?

Rostul următoarei întrebări este de a te ajuta să identifici cauzele anxietăţii de ce te îngrijorezi şi când te îngrijorezi. Cele trei exemple de mai jos sunt date drept model.

Cauza

Rata pentru casă

Cum arăt în hainele mele

Cancerul la sân

Motivul

Nu avem bani suficienţi
M-am îngrăşat 5 kilograme
Descoperire unui ganglion
Când se manifestă
Când fac bilanţul cheltuielilor
Când vreau să mă
îmbrac elegant şi
hainele îmi sunt
strâmte
Toată ziua

4. Completează următorul tabel, arătând pentru ce anume te îngrijorezi, de ce şi când.

Cauza
Motivul
Când se manifestă

5. Roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să te împotriveşti îngrijorării. Scrie toate problemele în prima coloană, **Cauza.** Dacă există vreo măsură pe care ştii că Dumnezeu vrea să o iei, scrie-o. Dacă problema pentru care te îngrijorezi te depăşeşte, dă-i-o Lui, arunc-o pe umerii Săi puternici. Ţi-am pregătit trei exemple:

a. îngrijorarea: rata pentru casă. **Măsuri:** Aş putea suna la bancă să văd dacă pot face un împrumut. Am putea plăti cu banii de vacanţă şi să nu mai mergem nicăieri anul acesta.

b. îngrijorarea: felul în care arăt în hainele pe care le am. **Măsuri:** Aş putea cumpăra haine noi sau aş putea slăbi cinci kilograme.

îngrijorarea: S-ar putea să am cancer. **încredinţare în mâinile Domnului:** „Doamne, Tu ştii cât de mult mă nelinişteşte ganglionul ăsta. Nu pot face nimic. Mă smeresc sub mâna Ta atotputernică şi arunc asupra Ta această nelinişte."

6. Caută într-un dicţionar sau în dicţionarul biblic cuvântul *smerit.* Spune într-o frază ce înseamnă pentru tine să te smereşti sub „mâna tare a lui Dumnezeu" (i Petru 5:6).

7. Cum îţi poţi „arunca îngrijorările asupra Domnului"? Ţi-ar fi de folos să ai o cutie a îngrijorărilor, ca cea descrisă la pagina 139, sau un alt ajutor vizual?

8. *Test de memorie.* Pentru ce te îngrijorai anul trecut pe vremea asta? Crezi că acum ai rezolva altfel problema respectivă? Cum anume?

9. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a noua

Citeşte Capitolul 9, „Credinţa; Temelia."__________

1. Memorează Evrei 11:1.
2. Cum defineşti credinţa? Scrie în spaţiul de mai jos definiţia ta.
3. Citeşte Geneza 15:1-5. Cele-apromis Dumnezeului Avram şi Sarei? Care a fost răspunsul lui Avram (versetul 6)?

în cartea Genezei putem vedea călătoria Sarei spre credinţă, cu victoriile şi înfrângerile ei. Citeşte Geneza 16:1-6. Din acest pasaj reiese că privirea Sarei alunecase de la credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu la ceea ce putea vedea şi simţi.
a. Descrie modul în care Sara a preluat controlul şi a manipulat circumstanţele.

b. Ce relaţii au avut de suferit din cauza acţiunilor ei?
5-
6,
7-
Cum a eşuat Sara să se încreadă în Dumnezeu, conform textului din Geneza 18:1-15?
8.
Geneza 21:1-7 ne arată credincioşia lui Dumnezeu faţă de Sara, în ciuda neîncrederii ei. Descrie-o pe „Sara cea credincioasă", aşa cum apare ea în aceste versete.
în Evrei 11:11 şi i Petru 3:5-6 vedem o Sara matură. Ce spun aceste versete despre încrederea Sarei în Dumnezeu?
Când nu putea înţelege planurile lui Dumnezeu, Sarei i era greu să aştepte ca lucrurile să se întâmple la vremea hotărâtă de El. Poate că nici tu nu poţi înţelege ce lucrează El acum în viaţa ta. Reciteşte paginile 149-151 despre credinţa noastră care trebuie să fie înrădăcinată în caracterul Său. Care dintre trăsăturile Lui de caracter este menţionată în Evrei 10:23 Şi 11:11? Cum te poate întări această însuşire a lui Dumnezeu?

Linişteşte-mi inima îngrijorată

9. Citeşte Proverbe 3:5-6. Ce îţi porunceşte Dumnezeu să faci când eşti tentată să preiei conducerea?
io

Gândeşte-te la o situaţie dificilă din prezent din viaţa ta. Vrei să te rogi lui Dumnezeu şi să-I dai voie să fie Stăpânul binecuvântat al problemei tale? Scrie o rugăciune în spaţiul de mai jos, în care să-I spui Domnului că vrei să-ţi fixezi privirea asupra caracterului Său şi că vrei să trăieşti nu prin sentimente, ci „prin credinţă".

săptămâna a zecea

Citeşte Capitolul io, „Să-I încredinţăm lui Dumnezeu temerile noastre".

Boala spirituală a temerilor de genul „dar dacă..." este mortală. Temerile privesc spre viitor şi se îngrijorează pentru ceea ce Dumnezeu ar putea lăsa să se întâmple. Unul dintre simptomele acestei boli este o inimă plină de anxietate.

1. Memorează Ieremia 17:7-8. Fă din aceste versete rugăciunea ta.
2. Care sunt temerile tale? Care sunt lucrurile de care te temi că le-ar putea îngădui Dumnezeu în viaţa ta sau a celor pe care-i iubeşti? Scrie-le mai jos.
3. Aminteşte-ţi de o perioadă în care ai fost îngrijorată pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla, de o perioadă în care ai suferit de boala temerilor. Ce s-a întâmplat cu trupul, mintea şi sufletul tău?

11. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.
4. Citeşte Ieremia 17:5-8. Parafrazează pasajul.

5. Cum te pot împiedica dorinţa de a deţine controlul, strategiile, inteligenţa şi manipulările să devii o femeie care se încrede în Domnul?
6. Pune-ţi următoarea întrebare: „îl voi judeca pe Dumnezeu după circumstanţele pe care nu le înţeleg sau le voi privi pe acestea în lumina caracterului Său?" Ce anume te-ar putea ajuta să-ţi vezi viaţa în lumina caracterului Lui?
7. Citeşte în Exod 2:1-10 istoria lui lochebed, mama lui Moise, şi răspunde la următoarele întrebări:
a. Care erau temerile lui lochebed?
b. Cum le-a tratat?

S. Citeşte planul lui Willis Carrier de tratare a temerilor (pagina 170). Scrie mai jos cele mai mari temeri ale tale şi urmează pas cu pas planul.
9. Scrie o rugăciune de predare totală în mâna lui Dumnezeu, încredinţîndu-I Lui cele mai mari temeri.
io. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

săptămâna a unprezecea

Citeşte Capitolul 11, „Să-i încredinţăm lui Dumnezeu regretele noastre."

Şi această boală spirituală este mortală. Regretele privesc spre trecut şi cârtesc împotriva a ceea ce a dat Dumnezeu. Simptomele acestei boli sunt mânia şi nemulţumirea.
1. Memorează Psalmul 77:11-14.
2. Reciteşte povestea bătrânului şi a calului alb de la paginile 177-180. Spune-o cuiva din familie sau unei prietene. Spune-le şi ceea ce ai învăţat din poveste. Scrie ce ai învăţat în spaţiul de mai jos.
3. Ne molipsim de boala regretelor când ne gândim neîncetat la ceea ce nu avem, în loc să ne gândim la ceea ce avem. Boala aceasta este cauzată de nemulţumirea faţă de ce ne-a dat Dumnezeu.
Fă o listă cu regretele care te asaltează.
a.
b.
Pierzi şi tu din vedere perspectiva pe care ar trebui să o ai asupra lucrurilor, atunci când te gândeşti la „cum ar fi putut fi situaţia", aşa cum făcuseră israeliţii? Cum se manifestă acest lucru în viaţa ta?

4. Citeşte despre moartea lui Lazăr din loan 11. Isus vrea să întâmpine toate regretele tale cu condiţiile Lui, aşa cum a făcut cu Marta. Cum se aplică aceasta în cazul tău?
Citeşte Numeri 20:1-5. în acest pasaj, poporul se revoltă împotriva conducătorilor săi, când, de fapt, ei sunt furioşi pe Dumnezeu. Acest lucru

se numeşte „mânie transferată". Descrie un moment în care ţi-ai transferat mânia pe cineva.
6. Soluţia de a face faţă suferinţei îngăduite de Dumnezeu în viaţa ta este să-ţi aminteşti cine este El şi ce a făcut pentru tine în trecut. Citeşte Psalmul 77 cel puţin de două ori. Aminteşte-ţi lucrările Domnului şi scrie-le într-o listă, în spaţiul de mai jos.

7. Reciteşte îndemnul de a se încrede în Dumnezeu în timp de necaz scris de Andrew Murray (vezi pag. 188). Identifică necazul care ţi-a cauzat regretelor. Scrie mai jos cum ai putea aplica cei patru paşi la problema ta.

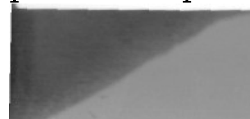
săptămâna a douăsprezecea

8. Vrei să scrii o rugăciune prin care să-i mărturiseşti lui Dumnezeu că nu ai avut încredere în El atunci când nu te gândeai decât la cum ar fi putut fi lucrurile şi nu erau?

Citeşte Capitolul 12, „Să-i încredinţăm lui ___Dumnezeu nedumeririle noastre".___________

1. Memorează Habacuc 3:17-19.
2. Descrie o situaţie în care L-ai întrebat pe Dumnezeu: „De ce eu? De ce mi se întâmplă mie aşa ceva?" Ai reuşit să treci de la întrebări la încrederea în Dumnezeu?
3. Cum ai explica unui copil Eclesiastul 7:13-14? Scrie mai jos explicaţia ta.

9. Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.
4. Rezervă-ţi o oră pentru a citi Habacuc 1:1-2:4 şi 3:16-19 şi pentru a răspunde următoarelor întrebări. Roagă-L pe Dumnezeu să-ţi vorbească prin acest profet credincios.

a. Fiecare dintre noi avem probleme care provoacă suferinţă, teamă, frustrare şi nemulţumire. Scrie-I lui Dumnezeu despre o problemă care te apasă.

b.
Du-te la locul de strajă, stai „pe turn". Cere-I Domnului să-ţi spună ceva despre problema ta. Stai liniştită înaintea Lui. După aceea, scrie-ţi gândurile.

c.
Care este, conform textului din Romani 11:36, scopul suprem al tuturor lucrurilor? în ce fel crezi că situaţia în care te afli îi aduce slavă lui Dumnezeu?

d. în ce fel ar putea fi răspunsul dat de Dumnezeu lui Habacuc: „Cel drept va trăi prin credinţă", un răspuns la problema ta?

7

e. Vrei să te încrezi în Dumnezeu în privinţa lucrurilor pe care nu le poţi

vedea, nu le poţi înţelege şi ţi se pare lipsite de sens? Vrei să-I spui lui Dumnezeu că te încrezi în El în ciuda oricăror piedici şi greutăţi?
* *Chiar dacă*
<* *Chiar dacă*
0 Chiar dacă
» Chiar dacă
* *Chiar dacă*
Dacă poţi face acest lucru, atunci spune împreună cu Habacuc: „Eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele. *Domnul Dumnezeu este tăria* mea!" (Habacuc 3:18-19, sublinierile îmi aparţin)
Scrie în Jurnalul Binecuvântărilor: (i) Ce am învăţat în această săptămână despre Dumnezeu? (2) Ce am învăţat despre mine însămi? (3) Scrie o rugăciune care să îţi aducă aminte ceea ce te-a învăţat Dumnezeu.

Autorea

LINDA DILLOW şi soţul ei, Jody, au trăit în Europa şi Asia timp de 17 ani, pregătind lideri creşti™ în ţări în care libertăţile creştinilor erau îngrădite. Activitate^ l°r se desfăşoară în cadrul organizaţiei Biblical Education by £*tension (BEE - Educaţie Biblică prin Extensie). Linda a ftcut multe călătorii în România, Rusia, Ungaria, Polonia §i Asia> ajutând BEE să lanseze o lucrare cu femeile, analoagâ programului de pregătire biblică pentru laici. Linda este *de$* invitată să vorbească la conferinţe pentru femei în America?Asia Ş1 Europa.
Dintre cărţile pe care le-a scris, cel mai mare succes l-au avut *Partenera creativă, A Mother's Journey* [Călătoria unei mame] şi *Intimate Issues* [Problem^ intime; 1999], la care este co-autoare Lorraine Pintus.
De curând, familia Dillow S'a mutat în Monument, Colorado. Linda şi Jody Dillow aU Patru *COP™* adulţi S1 de curând li s-a mai născut o nepoată.

Această carte este povestea călătoriei mele alături de Dumnezeu. [...] Mai am drum de străbătut şi aventura este captivantă! Dumnezeu a devenit suflarea mea, bucuria mea, puterea mea deplină, Cel căruia mă închin. El mă umple zilnic de puterea şi tăria Sa. El mi-a liniştit inima zbuciumată.
Vă invit să mă însoţiţi în această călătorie, să vă adânciţi în înţelegerea adevăratei mulţumiri şi să vă schimbaţi felul de a vedea situaţiile din viaţa voastră, pe voi însevă, rolurile şi relaţiile voastre; să vedeţi cum vă pot împiedica barierele neliniştii, lăcomiei şi ale înţelegerii greşite să fiţi mulţumite. Şi, în cele din urmă, vă invit să descoperim puntea încrederii care vă duce dincolo de aceste bariere, la mulţumire. [...]
Când înveţi secretul mulţumirii, îl vezi pe Dumnezeu într-un mod diferit. Inima ta ştie că El este Stăpânul binecuvântat al tuturor lucrurilor, împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor!
LindaDilloW
LINDA DILLOW şi soţul ei, Jody, au trăit în Europa şi Asia timp de 17 ani, pregătind lideri creştini în ţări în care libertăţile creştinilor erau îngrădite. Activitatea lor se desfăşoară în cadrul organizaţiei Biblical Education by Extension (BEE - Educaţie Biblică prin Extensie). Linda a făcut multe călătorii în România, Rusia, Ungaria,

Polonia şi Asia, ajutând BEE să lanseze o lucrare cu femeile, analoagă programului de pregătire biblică pentru laici. Linda este des invitată să vorbească la conferinţe pentru femei în America, Asia şi Europa.

Dintre cărţile pe care le-a scris, cel mai mare succes l-au avut *Partenera creativă, A Mother's Journey* [Călătoria unei mame] şi *Intimate Issues* [Probleme intime; 1999], la care este co-autoare Lorraine Pintus.

De curând, familia Dillow s-a mutat în Monument, Colorado. Linda şi Jody Dillow au patru copiii adulţi şi de curând li s-a mai născut o nepoată.